BAIRD T. SPALDING

U L T I M E L E C U V I N T E

*Această carte este dedicată cu dragoste
Marilor Spirite, fraţii noştri de
demult, care au urcat pe spirala înălţimilor.
Cu toate acestea, ei îşi dăruiesc
ajutorul lor Umanităţii, indicind mereu
Calea ce duce către Adevăr, Libertate şi
Ţărmurile Superioare ale Conştiinţei
şi Înţelegerii.*

Tradus din lb. engleză de Louis Colombelle

Editura Robert Laffont - Paris
1985

NOTA EDITORULUI:

Iisus a spus: "Lucrările ce le fac Eu, le veţi face şi voi, şi voi le veţi face încă mai bine.".

Baird T. Spalding s-a stins din viaţă la 18 martie 1953, la Tempe (Arizona), la vîrsta de 95 ani. Capitolele prezentei cărţi sunt extrase din conferinţele ţinute de el în California, în ultimii săi doi ani pe Terra.

SUMARUL:

SCHIŢĂ BIOGRAFICĂ

Cînd este vorba de o explozie a interesului general faţă de o personalitate sau operele sale, cum a fost cazul celor ce au citit VIAŢA MAEŞTRILOR, poţi fi sigur că te afli călăuzit de o flacără spirituală a Adevărului Spiritual.

În vremurile noastre, puţini scriitori au stîrnit atîta interes, asemeni lui Baird T. Spalding, al cărui nume a intrat în legendă în cercurile Adevărului şi al metafizicii primei jumătăţi a secolului XX. Puţini sunt scriitorii ce au atins un grad de înălţime a inspiraţiei spirituale, asemeni lui Spalding – spiritualitate ce cutreiera lumea în vremea aceea. Firea acestui om, felul în care i-a fost prezentat Mesajul, şi Mesajul în sine, fac dovada vie a Adevărului vorbelor sale şi a onorabilităţii şi sinceritatii autorului.

Nenumăratele scrisori primite din întreaga lume, pe toata durata vieţii, fac dovada ajutorului pe care cititorii l-au primit în urma lecturii cărţilor şi a mesajului din ele. Scrisorile continuă să sosească, mulţi ani încă, după ce autorul atinsese un înalt grad de spiritualitate.

Baird T. Spalding a trecut în lumea umbrelor la 18 martie 1953, la Tempe, în Arizona, la vîrsta de nouăzeci şi cinci de ani. Şi-a văzut de treburile lui de specialitate minieră, pînă la sfîrşitul vieţii.

Douglas K. De Vorss, editorul său, îl cunoştea probabil pe Spalding mai mult ca oricine, din cauza asocierii lor de ani de zile. Iată un extras din alocuţiunea rostită de acesta la 22 martie 1953, la Tempe, la slujba celebra-tă în memoria lui Spalding :

"Spalding era un răbdător şi umil slujitor al tuturor celor pe care-i întîlnea. Oricare ar fi fost circumstanţele, el nu îngăduia să fie prezentat unui auditoriu ca o personalitate ce a realizat lucruri deosebite.

Din 1935, am avut şansa unică de a călători cu el prin mai mult de două sute de oraşe ale Americii de Nord. Cu toate că am trăit în strînsă comuniune cu el, douăzeci şi patru de ore pe zi, în toţi aceşti ani, vă pot declara cu toată sinceritatea că, după părerea mea, nimeni nu a înţeles cu adevărat acest mare spirit, deoarece avea activităţi foarte diverse, pe diferite planuri. Formulînd aceste impresii personale, sunt sigur că veţi înţelege că le fac publice cu multă umilinţă, căci Spalding nu ne era doar prieten, dar mulţi îl socoteam ca un părinte.

Nu ştiu să existe pe lume un oraş de oarecare importanţă, în care Spalding să treacă fără a se opri şi a intra într-o casă, spre a se aşeza la masă cu ai casei. Era binevenit oricînd şi oriunde. În timpul ultimului sfert de secol, trăia cu te miri ce şi ca o pasăre. Atinsese un asemenea nivel, de la care viaţa materială nu avea nici o însemnătate. Nici eu, nici tovarăşii mei, nu ştiam cît cîştiga. Nu a murit ca un om bogat. Poseda puţine bunuri materiale. Marea moştenire ce ne-a lăsat, a fost descoperirea unică a învăţăturii lui Iisus. Spalding n-a scris nici un rînd şi nici n-a rostit conferinţe în vederea vreunui profit bănesc. Era ca un canal deschis pentru toate sumele ce-

i parveneau. Imediat le împărţea. Habar nu avem cît de întinsă a fost reţeaua lui filantropică, căci nineni din cei lipsiţi, apelînd la el, să nu primească pe loc tot ce avea asupra lui. În consecinţă, a fost întot-deauna, un om prosper. În adevăr, nu mai cunosc pe altcineva fiind bogat de o asemenea manieră, cum a fost Spalding. Mulţi dintre noi îl invidiam pentru reuşita-i excepţională la care ajunsese printr-o prematură înţelegere atinsă de timpuriu.

Sunt şaizeci şi cinci de ani de cînd, spre sfîrşitul secolului XIX, Spalding a dezvăluit pe Iisus şi viaţa Marilor Maeştri. El a mers şi a stat de vorbă cu Mari Maeştri, în lumea vizibilă, la fel ca şi de celebrul savant M. Steinmetz, al cărui mare admirator era. Am văzut imagini ale lui Spalding şi Steinmetz, împreună cu Edison şi ambii au prezis că va veni vremea cînd vom putea face reproduceri dupa Rugăciunea de pe Munte, în limba şi cu vocea lui Iisus din momentul rostirii acestei Rugaciuni.

Multe din descoperirile şi revelaţiile lui Spalding, la care îmi face plăcere să mă refer, au fost făcute de el pe întreg parcursul vieţii şi pretutindeni pe unde l-au purtat paşii. Am să vă amintesc modul cum i-au fost publicate cărţile. Prieteni care l-au cunoscut pe Spalding la Calcutta, mi-au spus că, în cursul ultimilor ani ai secolului XIX, Spalding se hotărîse să scrie de mînă cîte ceva despre experienţele lui din India. Cîţiva prieteni s-au oferit să le scrie la maşină. Spalding a fost de acord şi s-a plimbat ani de zile cu aceste copii după el, împrumutîndu-le oricui.

Pînă la urmă, o eminentă femeie din Oakland (California) i-a cerut îngăduinţa să scoată pe hîrtie ordinară o mie de exemplare, prin California Press din San Francisco, spre a le distribui prietenilor personali. Spalding s-a declarat de acord şi apoi a plecat în Anglia.

Cărţile au fost tipărite şi împărţite cum fusese prevăzut. Şaizeci de zile mai tîrziu, şi într-o manieră fenomenală, doamna respectivă a primit mai mult de douăzeci de mii de cereri a cărţii. Cînd s-a întors Spalding din Anglia, a fost surprins, se înţelege, de interesul provocat de dezvăluirile sale şi i-a permis doamnei din Oakland să publice cîte exemplare vrea.

După aceea, zeci de ani a primit vizitatori dornici de discuţii, ori a fost invitat să conferenţieze despre cele scrise. După cină, avea obiceiul să organizeze o mică şedinţă de întrebări şi răspunsuri, primind astfel un mare număr de persoane. După ce-şi isprăvea treburile lui profesionale de inginer, răspundea numeroaselor întrebări ce se iveau în cursul acestor întîlniri. Vestea s-a dus repede şi a devenit de domeniul public, dar au încetat brusc cînd Cecil B. De Mille l-a angajat pe Spalding consilier tehnic pentru partea biblică a filmului sau Regele Regilor.

Colaborarea mea cu Spalding a început cam prin 1930. Mă interesa în mod deosebit difuzarea cărţilor lui în întreaga lume. A fost un moment prielnic în epocă, de interes crescînd faţă de Noile Idei, atît în scris, cît şi în studii spirituale.

S-a răspîndit un zvon în întreaga ţară, cum că Spalding ar fi trecut la cele veşnice. Ori, el trebuia să plece la 4 octombrie în India şi să facă înconjurul lumii. I-am dat ideea de a merge

împreună la New-York şi de a ne opri în cîteva oraşe mai importante de pe traseu, spre a ne întîlni cu cititorii cărţilor lui şi a risipi astfel zvonurile ce-l declarau mort. Spalding a găsit bună ideea, dacă o putem materializa în următoarele treizeci de zile. La sfîrşitul lui august 1935, am ales treizeci de oraşe, de parcurs în treizeci de zile. Am motivele mele să subliniez acest lucru, amintind că Spalding, pînă în ultimele lui clipe, avea o energie nemăsurată. Nu se simţea obosit niciodată. Putea trăi două sau trei săptămîni fără a dormi mai mult de trei - patru ore pe noapte.

Nu-i trebuia niciodată nimic. Nu avea pretenţia de a fi mare lecuitor, sau medic, sau profet, sau psihiatru ori altceva de genul acesta. Vă pot asigura că şi-a scris operele la fel cum vă aşezaţi dvs. pe scaun să scrieţi unui prieten. Niciodată nu a utilizat scrisul automat prin clarviziune, audiere sau ceva asemănător. Nu era nevoie, deoarece cunoştea pe cei pe care îi descria, la fel de bine ca pe marii savanţi sau sfinţi ca Dr. Steinmetz şi Dr. Norwood. Acesta din urmă fiind faimosul preot din New-York şi prieten apropiat lui Spalding.

M-am gîndit că toate acestea v-ar putea interesa, deşi Spalding n-ar fi de acord, deoarece el socotea că forma fizică nu are nici o însemnătate în adevărata Viaţă a indivizilor. Amintiţi-vă că a spus: "Hrist este în fiecare dintre voi.". Acest lucru vroia el să fie bine înţeles de către fiecare. Era întrebat adesea: cîţi Maeştri sunt în Statele Unite? Răspundea că trebuie să fie pe puţin o sută cincizeci de milioane, aşa vedea el lucrurile. Fiecare trebuie să devină conştient de divinitatea şi de Unitatea sa cu Dumnezeu şi Hrist şi nu să se supună dogmelor ori sectelor.

Fiecare, dacă s-ar afla în locul meu, ar putea povesti o întîmplare foarte puţin diferită. Niciuna nu ar semăna cu ceea ce ar fi vrut Spalding însuşi să vă spună, ca individ sau frate. Dar, răspunzînd întrebărilor dvs., prin intermediul scrierilor şi convorbirilor sale, nu-şi precupeţea de fel timpul. Ştiu că a stat de vorbă o noapte întreagă cu un prieten, spre a-l ajuta să depaşească un moment greu. Părea a avea un deosebit dar al intuiţiei, ce făcea din el un mare erudit şi savant. A studiat la Heidelberg. A lucrat în multe laboratoare ştiinţifice de prestigiu, cu precădere în domeniul geofizic. A fost unul din pionierii lucrărilor atomice.

Era dornic să-şi ajute semenii, spre a se ajuta la rîndul lor şi singuri în depăşirea propriilor limite. Curios pare multora acea trăsătura a sa, de a nu acorda atenţie bunurilor materiale. Ca şi Iisus, el înţelegea că, cel mai de preţ lucru pe acest pămînt, este de a duce o viaţă plină de curăţenie, asemenea lui Hrist şi de lepădare de cele lumeşti. Bineînţeles, este ceea ce am încercat noi astăzi, aici, deoarece noi ştim că, oricum, Spalding este împreună cu noi mai departe şi că avem şansa de a ne trăi Viaţa aşa cum a încercat el să ne îndrume.".

CAPITOLUL ÎNTÎI

Fotografii ale unor evenimente din trecut

Experienţele, descoperirile şi revelaţiile lucrărilor noastre de cerce-tări îşi au originea în urma călătoriilor făcute de la ceţurile Himalayei, pînă la întinderile deşertului Gobi, de la New York pînă în America Centrală şi America de Sud, de la San Francisco pînă în Filipine, din Alaska pînă în Canada.

Am lucrat în acest fel, timp de peste patruzeci de ani, la început traducînd arhivele găsite în Gobi, în Tibet şi în India. Acest mod de lucru a dus la formarea unei echipe de aproape douăzeci şi şase de oameni, interesaţi în tematică şi care lucrau efectiv.

Savanţii au început a avea încredere în noi. În adevăr, acum doi ani (către anul 1910), ei apreciau că noul nostru aparat fotografic şi prin ceea ce am numit şi am înţeles noi prin "imagini ale trecutului", vom fi în stare să aruncăm o privire retro, cu cel puţin un milion de ani în trecut şi că vom putea arăta civilizaţia de atunci.

Se poate aprecia că remarcabila posibilitate a plonjării în trecut spre a lua imagini autentice asupra celor petrecute cu mii de ani în urmă. Ne străduim mult în acest domeniu. Am avut cinstea de a demara lucrările cu ajutorul Dr. Steinmetz. Eu însămi am lucrat cu el şi, pe toată durata acestei colaborări, n-a încetat să ne îndemne: "Vom construi o cameră, un aparat capabil să penetreze în trecut, cu care să luăm imagini ale evenimentelor, dacă dorim.". Nu ne-a descris doar aparatul, dar l-a şi desenat. L-am executat după planurile lui şi astazi, putem afirma că suntem capabili să fotografiem şi să scrutăm întreaga istorie veche. Desigur, ar fi prea mult, dar vom selecţiona evenimentele. Oamenii de ştiinţă admit astăzi şi cred cu tărie, că putem penetra într-un trecut vechi de un milion de ani.

Prima noastră experienţă cu primul aparat a fost decisă de Dr. Steinmetz. Am lucrat cu el aproape nouă ani, şi mereu a afirmat că vom izbuti în final, să explorăm evenimentele trecute şi urmările lor, în fapt, arătînd tot ceea ce au construit civilizaţiile, cum procedau anume, etc. Pînă la urmă, am reuşit.

Primul nostru experiment a fost discursul inaugural al lui George Washington. A avut loc la New York, în locul cunoscut azi sub numele de Sala Federală (The Federal Hall). Pe clişeele noastre, pot fi recunoscuţi toţi demnitarii

de pe estradă, şi George Washington însuşi, umblînd de colo-colo prin faţa grupului, rostindu-şi discursul. La vremea respectivă, nu a putut fi fixat momentul pe nici o fotografie, se pictau tablouri. Acum avem imaginea reală, cu vocea lui George Washington pe un disc. Cîtva timp, toată lumea a crezut că e vorba de un fals pe care l-am comis cinematografic. Dar o putem acum arăta cu orice aparat obişnuit, cinematografic.

Pornind de aici, am mers pînă la Rugăciunea de pe Munte. Acum ştim cu precizie că Iisus, ca om, nu se deosebea de noi. Cunoaştem istoria completă a familiei sale, mergînd cu douăzeci de mii de ani în urmă. Ştim că familia avea o bună reputaţie, şi că El era un om influent, un caracter bine determinat. Era înalt de 1,87 m şi, privit în mijlocul mulţimii, îţi spui numaidecît: "Iată un om ce va înfăptui lucruri măreţe.". Şi le-a înfăptuit. Istoria o confirmă azi. Ne-am întors la această dramă şi am obţinut cuvin-tele autentice.

Ne interesează întreaga sa viaţă şi l-am urmărit pe o lungă perioadă. Mai mult, am cunoscut chiar Omul în sine, timp de mai mulţi ani şi ştim cu precizie că, în adevăr, nu a trecut prin procesul morţii, ca a înviat.

Iisus din Nazaret n-a pretins nicicînd că poate face mai mult decît orice om obişnuit. O ştim cu certitudine. Mai mult, ne-a spus-o El personal că moartea poate fi învinsă.

Rugăciunea de pe Munte a supravieţuit ca o capodoperă spirituală. Aşa o considerăm noi azi. Oamenii încep a o înţelege şi a o introduce în viaţa lor.

Vă putem arăta că, pe lîngă rugăciunea de lîngă lac, nimeni nu i-a adus lui Iisus nimic, în afara băiatului cu cele cinci pîini şi peşti. Nu este o alegorie. Dacă ar fi fost, băiatul nu avea ce căuta în fotografie. N-am fi surprins nici mulţimea aflată de faţă. Iisus n-a spus decît atît: "Aşezaţi-vă şi pregătiţi-vă pentru masă.". Şi hrana a fost din belşug pentru toţi.

Mai avem cazul în care un discipol i-a zis lui Iisus: " Doamne, avem nevoie de pîine, dar mai sunt patru luni pînă la seceriş.". Iisus i-a răspuns: "Priveşte lanurile, sunt coapte, gata de seceriş.". Şi aşa apar pe imaginea fotografică.

Cu ajutorul acestor imagini, am putut corecta numeroase erori admise. Am lucrat opt ani pe imaginea Rugăciunii de pe Munte, mai înainte de a-l putea identifica pe Iisus. Căutam mereu un om asemănător celui pictat de Leonardo da Vinci.

Iată o experienţă interesantă în domeniu. Trei dintre noi se aflau la Vatican.

Stăteam de vorbă cu un cardinal foarte în vîrstă ce se interesa de progresele noastre asupra imaginii Rugăciunii de pe Munte. Îl interesa foarte tare ceea ce făcea şi ne-a spus că am putea căpăta informaţii preţioa-se dacă, la recomandarea sa, ne vom duce la Louvre, la Paris, la o anumită persoană, care ne va arăta scrisorile lui Leonardo da Vinci. Era o direcţie nouă şi ne-am dus imediat la Paris, înarmaţi cu cartea de vizită a înaltului prelat. Ajunşi aici, ne-am dus direct la Louvre, unde am fost primiţi cît se poate de amabil. Scrisorile lui Leonardo da Vinci erau atunci toate, acolo şi putem face dovada.

Am avut mereu sentimentul că tabloul lui Vinci reprezenta pe Iisus, aşa cum L-a văzut el. Acest lucru a fost dovedit azi şi avem scrisorile lui da Vinci, care dovedesc că l-a văzut pe Hrist în figura modelului ales spre a-L portretiza. El spune că omul era tînăr, logodit, şi că avea o lumină magnifi-că în priviri. Da Vinci l-a identificat cu Hrist, făcîndu-i portretul, ca atare. Toate s-au petrecut pe vremea Renaşterii, cînd se purta părul lung şi barbă. N-am văzut niciodată pe Iisus cu părul lung şi cu barbă, îmbrăcat în robă. Posibil ca alte persoane să-L fi văzut aşa; aşa scrie Leonardo da Vinci, cu mîna lui.

Doi ani mai tîrziu, artistul s-a hotărît să picteze un portret al lui Iuda. I-au trebuit doi ani de căutări, să găsească o persoană al cărei aspect să oglindească trădarea. În fine, pe cînd mergea într-o dimineaţă printr-o mahala deocheată a Parisului, a zărit într-un colţ, omul căutat, cu părul vîlvoi, veşmintele în zdrenţe, apatic şi îndobitocit. Mergînd către el, i-a zis: "Am pictat portretul lui Hrist, iar acum sunt în căutarea cuiva care să vrea să-mi pozeze pentru portretul lui Iuda, trădatorul." Omul, ridicînd privirea, i-a răspuns: "Domnule, eu sunt cel ce v-a pozat pentru chipul lui Hrist.". Era acelaşi om. Da Vinci continuă să-l descrie în scrisorile sale, spunînd că, dacă acest om nu l-a trădat pe Hrist, nici nu l-a găsit prin viaţa dusă în mahalaua de proastă reputaţie. Merge pînă acolo încît să afirme că, dacă folosim termenul de "nu pot", îl trădăm pe Hristul nostru interior.

Astăzi putem demonstra că folosirea oricărui cuvînt negativ este o trădare a Hristului nostru interior. Da Vinci mai spune că nu s-a gîndit niciodată să-L picteze pe Iisus, pe Hrist, dar că a văzut imaginea lui Hrist pe acel chip.

Leonardo da Vinci a fost un om remarcabil. A scris multe articole ştiinţifice excelente, niciodată publicate. Nu pot fi citite decît dacă intri într-o cuşcă de sticlă, în timp ce trei gardieni stau cu ochii aţintiţi asupra ta, pe toata durata lecturii. Da Vinci era un om excepţional, şi vorbea adesea despre Hrist din noi. Povesteşte cît

de minunat este să-l reprezinţi pe Hrist, să-l poţi zări pe fiecare chip. Într-o zi, pe cînd picta la Vatican, cardinalii l-au găsit dormind pe schelă şi l-au cam atenţionat... El le-a răspuns: "În timp ce dorm, muncesc mai mult decît în stare de veghe,". În timpul somnului, vedea tot ceea ce urma să picteze şi nuanţele exacte ale culorilor. Atunci se deşteapta şi se apuca de lucru. A spus: "Tot ceea ce văd este o reprezentare exactă, iar vibraţiile aplicate pe pereţi sunt cele pe care le primesc. Le pot manifesta şi transpune foarte uşor, după ce, mai întîi, le-am văzut în somn.".

Întrebări şi răspunsuri

Întrebare: Cum alegeţi evenimentele din trecut?

Răspuns: Ele se află totdeauna într-o anumită bandă de frecvenţă. Tot ceea ce rostiţi, vocea şi vorbele se înregistrează numaidecît pe o bandă de frecvenţă vibratorie, şi aceasta la infinit.

Întrebare: Care e calea cea mai potrivită pentru a primi Iluminarea?

Răspuns: Calea este una interioară. Căutările trebuie să meargă în profunzime. Să ştii că lumina îţi aparţine. Este tot ce trebuie.

Întrebare: V-aţi născut în India?

Răspuns: Da, m-am născut în India, tatăl meu la fel. Am urmat cursuri locale la şcoală, iar mai tîrziu, la Universitatea din Calcutta. Dr. Vose şi soţia sa erau acolo de şaizeci şi opt de ani.

Întrebare: Este adevărat că Iisus, apostolii şi alte personalităţi de care aminteşte Biblia, trăiesc cu adevărat, în carne şi oase, ca noi?

Răspuns: A, sigur. Cunoaştem viaţa unui mare număr din ei, graţie aparatului ce reproduce evenimentele trecutului.

Întrebare: Cum arăta Iisus cînd L-aţi văzut?

Răspuns: Înalt de 1,87 m. Dacă va fi printre noi în asta seara, Îl veţi recunoaşte aşa cum e, un om de mare talent. El privea pe toţi cu forţa de a-i cuprinde pe toţi, aşa cum a făcut întotdeauna. L-am fotografiat exact aşa cum vă fotografiem pe dvs. Avem poze cu El, braţ la braţ cu Luther Burbank, cu doctorul Norwood şi cu mulţi

alţii.

Întrebare: Toate marile probleme ce frămîntă mintea omului sunt complet înlăturate, dominate, cînd trăim viaţa Maeştrilor?
Răspuns: Da. Iisus a spus răspicat că Adevărul ne eliberează.

Întrebare: Cum se poate elibera omul de ideea că omul nu este Dumnezeu?
Răspuns: Refuzînd orice afirmaţie negativă. Afirmaţia "Eu sunt Dumnezeu" ne eliberează de afirmaţia negativă că nu suntem. E de preferat să exprimi Adevărul, în locul minciunii.

Întrebare: Dacă emiteţi afirmarea "Eu sunt Dumnezeu" şi dacă nu sunteţi în stare să acceptaţi unitatea, nu avem de-a face cumva cu o credinţă oarbă?
Răspuns: Dacă o faceţi exclusiv prin oarba credinţă, aţi provocat o ruptură şi nu veţi atinge ţelul. E de preferat să spui "eu pot" şi atunci ţintiţi
direct spre afirmaţia "eu sunt". Dacă porniţi de la poziţia "nu pot", aţi acceptat şi separea de Dumnezeu.

Întrebare: Dacă omul este Dumnezeu, iar Dumnezeu este Spirit, de unde vine trupul material?
Răspuns: Dintr-o influenţă hipnotică a gîndirii umane. De fapt, nu se sprijină pe nici o bază. Omul a adus materia la existenţă. Trupul muritor este o iluzie, o hipnoză. Cînd omul se va trezi, i se va părea un coşmar. Această deşteptare va fi fără vise.

CAPITOLUL AL DOILEA

Cunoaşte-te pe tine însuţi

Dragi prieteni, vom aborda acum ceea ce a fost expus şi probat pe parcursul

a mai bine de şaizeci de ani de lucru. Deţinem astăzi, dovada experimentală că orice funcţie, orice lucru în totalitatea universului este Divin. Numiţi cum vreţi această divinitate, cel mai înalt fiind cel de Dumnezeu. De ce? Vă putem demonstra că acest cuvînt vibrează cu 186 de miliarde de bătăi pe secundă şi, cunoaştem persoane în stare să-l cînte. Dar frumuseţea constă în aceea că, atunci cînd îl psalmodiaţi, sunteţi voi înşivă, de fiecare dată, această vibraţie.

Or ea este prezentă în toate formele, nu numai în cea care vă aparţine, ci şi a altuia. Ea este în tot şi nu putem proba că, în lipsa ei, nu putem fotografia nici un obiect oarecare din această încăpere. Avem dovada incontestabilă. Şi atunci, de ce să spunem că: "Eu nu sunt Divin?". Excludeţi negaţia din propoziţie şi va rezulta "Eu sunt Divin.". Acesta este Adevărul, în ce vă priveşte. Neadevărul este "Eu nu sunt Divin.". Adevărul este "Sunt Divin.". Completaţi ideea, mergînd pînă la capăt: "Eu sunt Dumnezeu.".

Facem acest expozeu, întrucît astăzi ştim. Este treaba dvs. dacă o luaţi în serios sau nu, ori dacă gîndiţi ceva de genul: "Individul nu ştie ce vorbeşte.". Dar noi ştim cu adevărat, graţie fotografierii şi măririi imaginii - divinitatea cuvîntului apărînd de fiecare dată.

Trupurile noastre au fost la început doar o celulă, din a cărei multiplicare a rezultat acest trup. Astăzi, cu ajutorul metodelor de mărire, de amplificare, putem demonstra că lumina lui nu încetează nicicînd să strălucească. Ea se transmite de la o celulă la altă, pe măsură ce trupul se alcătuieşte. Contează prea puţin ce gîndiţi sau ce spuneţi, trupul funcţionează pe această frecvenţă vibratorie care nu dispare niciodată.

Avem multe dovezi azi. Ochiul, care e unul dintre cele mai importante organe ale noastre, este potrivit şi reglat. Bastonaşele, conurile şi retina sunt coordonate astfel ca să absoarbă această divinitate. Odată îndeplinită divinitatea, ochiul se adaptează la frecvenţa mişcărilor ce-i sunt proprii. Se poate demonstra că persoanele care nu şi-au slăbit vederea, constată aproape imediat fenomenul, acceptîndu-şi divinitatea.

Divinitatea înseamnă că Dumnezeu este prezent în toate lucrurile şi sub toate formele. Hrist este capacitatea de a fi conştient de această divinitate interioară a sinelui. Putem deci să vedem pe Hrist pe toate figurile şi sub toate formele. A fost, de altfel, una dintre afirmaţiile făcute de Iisus. Am găsit acest adevăr pe parcursul lucrărilor noastre de cercetări. "Văd pe Hrist pe fiecare chip şi în fiecare

formă. Cînd se naşte un copil, se naşte Hrist.".

Acesta este Hrist cel biruitor, cel ce învinge tot, stăpînul absolut. Cum aţi rostit aceste vorbe, oamenii încep a căuta un Stăpîn. Or, căutînd un Stăpîn în afară, uitaţi de Stăpînul interior. Omenirea a comis cea mai mare eroare, căutîndu-l pe Dumnezeu în afară sau încercînd să-l zărească. De ce? Pentru că, de fapt, căutaţi în afară ceea ce se află înlăuntrul vostru.

Cînd afirmaţi că sunteţi cutare, sunteţi cu siguranţă, de fiecare dată cînd o spuneţi. Dacă rostiţi cuvîntul "Dumnezeu", doar o dată, rămînînd neînfricaţi în faţa acestui Atotputernic, trupul nu se va mai întoarce la frecvenţa vibratorie avută înaintea rostirii Numelui lui Dumnezeu.

De altfel, putem demonstra că numele "Dumnezeu" are atîta înrîurire într-o carte, încît ea sporeşte în faimă, doar datorită simplei prezenţe a cuvîntului acestuia în filele ei. Cunoaştem trei oameni, care pot rosti cuvîntul cu frecvenţa de 186 miliarde de vibraţii pe secundă. Le-am cerut să se ducă la paralela 180, cea mai îndepărtată de Greenwich. Apoi, la o oră prestabilită, am pregătit instrumentele de înregistrare a vibraţiilor emise de ei. Imediat ce ne-au parvenit, indicatorul aparatului a urcat la cota corespunzatoare. Apoi, am luat cea mai veche Biblie aflată la Muzeul de Istorie naturală din Londra şi am pus-o sub controlul aparatului. Apoi am retras-o, înlocuind-o cu o alta, carte ce nu conţinea Numele lui Dumnezeu, acul revenind mereu în punctul corespunzător. Am luat apoi o altă carte, în care Numele lui Dumnezeu este pomenit doar de trei ori, indicatorul reacţionînd imediat. Doar un singur cuvînt -"DUMNEZEU"- era cel ce provoca reacţia frecvenţelor. Dacă reacţia era a unor obiecte neînsufleţite, cum oare ar reacţiona trupul nostru cînd îl rostim afirmînd pozitiv, prin acceptarea existenţei lui Dumnezeu?

Cînd cele trei persoane au rostit cuvîntul cu 186 miliarde de vibraţii pe secundă, traseul receptiv s-a întins pe zece metri de film. Cînd l-au înlocuit prin "Jehova", traseul s-a întins doar pe doisprezece centimetri de film - pe acelaşi film. De ce? De îndată ce rostiţi cuvîntul "Dumnezeu" cu înţelegere, credinţă şi conştiinţă, provocaţi cea mai înaltă vibraţie cunoscută pînă astăzi.

Influenţa aceasta vibratorie adună substanţa şi, imediat ce v-aţi exprimat gîndurile, această substanţă vă aparţine. De fapt, pentru păstrarea ordinii universale, nu o puteţi reţine doar pentru dvs., ea aparţinînd tuturor, ca şi toate celelalte bunuri ale tuturor. Dvs. doar stabiliţi această influenţă vibratoare, ea manifestîndu-se aici şi

acum.

În prezent, ne-am concentrat asupra unui principiu foarte exact: principiul existenţei Divinitaţii, în tot şi toate. Am şi adus dovezi ale unor evenimente din trecut, fotografiate cu aparatura noastră specială. Putem să dovedim că fiecare fir de iarbă, fiecare copac, fiecare arbust, fiecare floare, fiecare grăunte sunt Divine. Fără această Divinitate, seminţele n-ar încolţi, plantele şi copacii n-ar creşte. Avem proba evidentă, care ne indică existen-ţa în fiecare sămînţă, cît de mică, a arhetipului formei ce o va produce de fiecare dată. Şi-atunci, de ce umblăm de colo-colo, spunînd că nu înţelegem? N-ar fi mai bine să spunem "Înţeleg"? Înţelegeţi, desigur, această înţelegere este interioară. Sunteţi stăpînul lucrurilor, şi renunţînd la aparenţele exterioare, deveniţi în dvs. înşivă stăpînii lucrurilor, acceptînd şi recunoscîndu-vă calitatea de stăpîni.

Mulţi ne scriu spre a ne întreba dacă ar putea merge să-i vadă pe Maeştri sau ce-ar putea face spre a-i vedea. De cum v-aţi detaşat mental de voi înşivă, prin dorinţa de a vedea un Maestru, aţi şi scăpat din vedere pe Maestru interior. Cînd recunoaşteti acest lucru de care sunteţi perfect conştient, vă şi aflaţi împreună cu Maestrul şi cu totalitatea lor.

Spuneţi-i cuiva "Eu nu sunt Dumnezeu", apoi opriţi-vă o clipă şi suprimaţi-l pe "nu". Cuvintele negative nu au nici un fel de frecvenţă vibratorie. Rostindu-le, le încărcaţi cu energia ce le face să trăiască, iar cînd refuzaţi să le rostiţi, ele nu mai au energie proprie.

Există azi un aparat ce vă poate demonstra acest fapt. Aşezaţi-vă în faţa lui şi imaginaţi un discurs. Nu rostiţi nici o vorbă, dar gîndiţi-vă la ele. Vă vom spune exact ceea ce aţi gîndit, cu ajutorul traseului apărut pe film. Apoi vă vom cere un expozeu conţinînd un cuvînt negativ, tocmai spre a vedea ce se întîmplă. Cînd veţi ajunge la pasajul negativ, pe film nu va mai apare nimic. Pur şi simplu, el nu va înregistra reacţia negativă.

Aparatul acesta demonstrează marea frecvenţă vibratoare a formei omeneşti. Dacă n-ar exista această frecvenţă, n-am putea, n-am avea cum să le obţinem pe altă cale, iar dacă am recurge la hipnoză, aparatul n-ar înregistra nici o reacţie.

Am făcut patru sau cinci sute de fotografii ale fakirilor indieni, dar cînd am recurs la hipnoză, n-a mai apărut nimic pe film. Printre imaginile luate, două sau trei sunt cu totul remarcabile. Într-o zi, cînd ne întorceam acasă în India, un tînăr stătea drept în mijlocul curţii casei noastre. Tocmai îngropase un puiet de portocal,

pe care-şi pusese mica lui basma: portocalul a început a creşte imediat astfel că, după numai trei sferturi de oră, pomul a avut ramuri, muguri, flori, frunze şi două portocale coapte. Cei doisprezece posesori ai aparatelor de filmat din grup, au înregistrat totul, iluzia fiind atît de perfectă, încît am întins mîna să culeg fructul, dar copacul nu mai era.

Unul dintre noi s-a dus să developeze filmul, timp în care am stat de vorbă cu tînărul fakir, pe loc, pînă la întoarcerea celui cu filmele. Derulînd unul sub ochii fakirului, i-am spus: "Ce-a fost asta? Pe noi ne-ai înşelat, dar aparatul n-aveai cum să-l înşeli". A fost cît se poate de tulburat şi mi-a răspuns: "Veniţi mîine şi vă voi explica.". Am convenit să ne revedem a doua zi, la ora unsprezece.

A doua zi, eram toţi prezenţi la ora stabilită, schimbînd între noi aparatele. Tînărul venise însoţit de un om, pe care nu-l mai întîlnisem. Acesta s-a apropiat, a pus în pămînt un sîmbure de portocal şi, în timp ce aparatele noastre înregistrau, copacul creştea exact ca cel din ajun şi l-am văzut cu toţii, dar, de data aceasta, n-am mai încercat să culegem fructele. Fusesem prea grosolan traşi pe sfoară în ajun. Şeful nostru ne zise: "Ei bine, la urma urmei, ce importanţă mai are? Dacă pomul nu există, hai să vedem. Se ridică, culese o portocală şi o mîncă. Făcurăm şi noi la fel, pomul continuînd să ne dea fructe la domiciliul din India.

Iată ce se petrecuse. Tînărul fakir era un discipol al Guru-lui pe care îl adusese cu el. Cînd i-am povestit Guru-lui ce se petrecuse în ajun, s-a înfuriat, l-a gonit pe elev, declarînd că nu vrea să-l mai vadă. Ne-a explicat că Guru-ul îi învăţa pe învăţăcei cele douăsprezece metode de influenţa hipnotică, spre a le demonstra că ele nu au nici o valabilitate, că nu pot îndeplini nici un rol, şi că, dacă le abandonăm, concentrîndu-ne şi centrîndu-ne asupra ţelului, atunci ceea ce gîndim, se produce efectiv.

Aşa se petrec lucrurile în arta sau în legea sugestiei, pe care am studiat-o în India. De pildă, am văzut venind un om cu o frînghie în mînă. Un mic grup de curioşi s-a adunat în juru-i. A aruncat în sus frînghia, în poziţie verticală şi a chemat un copil din asistenţă să urce pe frînghie. Băiatul a dispărut cînd a ajuns în capătul de sus al frînghiei şi asta a fost totul. Omul a adunat cîţiva bănuţi pentru traiul pe cîteva zile. Am fotografiat aceste scene de mai mult de cinci sute de ori, dar pe film nu a apărut absolut nimic, în afara omului în picioare, în faţa asistenţei. Atît de mare este puterea sugestiei. Se practică cu atîta precizie, încît va cîştiga încrederea.

Bătrînul Guru lucrează acum cu noi în întreaga Indie. Luam cîte o sămînţă, o plantăm în sol, netezim mecanic pămîntul şi, după şapte minute, obţinem o tulpină de porumb, cu doi ştiuleţi bine dezvoltaţi. Cînd operaţiunea este făcută de Guru însuşi, porumbul răsare înainte de a apuca el să se ridice. Nu foloseşte nici un fel de instrument mecanic. Pur şi simplu el ştie.

Avem cea mai bună dovadă din lume că suntem noi înşine capabili să înfăptuim. Dar asta este apanajul tuturor, toţi o pot face. Din moment ce careva poate face asemenea lucruri, toată lumea deţine acest privilegiu. Nimeni nu-i ales anume, fiecare avînd însuşirea în el însuşi. În realitate, totul este simplu şi nu-i nevoie de nici un fel de lecţii. Totul constă în a-l face pe om să fie în stare să vadă şi să-şi dea seama de avantajele acceptării acestei stări de fapte, apoi să mulţumească că ele există.

Puterea aceasta există; ea operează în tot, în viaţa noastră de zi cu zi, chiar şi în sumele ce le cheltuim. Nu e nevoie ca cineva să se afle la nevo-ie, în realitate, nici nu există lipsă. Eşuăm doar în modul în care ne expri-măm, numind asta lipsă. Renunţînd la cuvîntul "lipsă", nu vom mai eşua.

Mulţi dintre medicii savanţi contemporani spun că, în viitor, oamenii vor trăi o sută de ani şi mai mult ca azi. Vîrsta este pur şi simplu o stare de conştiinţă. Cînd oamenii vor învăţa să renunţe la această stare, vor trăi din ce în ce mai mult. Un an nu modifică nimic în structura noastră mentală, cel puţin cîtă vreme nu ne exprimăm despre "un an care a trecut". Atunci, imediat, vorbim de un an în plus, în timp ce, dacă vorbim de un an de realizări şi împliniri, aşa va fi.

Cea mai mare realizare este aceea de a descoperi pe fiecare chip şi în fiecare formă, Divinitatea. Cel mai mare privilegiu ce-l avem este acela de a-L putea vedea pe Hrist în fiecare chip, ceea ce reprezintă forţa fără limite de a-L cunoaşte pe Dumnezeul interior.

Astăzi, ne putem întoarce în trecut, spre tot ce a fost şi a le dovedi. Nu vă pretindem să le credeţi după ureche. Puteţi dvs. înşivă să le probaţi, renunţînd la ideea bătrîneţii, limitării şi a tuturor conceptelor negative, refuzînd a le folosi ori a le accepta în preajmă.

Istoria ne învaţă că, în urmă cu 3000 ani, exista un limbaj lipsit de cuvinte negative, iar acest limbaj avea o vechime de 200.000 de ani.

Întrebare: Cuvîntul "Dumnezeu", pronunţat în gînd, are aceeaşi putere ca atunci cînd e rostit cu voce tare?
Răspuns: Da. În realitate, pentru multă lume, gîndul e cu mult mai puternic. Rostind Numele lui Dumnezeu în gînd, e mult mai bine.

Întrebare: Cum putem mobiliza această forţă interioară, spre a o exprima în noi înşine?
Răspuns: Prin simplul fapt că ştim că această putere ne aparţine. Noi înşine suntem Puterea Supremă şi Înţelepciunea Supremă. De cum aţi admis aceasta, emiteţi energia care vă face să vă simţiţi eliberaţi de orice restricţie.

Întrebare: Vor avea loc pe această planetă mari distrugeri, înainte de instaurarea păcii universale?
Răspuns: Distrugerile sunt ceea ce ne impunem noi singuri, gîndurile pe care le exprimăm. Să presupunem că eliminăm cu toţii cuvîntul "distrugere" din vocabularul nostru; ar mai putea ea avea loc? Nicidecum.

Întrebare: Ce anume stă în calea răspîndirii înţelepciunii marilor Maeştri în întreaga lume?
Răspuns: Nimic altceva decît propria noastră greşeală. Dacă acceptăm şi ştim că suntem absolut identici cu ei, cum am fost întotdeauna, nimic nu poate sta în calea acestei răspîndiri. Nimeni nu o poate impiedica, în afară de noi.

Întrebare: Hipnotismul este împotriva legii, interzicînd subjugarea gîndului omenesc?
Răspuns: Se crede că, în general, e vătămător să-l aplici asupra formei omeneşti sau asupra gîndului omenesc.

CAPITOLUL AL TREILEA

Există un Dumnezeu?

Există un Dumnezeu? Ni se pune această întrebare cu tot mai multă stăruinţă.

În cursul ultimilor ani, ştiinţa a acordat multă atenţie şi a reflectat îndelung asupra acestui subiect, îndeplinind o magnifică muncă de cercetare în acest domeniu. Cercetările au fost sugerate de un grup de medici, oameni de ştiinţă, şi s-au înregistrat mari progrese.

Bineînţeles, se admite cu certitudine existenţa unui înalt Principiu, înapoia tuturor experienţelor. Şi asta din vremuri a căror continuitate se pierde în negura veacurilor. Începem să înţelegem că a existat din totdeauna şi că există şi azi şi că nimic nu poate disocia acest Principiu al ordinii şi legii absolute.

Cea mai arzătoare dintre întrebările pe care şi le-a pus omul dintotdeauna este următoarea: "Există un Dumnezeu?" Din punct de vede-re ortodox, este acceptată credinţa că există un Dumnezeu, o Divinitate care se numeşte Tatăl omului. În acest sens, vorbim pentru o parte mare a umanităţii. În acelaşi timp, nu e mulţumită de fel de această credinţă bazată doar pe credinţă. Ea vrea să afle dacă "există vreo dovadă de netăgăduit a existenţei lui Dumnezeu".

Ştiinţa şi-a asumat rolul de a întreprinde cercetări în cauză, şi a găsi un răspuns cît mai satisfăcător pentru gîndirea ratională.

Cercetările ştiinţifice de dată recentă au permis descoperirea unei Forţe Universale, care se mai numeşte şi Energia Universală. Ea umple întregul Univers, ca şi spaţiul infinit. Astăzi, descoperim că această energie, a acestui Principiu este cu mult mai mare decît cea a bombei atomice. Ea străbate întregul spaţiu, în orice condiţii şi toate lucrurile. Ea nu este monopolul unei singure persoane sau grup de persoane. Este totul în tot şi aparţine întregului univers, tuturor oamenilor. Acţionează asupra tuturor oamenilor, fie că ne dăm seama sau nu. Faptul că nu ştim exact ce este, nu schimbă nimic. Ea nu e ascunsă în cărţi sau în lucruri întunecate. Este omniprezentă, pătrunzînd toate lucrurile. Este principiul şi substanţa care ne îngăduie să trăim, să ne mişcăm, să avem propria noastră viaţă. În lipsa acestui Principiu, a acestei Divinităţi din fiecare fiinţă, n-am putea prinde pe o fotografie întregul grup - a demonstrat-o experienţa. Acest Principiu Divin sălăşluieşte in interior şi impregnează totul, orice metodă de viaţă şi experienţă. Numai această influenţă Divină, această Energie Divină este veşnică, fără moarte, fără început şi

pătrunde tot. Am făcut dovada pe fotografie, căci în absenţa acestei Energii Divine, nu se poate face nici o fotografie. Imaginile înregistrate pe film sunt simple vibraţii ale persoanei sau obiectului fotografiat, emanînd din acestea.

Asta probează existenţa Divinităţii interioare a oricărei forme. Dacă vom căuta această Divinitate la exterior, nu vom reuşi s-o găsim, deoarece vom căuta în afară ceea ce se află, de fapt, în noi şi la îndemîna noastră. Dacă acceptăm ideea orientării către interior, vom găsi Divinitatea în toate fazele ei. Atunci se pune întrebarea: de ce ne mai pierdem vremea, căutîndu-L pe Dumnezeu în afară?

El este împreună şi cu Maeştrii şi cu fraţii din vechime. Sunt pre-zenţi aici sub toate formele. Ne sunt la fel de apropiaţi ca şi inima noastră. Nu-i nevoie să mergem în India sau în altă ţară spre a-i întîlni pe Maeştri. Îi puteţi vedea acolo unde vă aflaţi. "Cînd învăţăcelul este gata, apare şi Maestrul.".

Se ştie foarte bine azi că, în vremea unei civilizaţii foarte vechi, în timp, a fost ridicat un "rezervor" cu principii, cu calităţi şi atribuţii ale lui Dumnezeu, încorporate şi manifestate de-a lungul nenumăratelor eons.(!) Acest rezervor cu însuşiri pozitive nu poate fi cucerit prin nici o operaţiune negativă, oricare ar fi ea. Acest izvor nesecat de pură energie Divină şi curăţenie primordială se află acolo pentru totdeauna. Gîndindu-ne la acest mare principiu vibrant, devenim conştienţi de existenţa lui în noi. Acest vast rezervor de bine este mereu gata şi aşteaptă să-i folosim resursele. E de ajuns să ne sincronizam cu emanaţiile lui, spre a ne unifica cu el.

Acestei energii i s-a dat numele de "Dumnezeu", cuvîntul receptiv la cele mai înalte influenţe vibratorii, cunoscute pînă azi.

Cînd utilizăm cuvîntul, cu adevărata lui semnificaţie (nu are influen-ţă, decît dacă o producem, o provocăm), acţinăm asupra întregii lui substanţe, asupra întregului principiu, întregii legi şi asupra ordinii. Atunci, ceea ce exprimăm sub forma potrivită, ne şi aparţine. Chiar şi Iisus a spus: "Înainte chiar de a cere, eu vă răspund, şi cînd vorbiţi, eu vă aud.". Reflectaţi puţin la aceste vorbe: cînd rostim cuvîntul într-o ordine precisă şi într-o formă precisă, ceea ce am exprimat ne aparţine, ne revine imediat; nu există nici timp şi nici spaţiu.

Astăzi, se ştie cu exactitate că perfecţiunea nu a putut fi creată, deoarece ea a existat dintotdeauna şi există. Dacă ne trece prin minte să creem noi perfecţiunea, prin modul nostru de exprimare, o luăm pe alătu-rea cu drumul , deraiem, întrucît este creată şi se află acolo, aici şi acum. Deci, folosind vorbele potrivite, gîndurile

potrivite şi acţiunile potrivite, orice cuvînt se supune acestei mari influenţe vibratorii, la început gîndul şi apoi cuvîntul ce-l exprimă.

Biblia ne spune: "La început a fost Cuvîntul, şi Cuvîntul era cu Dumnezeu, şi Cuvintul era Dumnezeu.".

Învăţînd să eliminam tot ce este negativ, gînd, sentiment, cuvînt şi faptă, le reţinem energia în propria noastră formă. De cum rostim o vorbă negativă, risipim energia lui Dumnezeu, pură şi perfectă. Deci, cu cît învăţăm să ne disciplinăm gîndind, simţind, vorbind şi acţionînd în mod constructiv şi pozitiv, cu cît acumulăm mai multă energie puternică, spre a ne îndeplini dorinţele şi a manifesta perfecţiunea.

Toate expozeele lui Iisus se materializau pe loc, pe moment. În lumea sa, nu exista viitor, totul era acum. Limbajul primitiv nu conţinea cuvîntul viitor, nici cuvîntul trecut. Toţi termenii acestui limbaj se refereau la aici şi acum. *Şi astăzi, se ştie că orice vorbă rostită la modul pozitiv şi constructiv este înmagazinată şi nu-şi pierde niciodată energia.*

Afirmaţia locală "Eu sunt Dumnezeu" este un factor determinant pentru progresul umanităţii. Cu acest ideal progresăm.

Fiecare individ îşi poate proba sieşi această afirmaţie. Omul ce-şi poate exprima idealul şi îl urmează consecvent, ajunge la realizare, cel mai adesea fără a avea habar de modul cum anume a ajuns la ţintă.

Adoraţia nu e o manifestare zadarnică. Este necesară spre a incita la un efort în vederea realizării idealului. Acest ideal, în întregime gîndit, trebuie tradus într-o formă. Chiar gîndul conturează forma vizibilă. Această viziune se proiectează cu atîta precizie, încît se formează din tot ce există şi se consolidează în întregime. O imagine foarte precisă o precede.

E foarte important să urmăreşti doar un obiectiv odată, nu mai multe. Nu lăsaţi gîndurile să rătăcească la întîmplare şi nici nu proiectaţi altă forma, înainte ca precedenta să se fi materializat. După îndeplinirea actului respectiv, uitaţi complet de el şi dirijaţi gîndurile către o altă acţiune.

Iată cum înţelegea Iisus problema: "Voi sunteţi Dumnezeu şi fii ai Celui mai Înalt.". Aşa gîndea El despre fiinţa umană. Mereu mai la înălţime, mereu mai nobilă, totdeauna curată şi plină de lumină. Niciodată nimic ce ar putea limita Viaţa şi energia. Nicicînd eşecuri, nicicînd îndoială: totdeauna aceeaşi unitate în intenţie de dirijare a gîndului. Această viziune proiectată, poate ridica omenirea deasupra

oricărei temeri sau stare de discordanţă a gîndului. Ea poate menţine constant omenirea la nivelul realizărilor superioare, pornind de la un nivel mijlociu de utilitate, la unul superior.

Tot la fel evoluează sistemul nostru planetar. Sorii tuturor sistemelor solare evoluează în mod asemănător. Ei absorb în ei energia, spre a o putea răspîndi în afară, cu mai multă forţă. Dacă soarele nostru ar fi fost o grămadă de cărbune, ar fi venit o zi cînd s-ar fi epuizat. Nu este cazul, soarele a existat de sute de milioane de ani. Atrage spre el forţa, puterea şi energia şi le disponibilizează pentru planeta noastră şi pentru alte planete. Trebuie ca şi oamenii să înveţe aceeaşi lecţie privind schimburile de energie.

Dacă reţinem forţele, se instalează stagnarea. Dar dacă împărţim ceea ce avem, forţe noi vor veni să umple locul gol lăsat de ceea ce am dăruit. Energia este inepuizabilă, dacă o folosim cum trebuie şi în direcţia cea bună. Iată de ce corpul ni se tot regenerează. Dacă energia se află în afara noastră, ea se află şi în noi.

Dacă Divinitatea se află în afară, nu avem cum s-o păstrăm în interior. Tot ce avem de făcut este să devenim un canal pentru forţa Divină. Ea vibrează permanent şi nu poate fi epuizată. Aceasta este explicaţia esenţială a imortalităţii omeneşti. Exista o imortalitate pentru fiecare gînd, fiecare faptă şi fiecare vorbă. Există o putere unificatoare, căreia omul nu-i poate scăpa. Ceea ce omul înmagazinează şi răspîndeşte, reprezintă un fapt care a existat mereu. Toate fiinţele au existat veşnic în Spirit, fără început şi sfîrşit.

Oamenii caută mereu originile începutului. E greu de conceput un lucru fără origine. În ce-l priveşte pe om, acel început s-a produs atunci cînd a devenit conştient de identitatea lui separată. Cu asta, omul ce era Spirit, devine supus, şi vom mai vorbi de el.

Noile relaţii dintre ştiinţă şi religie ne îngăduie să îndeplinim ceea ce ne-a fost făgăduit. Ele s-au şi materializat pentru cei pregătiţi să le primească.

Dumnezeu nu are forma unei fiinţe omeneşti. Dumnezeu este acea Putere Supremă Inteligentă, ce străbate fiecare formă şi fiecare atom din Univers. Cînd veţi înţelege că această Putere Supremă Inteligentă este plenar centralizată în forma noastră, deveniţi voi înşivă această Putere. Recunoscînd că această Putere acţionează în voi, veţi deveni efectiv această Putere. Orice individ este apt să devină această Putere. Împărăţia lui Dumnezeu, în care fiecare s-a născut şi, cînd toţi vor vedea şi vor şti aceasta, toţi vor face parte din Împărăţia lui Dumnezeu.

Întrebări şi răspunsuri

Întrebare: Care este prima lege?

Răspuns: Prima lege este EU SUNT. Este omis un cuvînt şi abia începem să înţelegem că "Dumnezeu eu sunt".

Întrebare: Aş vrea să ştiu mai mult despre EU SUNT, aşa cum vi l-au împărtăşit Maeştrii.

Răspuns: "EU SUNT" este cea de-a doua expresie în limbaj. El are înţelesul că acceptaţi ideea că voi sunteţi Dumnezeu. Dumnezeu Eu Sunt. Cuvîntul "Dumnezeu" este primul, în vibraţia sa cea mai înaltă. Apoi acceptarea se traduce prin EU SUNT.

Întrebare: Ce este Sfântul Spirit?

Răspuns: Sfântul Spirit semnifică totalitatea Spiritului, EU SUNT acţionînd total, sub toate formele.

Întrebare: Cum se poate manifesta Hrist?

Răspuns: Trebuie ca Hrist să nască în fiecare dintre noi. Iisus ne-a dat exemplu. Voi manifestaţi ceea ce este în voi, dînd mare atenţie şi concentrîndu-vă asupra acestuia. Hrist este în interiorul vostru.

Întrebare: Dacă Maeştrii de care vorbiţi sunt capabili să-şi părăsească corpul, cum se face că atît de puţină lume are cunoştinţă despre aceste lucruri?

Răspuns: Pentru că oamenii nu cred. Maeştrii nu-şi părăsesc corpul. E doar un fel de a vorbi, spre a înlesni înţelegerea. Ei îşi transportă corpul cu ei.

Întrebare: Aţi luat vreodată legătura cu Sfântul Germain?

Răspuns: Am auzit vorbindu-se despre Sfântul Germain şi-i cunoaştem viaţa cu totul remarcabilă. Nimeni nu ştie dacă el a trecut vreodată prin moarte. Fratele meu adoptiv şi cu mine am trăit o experienţă interesantă, legată de acest subiect. Fratele meu era angrenat într-un mare proiect guvernamental de Geniu, în Statele Unite.

După ce l-a părăsit, i s-a telegrafiat să plece la Paris. Un grup de consilieri ingineri specialişti aveau sarcina de a alcătui un proiect de asanare a unor mlaştini de lîngă oraşul Paris, în vederea amenajării unor terenuri pentru grădini. În timp ce lucră-rile se desfăşurau în acest sens, Sena a început să se reverse, inundînd terenul unde se afla mormîntul Sfântului Germain şi au înţeles că vor fi nevoiţi să-l mute. Fratele meu mi-a telegrafiat, sugerîndu-mi să vin la faţa locului, căci urma probabil să se deschidă sicriul, ceea ce ne-ar fi dat prilejul să vedem ce conţine. M-am deplasat, deci, la faţa locului. S-a deschis sicriul şi s-a găsit doar o tibie de cîine. Imaginaţi-vă acum deci, miile de vindecări miraculoase ce s-au produs în acele locuri. Cei interesaţi îşi concentrau gîndurile asupra faptelor Sfântului Germain; înlăturau astfel orice urmă de infirmitate, totul devenind perfecţiune. La fel se petrec lucrurile azi şi cu alte morminte de reputaţie.

Întrebare: Cînd ne dorim foarte tare ceva ce ne aparţine prin drept Divin, este drept să-l pretindem?

Răspuns: Dacă ceva îţi aparţine prin drept Divin, nu e nevoie să-l mai pretinzi. Faptul că acceptăm iluzia anulează binele pe care ni-l dorim. Atunci însă, cînd vă exprimaţi natura Divină interioară, vă stă la îndemînă tot ceea ce vă trebuie. Relaţia dintre aceste două alternative, vă permite să înţelegeţi că binele este îndeplinit cu mult înainte de a fi formulat în gînd. Nevoia n-are de ce se naşte.

CAPITOLUL AL PATRULEA

Viaţa veşnică

Pornind de la o amoebă determinată, Imaginea Divină nu se schimbă niciodată. Ea domină forma ideală şi perfectă şi transmite această formă perfectă, fără schimbări, fiecarei celule noi a formei în întregul ei. Deci, fiecare celulă a corpului rasei umane deţine perfecţiunea, căci ea este imaginea desăvîrşită a Inteligenţei Supreme. Avem astfel dovada de netăgăduit că omul sau omenirea este Inteligenţa Divină Supremă, care este Dumnezeu, Hrist Triumfător, Dumnezeu - om, rezultatul Uniunii complete a Trinităţii. Într-adevăr, fiecare sămînţă conţine imaginea exactă a ceea ce va produce ea.

Acum să ne aşezăm în linişte şi să privim aceasta amoebă. Este capabilă să se reproducă, să transmită şi să implanteze fără greş imaginea-i perfectă fiecareia din celulele care, prin înmulţirea lor, produc nu numai forma omenească, dar şi fiecare arbore, fiecare fir de iarbă, fiecare floare, fiecare cristal, fiecare piatră, la fel de bine ca şi un grăunte fin de nisip. Şi practic, orice structură stîncoasă poate fi clasificată, identificată. La fel stau lucrurile cu firele de nisip şi toate mineralele. Această cristalizare este baza ce ne permite să stabilim relaţiile cu întregul, ca şi propriile lor relaţii şi valoarea lor economică pentru omenire.

Să ne întoarcem la măririle imaginilor şi fotografiile rapide despre care se va vorbi. Fotografiind, descoperim, mărind imaginea celulei germinative, că ea conţine imaginea exactă a ceea ce va produce, fără nici o greşeală. Emite pe o lungime de undă sau frecvenţă vibratoare, pe întregul său ciclu de viaţă. Prin propria-i frecvenţă vibratorie, atrage spre ea energia ce-i este necesară spre a se dezvolta şi maturiza. Această frecvenţă vibratorie este esenţa Divină a vieţii care acumulează ori atrage substanţa spre ea. Nu numai că dă viaţă arborelui, florii, vieţii vegetale, mineralelor, metalelor - dar ea este însăşi viaţa acestei substanţe.

Acum suntem îndreptaţi să spunem că orice substanţă exprimă viaţa din ea. Planul acesta Divin de perfecţiune rămîne neschimbat, cîtă vreme omul nu-l coboară sau ridică prin gîndurile sale. Se constată astfel că omul este în stare să influenţeze aceste emanaţii de perfecţiune spre o mai mare productivitate, nutrind gînduri de productivitate din ce în ce mai mare şi o mai mare perfecţiune.

Revenind încă o data la amoeba sau prima celulă - celula primordială, vom

vedea că aceasta, deşi diferită de cea a mineralelor şi vegetalelor, încărcătura sa vibratorie este incomparabil mai mare ca a acestora, fără a putea fi confundată. Ea este însăşi forţa ce atrage energia sau substanţa către ea, ceea ce îi provoacă creşterea mai multor celule, ce construiesc în final forma omenească. Acest proces de transmitere fiecarei celule, a dus la creşterea primei forme perfecte şi permanente a Divinităţii. Se vede, deci, că dacă omul cooperează şi nu interferează în nici un fel, prin gînd sau faptă, idealul Divinităţii, forma omenească este perfect ideală. Atunci putem afirma că ne aflăm în faţa trupului lui Dumnezeu, curat şi perfect.

Să vedem ce este această energie Divină şi acest principiu inteligent al celulei primordiale sau amoeba. Propriul ei principiu de înaltă frecvenţă vibratorie atrage către sine energia. Atunci, începe a se diviza şi a se multiplica, pînă ce devine un punct focal sau o formă, de la care poate apoi produce şi dirija toate formele ce vor mai lua naştere, asemănătoare ei. Umanitatea nu a deviat niciodată de la acest model perfect. Fotografiile ne arată nu numai că acest model înconjoară toate formele, dar că apar noi forme, asemănătoare.

Acolo unde oamenilor de ştiinţă le lipsesc dovezile, noi am mers mult mai departe, pînă la cunoaşterea completă a fenomenului că noi suntem aceasta emanaţie de înaltă frecvenţă. Liniştiţi-vă cîteva clipe, avînd în minte următoarea: "Eu sunt Dumnezeu, ca toată lumea", "Dumnezeu Eu Sunt Inteligenţa Divină". Ştiind şi avînd convingerea intimă, fără dubiu, că aşa este, spuneţi: "Eu Sunt Principiul Divin, Eu Sunt Dragostea Divină ce se scurge prin mine către întreaga omenire". Apoi socotiţi-vă asemenea lui Dumnezeu, ca şi toti cei pe care îi vedeţi şi îi întîlniţi, ca fiind Dumnezeu. Veţi vedea atunci, ce se petrece în zona submicroscopică a vieţii, o picătură aproape invizibilă de protoplasmă transparentă, asemeni gheţii, în stare să se mişte, cum atrage energia solară. Este, de pe acum, în stare să folosească lumina soarelui, spre a descompune gazul carbonic din atmosferă. Ea se separă apoi în atomi, captează hidrogenul din apă şi produce hidraţi de carbon. Îşi fabrică astfel propria-i hrană, pornind de la unul din compuşii chimici cei mai stabili din lume.

Această celulă unică, această picăturică transparentă, conţine germenul întregii vieţi. Nu doar că deţine acest germene, dar şi puterea de a distribui viaţă tuturor lucrurilor vii, mari şi mici, şi de a adapta fiecare creatură la semenii săi, pretutindeni unde există viaţă, de pe fundul oceanelor, pînă la bolta cerească. Timpul şi mediul au modelat forma tuturor formelor vii, spre a le adapta la

varietatea infinită a oricăror conjuncturi. Pe măsură ce orice este viu, îşi dezvoltă propria-i identitate, ele sacrifică o parte a flexibilităţii lor, pe altarul schimbărilor. Se specializează, se stabilizează, pierd puterea de a da înapoi, dar cîştigă o tot mai mare putere de adaptare la condiţiile existente.

Forţa acestei picături de protoplasmă şi a conţinutului ei este superioară celei vegetale, care îmbracă pămîntul cu verdeaţă, superioară celei a tuturor animalelor ce inhalează suflul de viaţă, căci din ea emană viaţa şi fără de ea, n-ar exista şi n-ar fi existat nimic viu.

Veţi descoperi, încetul cu încetul, că toate acestea sunt Adevărul Absolut. Omenirea o va şti, cum o ştim şi noi, că omul este, într-un anume sens, sursa universală a acestei vieţi. Omul este stăpîn în lumea animalelor, la fel de bine ca în cea a vegetalelor şi mineralelor. El este perfect dotat de către Inteligenţa Supremă - în realitate, sufletul tuturor lucrurilor. Doar că a ajuns să se ruşineze de această moştenire în mod inconştient, substituind moştenirii Divine, propria-i structură degradată. Ajunşi în acest punct, e bine să ne oprim şi să renunţăm, să uităm şi să ne lepadăm de această umilitoare structură mentală, înlocuind-o cu o structură adevărată, demnă de om, Inteligenţa Supremă şi stăpînul tuturor lucrurilor, Dumnezeu şi om fiind o singură fiinţă.

O amoeba este o celulă microscopică vie, alcătuită din miliarde de atomi aşezaţi în ordine. Dimensiunea nu are nici un fel de însemnătate în infinit. Atomul este la fel de perfect ca şi soarele. Această celulă se divide, formînd două. Cele două, divizîndu-se, formează patru şi aşa mai departe, la infinit. Procesul are loc în toate celulele oricărei creaturi vii. Fiecare celulă poartă în ea forţa de a creea un individ perfect. Celulele, ele însele, sunt nemuritoare. Ele alcătuiesc celulele tuturor creaturilor, animale şi vegetale acum, dar ele sunt reproducerea exactă, fidelă a strămoşilor lor. Tot la fel, noi, oamenii toţi, suntem reproducerile miliardelor şi miliardelor de celule asemănătoare, fiecare celulă fiind un cetăţean ce-şi îndeplineşte inteligent rolul. Celula individuală are şi proprietatea de a disocia componentele chimice şi de a-şi prepara hrana proprie, ca şi surplusul necesar celulei-soră. Veţi observa că acest proces de divizare este un element esenţial al vieţii în sine. Mai putem continua să negăm că omul este nemuritor aici jos, cîtă vreme există atîtea dovezi că Divinitatea înseamnă putere?

Orice este viu a ieşit dintr-o celulă unică, care determină toate celelalte celule derivate să lucreze şi să urmeze întocmai modelul creaturii pe care o

reproduce celula primordială, fie om, fie broască ţestoasă sau iepure. Aceste celule au o inteligenţă distinctă, un instinct ca şi un fel de raţionament; se ştie că, după divizarea unora din celule, acestea sunt obligate de natură să-şi schimbe natura, spre a se adapta pretenţiilor şi exigenţelor individului din care fac parte. De ce? Pentru că planul este ordonat şi incapabil de schimbări. De aceea, omul este Divin, perfect şi de neînvins. Puţin contează structura mentală ce şi-o dezvoltă, acest plan este dominant şi de neclintit. Aceasta este raţiunea pentru care omul poate fi capabil să atingă culmi nebănuite. În cazul cînd nu reuşeşte cu ajutorul cunoaşterii actuale, e de ajuns să-şi modifice structura mentală ce l-a înconjurat, înlocuind-o cu adevărata structură mentală, care este înrădăcinată în propria-i gîndire şi pe care o are din instinct. Îşi va construi atunci o structură mentală preponderentă, ce-i va îngădui să atinga cel mai înalt concept la care pot aspira gîndurile. Este cea mai uşoară şi eficace metodă de a atinge acest scop şi a abandona structura de gînduri ce l-au legat la roata încercărilor de tot felul şi de a provoca astfel elementele capabile să edifice o structură de gînduri invincibile, ce nu vor ezita nicicînd să urce şi mai sus.

Prima sugestie constă în a plasa în gîndul ideal şi cuvîntul "Dumnezeu", ştiind sigur că de la el vine şi reuşita.

Apoi, modificaţi puţin această idee de succes, cu gîndul "Dumnezeu Eu Sunt Succes".

Vine apoi gîndul următor: "Dumnezeu, Eu Sunt în stare să duc la bun sfîrşit orice proiect, într-un efort sincer".

Afirmaţia următoare: "Dumnezeu, Eu Sunt Cunoaşterea exactă a însuşirilor ce-mi sunt necesare pentru a reuşi".

Afirmaţia următoare: "Dumnezeu, Eu Sunt Dragostea nesfîrşită, ce atrage către mine orice substanţă ce va realiza succesul scontat".

Ştiind, de asemenea, că Iubirea este cea mai mare forţă unificatoare din Univers, afirmaţia dvs. următoare va suna astfel: "Dumnezeu, Eu Sunt Inteligenţa ce călăuzeşte toate reuşitele mele, pe căile drepte şi prielnice".

Apoi: "Doamne, Eu Sunt Divina Cunoaştere şi Înţelepciune, ce aduce perfecţiunea tuturor reuşitelor mele".

Şi, în sfîrşit: "Doamne, Eu Sunt Perfecta Trinitate, Hrist biruitor, Dumnezeu-omul, unicul punct focal al întregii creaţii".

Ne ocupăm deci, de celulele Divine, care nu sunt niciodata supuse

degradării şi nu se schimbă în nici un fel. Omul nu se poate disocia de Divinitate. Creierul îi este alcătuit din aceste celule Divine şi, de aceea, puterea de a gîndi nu se schimbă niciodată. Gîndurile se pot schimba de mii de ori pe minut, ele nefiind decît reflexe ale subconştientului. În asta rezidă liberul-arbitru al omului, el fiind capabil să provoace subconştientul să creadă şi să înregistreze orice gînd emis, sau propriile percepţii, ori să le emită altuia. Subconştientul nu face parte din creierul propriu-zis, dar este un ganglion de celule adevărate, situate chiar sub centrul cardiac. Ele acceptă şi stochează ceea ce a fost gîndit ori exprimat, fără discriminare. Ele redau ceea ce au înregistrat, iar omul crede ceea ce i se repetă, ca fiind adevărat. Foarte repede, nu mai e în stare să discearnă adevărul de minciună. Totodată, este posibilă influenţarea acestui grup de celule, spre a-l face să respingă afirmaţiile eronate, spre a accepta să reţină expozeele veridice şi absolute. E de ajuns să li se vorbească direct. Sugeraţi-le să elimine ceea ce este inexact şi negativ, şi îndată vă veţi da seama că numai ce este veridic şi constructiv s-a înregistrat în universul dvs., reflectîndu-se în ceea ce veţi întreprinde şi traversîndu-vă. Va veni, după aceea, un sentiment de seninătate. Aceste celule nu fac nici o discriminare, afară doar dacă sunt învăţate. Vedeţi, dar, cît sunt de docile şi dispuse să fie dirijate sau influenţate de Adevăr.

Sute de miliarde de celule sunt apte să facă ceea ce au de făcut în momentul oportun şi la locul dinainte stabilit. Ele ascultă de poruncile ce li se dau în permanenţă, doar dacă individul este sincer.

Viaţa omenească este o provocare la a construi, a repara, a extinde şi creea mereu ceva nou şi a ameliora, dintr-o nevoie irezistibilă şi o energie ce nu poate fi nici găsită, nici înţeleasă de către lucrurile neînsufleţite. În fiecare celulă omenească, se află un instinct inteligent şi o înrîurire directoare. Contează prea puţin gradul în care această Influenţă Directoare Divină s-a împrăştiat. Avem privilegiul de a le vedea în această influenţă, fără a se sinchisi de exterior sau de ceea ce le menţine în stare de farmec hipnotic. Cît suntem de norocoşi, ştiind că celulele adormite sunt efectiv dotate cu structură celulară atît de complexă, pe care o numim creier omenesc. Creierul este cel în stare să ridice omul şi întreaga umanitate că-tre cele mai deosebite realizări. Cît de dumnezeiesc este privilegiul de a şti întreaga umanitate integrată în marea structură a Gîndirii lui Dumnezeu.

Încercaţi să asimilaţi ideea următoare: "Eu descind din nobila Gîndire a lui Dumnezeu". Vedeţi deschizîndu-se porţile Cerului, spre a răspîndi o atît de mare

binecuvîntare, încît îmbracă total, orice fel de expresie. Toţi cei care cred, simt nevoia să spună: "Doamne, Eu Sunt principiul cunoscător al tuturor lucrurilor". Asta deschide ochii către abundenţa universală, care e mereu prezentă. Încercaţi această idee, ştiind sigur că veţi reuşi, că trebuie să reuşiţi. Aşa cum odinioară a făcut Ilie, întindeţi cupa, pînă ce se va umple şi va da pe dinafară. Nu vă îndoiţi niciodată de puterea Gîndirii Universale. Ea este totdeauna gata să producă aceste miracole, cînd umanitatea se acordă cu Gîndirea lui Dumnezeu.

A fost revăzută istoria umanităţii, din urmă cu un milion de ani, cu destule dovezi care să-i mulţumească pe oamenii de ştiinţă, dar să reţinem că această perioadă nu e decît minimă. Istoria omenirii se pierde în vechimea timpului, atît de mult, încît depăşeşte puterea ei de înţelegere. Puteţi constata, fără ezitare, că sunteţi capabili să vă extindeţi aria viziunii, incluzînd în ea Gîndirea lui Dumnezeu sau Gîndul Unic şi a stabili o temelie valabilă pentru om şi Gîndirea Divină. Veţi constata, cum gîndul dvs. se leagă de la sine de gîndirea Divină, spunînd: "Doamne, Eu Sunt Gîndirea Divină", apoi fiind sigur că cele declarate sunt în deplin acord cu Legea şi Principiul Divin.

În acest mod vă veţi da seama că cerul se află de jur împrejurul dvs. Clipa este prielnică spre a admite că toţi oamenii sunt liberi să facă ceea ce faceţi dvs. Materia nu a fost niciodată concepută fără ca gîndirea să nu o fi stabilit ca pe o realitate. Amintiţi-vă că materia nu surîde niciodată şi nici nu are puterea sau energia de se îndoi de sine. Este lipsită de instinct şi voinţă proprie. Ea e străină de orice altă substanţă.

Păsările văd destinaţia migratiunii lor; n-au nevoie de nici un instrument de zbor, spre a le ghida. Aceste instrumente sunt incluse în micile lor celule cerebrale. Acelaşi instrument vă poate călăuzi şi pe dvs., mult mai bine, el fiind inclus în celulele dvs. cerebrale. Omul îl controlează direct, atunci cînd se simte stăpîn deplin pe activitatea sa mentală. Pasărea, deşi zboară mii de kilometri, peste apele oceanului nu se abate de la direcţia bună.

Şi omul are această facultate de viziune, dar a pierdut obiceiul de a se servi de ea, eliminînd-o din structura sa mentală. Nimic din Gîndirea Divină nu se pierde. De aceea aparţine omului, căci şi omul este Divin, ca şi gîndul. El nu se abate deci niciodată de la Adevăr şi nu va pierde puterea de a reliza orice, cînd se va uni din nou cu Gîndul Divin.

Animalul nu şi-a pierdut niciodată nici instinctul, nici intuiţia, pentru

simplul motiv că nu este în stare să-şi construiască o structură mentală antagonică. Cînd un cîine porneşte pe urmele unui om sau animal, nu se întreabă "O să fiu în stare?". În consecinţă, o ia înainte, pe urmele lăsate, pînă cînd ceva elimină mirosul, ori a fost atins obiectivul.

Omul are mult mai multe însuşiri decît animalele terestre sau păsările şi totuşi, uneori, se prăbuşeşte mai jos ca un animal.

Percepînd limpede structura sa complex echipată şi faptul că el e integral inclus în Dumnezeu şi în Gîndirea Divină, omul este în stare să se deplaseze dintr-un loc în altul, cu o viteză fără limite.

Creierul este, aşadar, total echipat de Adevărata Gîndire şi, cooperînd cu el în calitate de clarvăzător şi atotştiutor, se înalţă instantaneu şi fără greş la orice înălţime. Nu există devieri, drumul e drept, probele sunt trecute cu certitudine şi securitate.

Puteţi întinde şi simţi pe Dumnezeu. Puneţi mîna pe propriul dvs. corp: veţi simţi şi vedea pe Dumnezeu. V-aţi încrucişat drumurile, mergînd la rosturile dvs. zilnice, cu sute sau mii de oameni. Şi asta se poate petrece zi de zi. Păstraţi-l pe Dumnezeu aproape, socotind fiecare formă ca un Dumnezeu. Atunci Dumnezeu va fi alături de voi, fără a-l mai căuta niciodată în regatul ceresc sau într-un templu şi veţi descoperi acel templu nezidit de nici o mînă. Vă veţi descoperi că aţi aflat că trupul vostru este cel dintîi şi cel mai mare templu ce a fost zidit vreodată şi că este singurul templu în care se află Dumnezeu. Apoi veţi zări pe Hrist biruitorul şi pe Dumnezeu-omul în interiorul acestui templu. Aceasta este adevărata viaţă care va întreţine trupul. Eliminaţi-L pe Dumnezeu sau despărţiţi-i unul de altul, şi trupul va muri.

Oamenii au ridicat toate marile temple ce există sau au existat pe Terra, dar niciodată nu au ridicat marele templu al trupului omenesc. Acesta din urma nu e doar cel mai mare laborator construit vreodată, dar are şi puterea de reproducere.

Omul şi-a pîngărit cît a putut acest templu trupesc, mergînd pînă la a-l culca în ceea ce se numeşte moarte. Cu toate acestea, el se înalţă trium-fător.

Supus limitărilor, omul nu este în stare să creeze un ochi omenesc; dar dacă se leapădă şi îndepărtează aceste limite, el este în stare să creeze şi să restaureze un ochi sau o parte oarecare a trupului omenesc şi chiar să biruiască moartea.

Există o inteligenţă si un Principiu Divin, dar ele n-au fost stabilite de o fiinţă unică sau de un singur om. Au fost create de o civilizaţie numărînd sute de

milioane de persoane. Gîndirea aceasta a fost stabilită cu atîta dinamism, încît a săturat fiecare atom din univers şi din trupul omenesc, imprimînd o influenţă diriguitoare tuturor lucrurilor. Forţa cu care au fost stabilite, este atît de mare, încît au devenit forţa diriguitoare a activităţii mentale, în care nimic nu se schimbă. Şi-au pus amprenta puternică asupra fiecărei celule omeneşti. Lumina care atestă prezenţa acestei inteligenţe, a fost concentrată asupra primei celule cu o asemenea forţă, încît Divinitatea s-a transmis din generaţie în generaţie, timp de miliarde de ani, fără a modifica Imaginea Divină reală a fiecărei unităţi -exemplar uman. Şi aşa se vor petrece lucrurile, timp de miliarde de ani, întrucît Inteligenţa s-a instaurat ca Lege şi orice lege a cosmosului este de neclintit.

Legea ar trebui să fie Stăpînă, căci nu există decît o singură Lege, un singur Stăpîn pentru orice activitate mentală confirmată, omul fiind stăpînul ce controlează totalitatea Legii Divine.

Această uriaşă activitate se traduce prin milioane de ani de pace şi mulţumire totală. Fiecare era biruitorul Hrist - rege al propriului său domeniu, şi, în acelaşi timp, un ajutor şi un lucrător voluntar, fără a se gîndi la sine şi fără intenţii egoiste privind binele comun. Totul se găsea din belşug, fiecare luînd ce-şi dorea.

Mai apoi, anumite grupuri au proclamat liberul arbitru în gîndire şi acţiune, gîndindu-se numai la ei. Aspirau la schimbări, au vrut să cunoască lumea materială, gîndindu-se doar la interesele lor, călcîndu-le în picioare pe-ale celorlalţi. Mulţi oameni s-au retras atunci din casa comună principală, cum era numită această formă de organizare. Grupurile de disidenţi s-au unit, s-au asociat - gîndurile lor devenind haotice. Elementele naturale n-au avut încotro, şi au răspuns acestor manifestări; drept urmare, în Soare a avut loc o mare erupţie, ce a durat pe puţin un milion de ani.

Planetele şi stelele Universului nostru solar au apărut la diverse intervale. Totuşi, înaintea perioadei de haos, omenirea apucase să statorni-cească, într-o acţiune mentală, un echilibru Divin, aşa că şi haosul a devenit un fel de ordine Divină, aşa fel că, în orice clipă, să poată fi stabilită matematic - la secundă - locul pe care o stea sau o planetă îl va ocupa la un moment dat, în ce loc se vor afla. Acest echilibru este atît de perfect, încît n-a suferit nici un fel de variaţii, timp de un miliard de ani. Acest factor reprezintă eternitatea. Putem recunoaşte în cele de mai sus, fără greş, Legea perfectă sau Stăpînul în acţiune. Legea a fost instaurată pe parcursul unei mari civilizaţii a familiei omeneşti, pe baza unităţii de vederi şi

concepţii a poporului de înţelegerea corectă a fenomenelor, datorată gradului înalt de cultură şi civilizaţie al tuturor.

S-a dat numele de DUMNEZEU acestei înţelegeri Divine. Se ştia la perfecţie că acest nume putea fi pronunţat cu maximum de frecvenţă vibratorie, căci era situat la începutul tuturor limbajelor. La început, nu avea o reprezentare ca o formă omenească, el reprezentînd un mare Principiu Divin, stabilit de întreaga rasa umană. Această rasă trăia în cer, numai cerul potrivindu-i-se, rămînînd pentru vecii vecilor Principiul Divin al armoniei figurat în rasa umană, armonie care este gîndul pe care Îl numim Dumnezeu. Plecînd de la acest cuvînt şi cunoscîndu-i originea comună şi regulile, toate condiţiile umane privesc umanitatea. Această lege Divină, dreaptă şi desăvîrşită (Stăpînul), guvernează întregul Univers. O vedem acţionînd în întregul sistem solar, dar ştim că e la fel de eficace şi în domeniul uman, în cel animal, vegetal şi mineral.

În timpul frămîntărilor haosului, aproape toţi oamenii ce s-au disociat de grupul principal, au fost distruşi. Rămăşiţele acestor disidenţi s-au văzut siliţi să-şi găsească adăpost prin grote sau prin alte locuri adăpostite. Hrana era puţină, încît lipsa ei a făcut să crească procentul disidenţilor care s-au transformat în canibali. Condiţiile acestea, pe care singuri şi le-au atras, nu numai că i-au rupt complet şi pentru totdeauna de grupul principal, dar s-au mai şi dezbinat între ei... Dezbinarea i-a obligat să alcătuiască triburi, spre a putea supravieţui, ceea ce i-a dus la ştergerea totală a memoriei şi a ştiinţei pe care o avuseseră; au devenit nomazi.

Aceştia sunt străbunicii rasei ce o numim "materială". Cu toate că despărţirea a durat şi durează de un milion de ani, omul mai păstrează semi-instinctul unui rest de senzaţie că face parte, totuşi, din Planul Divin. Mulţi dintre oameni se declară fără teamă, azi, liberi şi stăpîni, iar unii au progresat pînă la un punct de desprindere faţă de orice servitute.

Cei care nu s-au desprins de grupul principal, au trecut peste perioada de haos, în calm şi linişte, fără a pierde nimic din divinitatea lor, ei ştiind că divinitatea nu poate fi pierdută şi nici confiscată. Pentru aceste avantaje, nu ridicau nici un fel de pretenţii de a fi socotiţi aleşi, nici nu-şi doreau puteri superioare celor pe care le au toţi.

Pe toata durata în care a domnit această civilizaţie pe Terra, vaste întinderi teritoriale, ca şi mările, erau liniştite. Nu se pomenea de cutremure terestre sau marine. Vînturile erau uşoare şi binefăcătoare. Toţi oamenii mergeau unde vroiau,

greutăţi şi poveri neexistînd şi nici limite de timp sau spaţiu. Toţi gîndeau la scara eternităţii. Toate gîndurile şi vorbele erau exprimate ca Reguli Divine ale Gîndirii Divine. Ele au fost baza şi scutul de apărare a unui mare depozit, din care ţîşneau orice furnitură, acţiune, faptă. Omul avea, aşadar, la îndemînă, resursele Universului pentru orice ar fi făcut şi îndeplinit. Întreaga omenire era considerată Dumnezeu - om. Trinitatea, împlinirea, punctul central era Dumnezeu, Hrist - biruitorul, Dumnezeu - omul, Trinitatea totală a tuturor.

În limbajul lor nu exista nici un cuvînt negativ, nici unul pentru trecut sau viitor. Totul era "Aici şi Acum", îndeplinit pe loc şi pînă la capăt. Toate ţelurile pe care omenirea de azi încearcă să le atingă, spre a reveni la starea superioară, a fost avansată de către această aşa-zisă civilizaţie avansată, care le-a înregistrat în arhive. Ele vor fi accesibile omenirii doar atunci cînd omenirea va privi dincolo de prezent şi va depăşi amalgamul de reguli contradictorii şi scopuri pur personale, individuale. Toate aceste realizări sunt desăvîrşite şi plenar incluse, cu precizie, în marele rezervor al substanţei gîndirii universale. Ele pot fi reactualizate de omenire, doar atunci cînd cei ce strigă emit pretenţii, se agită provocînd calamităţi. Cea mai mare speranţă e legată de generaţia viitoare. Este cît se poate de evident că tineretul are cea mai mare structura în domeniul psihic, mental, industrial. Ceea ce îi lipseşte este condescenţa, şi o judecată dreaptă, pe care o dă experienţa. Aceste două calităţi îi vor maturiza pe tineri. Cea mai bună metodă este deprinderea, căci o deprindere, fie buna sau rea, e tot atît de uşor de dobîndit, pe cît e de greu s-o pierzi.

Supravieţuitorii acestei mari civilizaţii, înlăturaţi integral de tulburările haotice, aveau un sistem mental bine organizat. Preceptele şi regulile erau cu grijă concepute şi atît de corect memorate în substanţa gîndirii universale, încît nimic nu se putea pierde. Se ştie că orice cuvînt pozitiv, emis cu adevărata lui semnificaţie şi intenţie precisă, este inteli-gent şi integral, înregistrat în substanţa Gîndirii Divine (pe care îl numim Gîndul lui Dumnezeu), împreună cu acţiunea respectivă şi tonalitatea ei, ce poate fi regăsită şi reprodusă pe film, îngăduind tuturor să audă şi să vadă ceea ce s-a petrecut.

Se mai ştie de asemeni, că anumiţi membri ai acestei civilizaţii au supravieţuit, păstrîndu-şi identitatea. Chiar dacă, mai mult sau mai puţin, s-au îndepărtat de contemporanii lor, ei aşteaptă momentul potrivit, care nu e prea departe, cînd vor putea vorbi, dezvăluindu-şi identitatea. Acel moment va veni

atunci cînd un mare număr de oameni, vor renunţa la ideile lor preconcepute despre un Dumnezeu personal, despre o fiinţă puternică, exterioară lor, şi vor accepta Trinitatea, Dumnezeu, Hrist -biruitorul, Dumnezeu - om în fiecare, în stare să cuprindă întreaga umanitate şi făcînd parte din această umanitate.

Acest fel de arhive nu pot fi nici modificate, nici deformate, nici de ceea ce ne-am deprins a numi timp. Ele nu sunt nici rezultatul unor miracole, nici fapte supra-omeneşti, ci evenimente naturale şi orînduite. În fapt, ele ascultă de aceeaşi lege a ordinii, care conduce şi guvernează toate sistemele planetare ale Universului. Minunea constă în faptul că această lege şi urmările ei sunt cu mult mai elocvente decît orice descriere verbală a măreţiei capacităţilor umane de realizare. Frumuseţea şi curăţenia acestei rase rezidă în faptul că ea nu a manifestat nici un fel de spirit dominator sau supranatural, fiind alcătuită din oameni ca dvs. şi ca mine, aşa cum arătăm azi, acelaşi aspect şi chiar unic Dumnezeu. Aşadar, să adorăm împreună acest nobil Dumnezeu-om, căutînd în fiecare, pe Dumnezeu, apoi văzîndu-l pe Hrist-biruitorul pe fiecare chip, reuniţi în Dumnezeu - om. Să ştim că orice imagine a lui Dumnezeu, făurită în afara omului, nu e decît un idol cu picioare de lut, ce se frîng cu uşurinţă prin cuvîntul exprimat. În acest mod, puteţi proceda cu toate ştiinţele şi toate religiile, învăluind totul în atmosfera emanată din sursa unică, căci tot şi toate fac parte din acelaşi Adevăr. Adevărul este legea oricărei ştiinte. Gîndind la Divinitate, omul stabileşte propria-i Divinitate, adăugînd cîte ceva la rezervorul cosmic de energie şi forţă, această forţă care devine la rîndul ei o mare putere. Avînd capacitatea determinării unei asemenea forţe şi de ai adăuga un grad în plus de activitate. Milioane de oameni alimentează constant această forţă, iar voi vă puteţi alătura lor, dacă vreţi cu adevărat.

Întrebări şi răspunsuri.

Întrebare: De unde vin ideile inspiratoare?

Răspuns: Lumea ideilor se află în jurul nostru, pretutindeni. Printre diversele concepţii asupra semnificaţiei ideii inspiratoare, puteţi alege una. Cea mai mare parte dintre ele sunt expresii emoţionale ce nu au altă semnificaţie decît cea a unui sentiment profund. Altele sunt fulgere de clarviziune, ce se manifestă cu caracter

de urgenţă. E posibil ca cel ce îşi pune întrebarea, se gîndeşte la adîncimea gîndirii filosofilor şi sfinţilor - rezultate ale disciplinei lor. Atunci este vorba de adevărata respiraţie conştientă în Spiritul Înţelepciunii universale care umple întreg spaţiul.

Întrebare: Cum pot fi provocate şi obţinute idei revelatoare?
Răspuns: Într-un anume fel, noi le avem, disciplinîndu-ne trupurile în aşa fel încît să devină canale receptoare sau curente ale gîndirii universale şi spre a interpreta legile universale, exprimate în diversitatea fenomenelor.

Întrebare: De ce avem impresia că ideile ne vin din afară?
Răspuns: În stadiul nostru actual de dezvoltare, nu suntem încă pregătiţi a recunoaşte sursa tuturor forţelor ce se activează în noi. Viaţa este o formă universală, pe care o recunoaştem în toate ţesuturile vii, dar nu ştim nici de unde vin, nici unde se duc cînd părăsesc corpul. Folosim zilnic electricitatea, ştim că poate fi produsă, dar nu ştim de unde vine. Descrierea gîndului că forţa exprimată în idei înglobate, este poate mai puţin tangibilă, dar asemănarea este evidentă. Noi gîndim, dar sursa de energie e ascunsă. În acelaşi timp, ştim că putem îmbunătăţi capacitatea şi eficienţa gîndurilor noastre. De ce să ne mirăm că omul de condiţie mijlocie este confuz, cînd i se spune că ideile vin din interior? Lui i se pare că ele vin sigur din afară. La fel crede şi despre electricitate şi viaţa. Dacă aveţi la îndemînă cîteva elemente, viaţa şi forţa motrice vă stau la dispoziţie. Tot la fel, dacă vă preconcepeţi gîndirea, ideile inspirate se şi află în interiorul vostru.

Întrebare: Care este punctul dvs. de vedere, în legătură cu condiţiile actuale de viaţă socială agitată?
Răspuns: Nu le acord nici o energie. Dacă retragem energia ce o consa-crăm tulburărilor, gîndindu-ne la ele şi dacă, în locul lor, construim propriile noastre idei - condiţii personale - putem redresa numaidecît situaţia.

CAPITOLUL AL CINCILEA

Modelul Divin

Am să vorbesc acum despre ceea ce poate şi a putut realiza o singură persoană, după Modelul Divin. Sub acest raport, experienţele trăite de noi, în timpul expediţiilor din Tibet, India şi Mongoloia, au fost remarcabile. Acolo am văzut cum, o singură persoană este în stare să se protejeze pe sine, dar şi o întreagă rasă.

La prima vedere poate păreă ieşit din comun, dar dacă ne aducem aminte de viaţa lui Iisus, dacă facem comparaţie între ce a făcut şi ce face El acum, vom fi în stare să înţelegem şi să acceptăm ideea. Învăţăturile lui nu şi-au pierdut valabilitatea nici după două mii de ani. Ele se succed şi rămîn la fel de actuale, ca odinioară.

Am vorbit despre Maeştri care stateau drept pe suprafaţa apei şi de doi învăţăcei, care s-au apropiat de ei în acelaşi fel. Lecţia trebuie să dea de gîndit. Ea ne demonstrează că putem controla şi folosi corespunzător forţele naturii, nu mergînd numaidecît pe apă, dar cînd ne dăm seama că suntem pe punctul de a ne îneca, putem folosi această putere, spre a ne ajuta trupul. În această ipostază, suntem executanţi nesupuşi schimbărilor. Schimbarea nu se aplică decît obiectelor. Subiectul nu se schimbă. Spiritul nu poate fi alterat în nici un fel. Principiul de bază subzistă.

Acum, dacă ţinem seama mereu de acest Principiu de Bază, devenim automat acest principiu. S-ar putea crede că ne duce la o poziţie statică. Cum ar putea-o face? În această stare de spirit, trebuie să fim în stare de realizare. Apoi continuăm fără şovăire, dar ghidindu-ne după o linie de conduită anume, ştiind cu precizie ceea ce îndeplinim şi nu doar că urmează să facem.

Dacă viaţa noastră se derulează în acest mod, mereu supus înţelegerii, nu ne putem schimba. Ori, progresul există întotdeauna. Şi asta ne duce într-o altă stare, care este bătrîneţea.

Bătrîneţea este obiectivă. O provocăm noi înşine, dar este ea oare necesară? De fel. Să presupunem că am putea călători în spaţiu, atît de departe, încît Terra să nu mai conteze pentru noi. În acest caz, timpul n-ar mai exista. Să presupunem că rămînem acolo o suta de ani tereştri. Nu vom fi mai bătrîni. Acelaşi lucru se poate petrece şi pe Terra. De fapt, se şi petrece, cu adevărat - neexistînd nici timp, nici spaţiu - condiţii supuse determinării noastre limitate. Medicii ne spun că nici o celula corporală nu trăieşte mai mult de nouă luni. Nu suntem supuşi decît acelor schimbări, pe care ni le impunem noi singuri. Dacă n-ar exista această condiţie perfectă, n-am putea dovedi în nici un fel că suntem tineri. Dacă tinereţea n-ar fi

mereu operantă, nimic nu ar fi mai tînăr. Dacă tinereţea nu s-ar supune voinţei noastre, am fi cu toţii bătrîni. În prezent, supunem voinţei noastre bătrîneţea. Se naşte un copil. Cei din jur apreciază că va trăi în jur de şaptezeci de ani. Copilul admite acest gînd. Nu-i acordăm nici măcar şansa de a-şi trasa singur propriul viitor. Îi impunem ideea morţii. Hinduşii spun că, la şaptezeci de ani, abia devin majori şi că încep a se realiza. Din acest punct, omul poate trăi fără limite, avînd posibilitatea de a-şi prelungi tinereţea la alegere.

Se spune că izbutim ceea ce întreprindem. Dacă e un eşec ceea ce am întreprins, îl socotim un succes. Dacă e un rezultat fericit, îl socotim de asemenea un succes. Nu e de preferat să adoptam ideea perfecţiunii şi nu pe cea a imperfecţiunii? Dacă nu facem nimic altceva decît să ne ajutăm vecinul, e cu mult mai bine decît să ne arătăm imperfecţi. Vom trage mai multe foloase de la viaţă, fără să ne coste nimic. Nu costă nimic să ne salutăm cu un zîmbet. Arătaţi-i prietenia dvs. şi perfecţiunea va urma acelaşi curs.

Imaginaţi-vă o adunare, în care se urmăresc doar tinereţea, frumuseţea, curăţenia şi perfecţiunea. Costă ceva, să trăieşti avînd aceste idealuri? Dacă o facem socotindu-le preponderente, ne vom modifica condiţia doar într-o săptămînă. Ne-a fost dat să vedem asta împlinindu-se doar în cîteva clipe.

Nu a spus Iisus: "Daca viziunea voastră este unică, întregul trup este luminat."? Analizînd azi originile învăţăturilor lui Iisus, este exclus să găseşti vreun pasaj în care să se refere la viitor. El le-a dat oamenilor deplina libertate de a-şi îndrepta gîndurile către un ţel precis, iar acest ţel este Realizarea.

Am avut prilejul să vedem un om în stare să restabilească ordinea, neputîndu-l atinge nimic. Şi nu era un Maestru propriu-zis. Era un Sioux indian şi lucrurile s-au petrecut în propria noastră ţară (Statele Unite). Cunoaştem obiceiul indienilor contemporani ca, în anume circumstanţe, să tragă o linie în jurul satului lor, peste care nu poate trece nimeni dacă nutreşte în suflet ura. S-a încercat trecerea de două ori şi, în ambele încercări, rezultatul a fost dezastruos.

Iisus a spus: "Cînd vă veţi iubi unii pe alţii, veţi fi pătrunşi de Iubire.". El a proclamat Iubirea, ca pe cea mai mare forţă. Cînd dirijăm acest sentiment în sens invers, intrăm în stare de turbulenţă. El a spus că sunteţi stăpîni ai cerului şi pămîntului, cu tot ce au ele. Vedeţi vreo restricţie? Iisus a văzut bine că omul nu a atins încă toate posibilităţile. De aceea, le-a prezentat oamenilor nelimitarea.

Dacă un atom nu se află la locul lui într-un corp, acest corp nu poate rămîne

în viaţă. Deplasaţi un atom şi Universul va exploda. Iisus a prezentat lucrurile cît se poate de simplu şi direct. Vorbele lui originale sunt cît se poate de limpezi. El a definit idealul cu atîta exactitate, ce nu se poate uita. El l-a definit ca fiind "Dumnezeu". Astăzi se ştie că influenţa vibratoare a acestui cuvînt, ne face să ne trezim din starea hipnotică în care ne-am instalat în corp. Daca ne întoarcem la Dumnezeu cu toata energia dirijată în starea de amorţeală, restabilim cu Dumnezeu raporturi atît de clare, că nimic nu ne va mai despărţi.

Dar, majoritatea dintre noi privesc către exterior, pornind din punctul central, îngăduind astfel gîndurilor să se disperseze. Viziunea lui Iisus avea o ţintă unică, condiţia subiectivă ce există necontenit. Obiectul se schimbă, dar Adevărul e de nestrămutat. Dacă schimbăm direcţia şi reorientăm întreaga energie în acest punct, corpul nostru va emite, va radia lumină; şi atunci, intrînd într-o cameră, aceasta se va lumina. Am văzut acest lucru de mai multe ori. Nu este o abstracţie. O putem fotografia şi doar ştim că nu putem fotografia ceva ce nu există, o abstracţie. Ne putem sustrage din ipostaza instabilă în care ne-am decis să trăim, spre a ne instala într-o alta, stabilă. Nu ne ia mai mult timp decît formularea gîndului. De cum ne-am schimbat optica, spre a trece de partea Adevărului sau Dumnezeu, noi suntem, cu adevarat, acest Adevăr ce ne întovărăşeşte.

Nu e nevoie să ne înveţe cineva. Lecţiile nu fac decît să ne trezească conştiinţa. Da, au un impact şi lecţiile, dar avem tendinţa de a le atribui mai multă energie decît semnificaţiei pe care ele o transmit. Cei doi învăţăcei ce se îndreptau pe apă către Maeştrii lor, n-au avut nevoie decît de o singură demonstraţie, spre a izbuti, în timp ce alţii se ţineau de balustradă. Mulţi se ţin de balustradă, întrucît nu au acumulat o condiţie stabilă, fermă. Aceeaşi cantitate de energie ce o investesc în instabilitate, le-ar fi fost suficientă ca să iasă din apă. Nu e nevoie să părăsim planeta, spre a învăţa să mergem pe apă sau noi reguli. Nu există decît una singură şi ea se află aici, cu noi. Nu o putem schimba. Puţin interesează cîtă vreme vom sta departe de ea. Cînd vă întoarceţi spre Lumină, vă daţi seama că voi sunteţi Lumina. Iisus n-avea nevoie să păşească spre Lumină, pentru că El era Lumina. Cum a explicat El, era Lumina Adevărului, Lumina Iubirii, Lumina lui Dumnezeu.

Iisus nu a avut idei fără o orientare precisă - către un principiu. Comportîndu-ne asemănător, şi noi putem urma această Cale simplă. Cei ce o urmează nu-i păgubesc pe alţii, dar făptuiesc interior. Acest raţionament e valabil şi hranei şi tuturor obiectelor trebuincioase. Singura diferenţă dintre ei şi restul

umanităţii este acela că şi-au lărgit orizontul, spre a se bucura de acest orizont de cunoaştere. Fiecare poate face la fel şi făcînd, am şi învăţat şi deprins regula. Ne urmăm calea proprie şi atunci ştim. Ne pot fi arătate alte căi de acces, dar dacă nu ne urmăm calea noastră, nu ajungem nicăieri. Dacă ne încredem în altul, adăugăm impul-suri şi energie acelor obiective pe care vrea să le îndeplinească acel cineva, extrăgînd această energie din propriul nostru corp. Dar cînd ne urmăm calea proprie, sporim energia trupului nostru, refăcînd rezerva. Aşa se petrec lucrurile şi toată lumea e mulţumită. Noi nu ne însuşim gîndurile altuia, spre a broda pe ele. Noi proiectăm pe suportul propriilor noastre gînduri, sub formă universală, de pe urma căreia profită toată lumea.

Se spune că nimeni nu produce o valoare oarecare, fără ca întreaga rasă să beneficieze de pe urma ei. Este energia pe care o adăugăm, îndreptată către ideile înalte, ce fac ca omenirea să progreseze. Asta nu merge pornind de la ideile altuia, ci doar de la ale noastre. În consecinţă, toata energia Universului ne stă la dispoziţie.

Orice lucru la care ne gîndim sub egida lui Dumnezeu şi cu vibraţia sa, ne aparţine. Aceasta implică cunoaştere, resurse, curăţenie, perfecţiune şi bine.

Puteţi stăpîni, îndată ce vă centraţi gîndul, pe faptul că Divinitatea se şi află în voi. Tot timpul să fiţi conştienţi că Divinitatea nu se află altunde-va. Atîta doar că aţi ignorat-o şi aţi situat-o în afara voastra, prin gîndurile voastre contradictorii.

Vorbiţi cu această Divinitate interioară. Spuneţi-i că ştiţi că se află acolo şi că sunteţi pe deplin conştient de prezenţa Ei. Cereţi-i să se manifeste şi vă va fi far călăuzitor în întreaga voastră viaţă. Spuneţi-i: "Am lepădat şi eliminat din viaţa mea toate gîndurile negative. Sunt recunoscător de toate cele cu care Divinitatea m-a dăruit.". Hotărîţi-vă că veţi înceta de a mai fi un animal, că tot trupul vă este curat şi că Sfânta Prezenţă a lui Dumnezeu se află în acest Templu trupesc şi că ea îţi diriguieşte paşii după voinţa ei. Păstraţi constant acest gînd în spirit.

Apoi spuneţi: "Eu ştiu acum că binecuvîntarea şi mulţumirea ce rezultă din uniunea cu Hrist cel Viu, sălăşluieşte în mine pentru totdeauna. Eu ştiu că prezenţa lui Hrist cel Viu este pentru totdeauna în mine şi că Eu Sunt curăţenia originală a lui Hrist.". Menţineţi aceste afirmaţii în mintea obiectivă sau subconştientă, şi veţi vedea ce bucurie şi mulţumire veţi avea - ele fiind mereu la îndemînă, graţie Prezenţei lui Hrist cel Viu.

Curînd veţi descoperi nişte forţe mentale ce vă vor depaşi orice fel de gînd, sentiment sau faptă contradictorie. Veţi edifica o forţă vie de extracţie a gîndirii,

irezistibilă, care domină întreaga voastră existenţă. Clipa întăririi acestui Templu Spiritual şi Sfânt este aceea în care sunteţi liniştiţi şi împăcaţi cu propriul suflet. În acest mod, ne educam gîndul subiectiv, aşa fel ca el să nu formuleze decît impresii Divine. Totul se întipăreşte adînc în conştiinţă şi operează pe toată durata somnului. Cînd ne descoperim un punct slab în gîndire, vorbe sau acte, trebuie intervenit tare cu voinţa, spre a evita fisurarea structurii. Foarte curînd, vom învăţa cum să biruim, automat, absolut toate gîndurile adverse. Şi-atunci, doar Gîndurile şi Sentimentele Divine ne vor popula imaginaţia. Ele se rînduiesc ca o armată şi nimeni, în afara lui Dumnezeu, nu poate pătrunde printre ele. Aşa se apreciază gradul de Stăpînire absolută, cînd eşti în stare să manifeşti Principiul Divin. Ne aflăm atunci la baza oricărei Puteri Spirituale. Dacă-i închinaţi întreaga viaţă, veţi vedea ce satisfacţii substanţiale veţi avea. Veţi zări aurora unor vremuri noi şi veţi dobîndi cunoaşterea mai deplină a Legii.

Spre a elimina discordia din gîndurile şi universul vostru, nu există mijloc mai bun şi eficace, decît să ştiţi (să aveţi convingerea), că orice gînd şi trupul vostru sunt Templul Dumnezeului Viu. Veţi putea folosi noţiu-nea, ştiind că, de silenţioasa, dar penetranta influenţă a gîndurilor Divine, beneficiază întreaga omenire, precum şi întregul Univers. Orice gînd constructiv, fiecare sentiment sau vorbă pronunţată, contribuie la această înălţare. Cu cît gîndiţi mai mult la nemuritoarea Iubire a lui Dumnezeu, cu atît mai mult Iluminarea umanităţii se manifestă în toată splendoarea. În oarecare măsură, veţi putea înţelege şi aprecia imensul privilegiu de a avea prilejul ce ne-a fost dăruit, de a progresa şi a ilumina omenirea întreagă, şi cu contribuţia noastră.

Mai mult, avem, faţă de viaţă, datoria şi răspunderea de a ajuta la eliminarea a ceea ce este negativ în lume. Una din metodele cele mai bune, constă în a refuza să vezi, să auzi ori să aprobi negaţia, infuzînd constant Iubirea Divină asupra fiecărei fiinţe şi fiecărui lucru. Să fiţi convinşi că "Spiritul Divin al lui Hrist biruitorul biruie orice discordie".

Să reţineţi că voinţa voastră este Voinţa Divină şi că Dumnezeu lucrează mereu prin intermediul vostru. Fiecare gînd pe care-l puneţi de acord cu această putere stăpînitoare, măreşte forţa voinţei voastre, pînă ce gîndul vostru devine stăpîn şi predominant. Procedaţi aşa şi bizuiţi-vă pe rezultate cu toată sinceritatea. Nimic nu vă va mai tulbura.

Obiceiul zilnic al folosirii acestor vorbe şi gînduri energice şi pozitive,

repetate cu intensitate, revigorează celulele cerebrale amorţite şi, de îndată, veţi realiza că sunteţi Domnul atotputernic.

Dacă vă exersaţi voinţa şi vorbirea în orice împrejurare, veţi fi stăpîni deplini pe gîndurile voastre şi veţi înceta de a mai admite existenţa aspectelor negative ale lumii ce va înconjoară. Dacă vă dovediţi încrezători, chiar în mică măsură, veţi fi stăpîni pe situaţie, indiferent de natura ei. Creaţi prin vorbe, circumstanţele ce vă convin pe bună dreptate, şi veţi domina în orice condiţii.

Fiziologii spun că celulele trupului nostru sunt dotate cu puterea de a recepta impresiile şi de a le vehicula în toate structurile celulare complete ale formei omeneşti. Ele ar avea şi facultatea de a-şi aminti (memorie), de a compara impresiile (judecată) şi de a alege impresiile bune de cele rele. S-a mai demonstrat că gîndul subconştient sau subiectiv este suma energiei şi inteligenţei tuturor celulelor trupului. Cînd nu exprimi decît impresii Divi-ne, toate celulele înregistrează divinitatea fiecăreia dintre ele. Dacă n-ar fi aşa, n-am putea surprinde pe fotografie nici o imagine a acestui corp. Atunci cînd omul ştie acest lucru, forţa voinţei fiecărei celule se sincronizează şi operează în armonie cu voinţa organului căruia îi aparţine şi de care este legată. Totalitatea tuturor puterilor celulelor astfel dotate cu voinţă, constituie voinţa conştientă a organului. Atunci, acesta operează în armonie conştientă cu voinţa centrală a totalităţii organice a corpului omenesc. Cînd rostim formula "Dumnezeu Eu Sunt", ea se manifestă plenar, în forma întregului corp. Şi mai face să crească şi puterea formulelor următoare, precum "Eu Sunt Puterea lui Dumnezeu", "Eu sunt tot Belşugul", etc., şi, în sfîrşit, "Graţie acestui Cuvînt de Putere, Eu am depăşit orice limitări".

Întrebări şi răspunsuri

Întrebare: Vreţi să ne explicaţi ce înţelegeţi prin Dumnezeu?

Răspuns: Dumnezeu este principiul prin care existăm. Dumnezeu nu poate fi definit. El depăşeşte orice definiţie. O definiţie nu-i decît o tenta-tiva de a-L include pe Dumnezeu în intelectul omenesc.

Întrebare: Unii Îl numesc Dumnezeu, alţii Spirit, alţii Principiu. Care este cel mai potrivit?

Răspuns: Cuvîntul superior este Dumnezeu. El nu permite instalarea unei stări

hipnotice. Cu celelalte cuvinte, da, se poate. Dacă ne orientăm direct spre acest punct central, vom trage cele mai bune foloase. Niciodată rostirea repetată a cuvîntului "Dumnezeu" nu este de prisos.

Întrebare: Dvs. vorbiţi de Iisus, privind lumina albă strălucitoare. Este o alternativă superioară?
Răspuns: Nu ştim. Asta depăşeşte cu mult tot ceea ce ştim noi în mod obiectiv. Nimic din ceea ce are o încărcătură inferioară, nu o poate străbate.

Întrebare: Ce metodă să folosim, spre a intra în contact cu Puterea Divină?
Răspuns: Nu există formule pre-stabilite. La Judecată, Legea este de partea noastră. Dacă ne sincronizăm în mod sincer cu legea, ni se deschide întregul Univers. Dacă Universul ni se deschide şi-i vedem toate splendo-rile, înseamnă că ne aflăm sub influenţa legii, am acţionat conform legii şi ne contopim cu ea. Totul decurge simplu, ştiind că suntem una cu ea, fără a îngădui îndoielilor sau teama să se interfereze.

Întrebare: Lumea occidentală este pregătită, oare, să accepte ceea ce spuneţi dvs.?
Răspuns: Lumea occidentală se pregăteşte, iar pregătirile sunt atît de rapide, încît nimeni nu va fi exclus. Oamenii sint aceia care se auto-exclud. Noi pregătim terenul cînd ne mărim gradul de cunoaştere şi înţelegere. Acest cîmp poate fi lărgit, cît să cuprindă întregul Univers. În orice clipă, universul corpului nostru este una cu ansamblul Universului, depinde numai de noi dacă ne lărgim înţelegerea pînă într-atît încît să ne contopim cu totalitatea Universului.

Întrebare: Cum să selecţionăm gîndurile emise?
Răspuns: Dacă nu le puteţi selecţiona, dăruiţi-vă iubirea celei mai bune aptitudini ce aveţi şi împotriviţi-vă a vă împrăştia în mai multe. Asta vă va duce la armonie. Iisus a spus că Iubirea este mai presus de orice.

Întrebare: Cum se face că un Avatar este trimis, din cînd în cînd, pe pămînt?
Răspuns: Prezenţa unui Principiu este ceea ce înclinaţi să numiţi alegerea unui Avatar. Această personalitate se mărgineşte a trăi în virtutea acestui Principiu. Calea

urmată de el sau exemplul lui, devine calea deschisă tuturor.

Întrebare: Sosirea şi apariţia sa sunt condiţionate de o anumită stare de dezvoltare a umanităţii?
Răspuns: Nu. El e deasupra oricărei dezvoltări şi trăieşte în comuniune cu Spiritul.

CAPITOLUL AL ŞASELEA

Să fiţi conştienţi că ştiţi

Mi s-a cerut să vorbesc despre vindecări.

În realitate, noi ne vindecăm singuri. Există aici un factor foarte important, întrucît, îndată ce vedeţi Divinitatea sau pe Dumnezeu într-o persoană, alcătuiţi o majoritate, alături de Dumnezeu. Ori, Dumnezeu sau Principiul Divin nu cunoaşte imperfecţiunea. Ştim cu precizie că aşa se petrec lucrurile în toate marile sanctuare de lecuire, din întreaga lume. Ducîndu-se la aceste sanctuare, oamenii îşi îndreaptă gîndurile spre împlinire şi se lecuiesc pe deplin. Ei acceptă emanaţia sanctuarului, căreia îi ia locul vindecarea.

Vă putem arăta asta pe fotografii. Un foarte distins medic, din unul din marile noastre oraşe, lucra cu noi. Le-a cerut asistenţilor să-i arate radiografiile cazurilor considerate incurabile de către autorităţile medicale, împreună cu prezentarea bolii şi bolnavilor.

Aparatul folosit îngăduie localizarea la vedere a părţii bolnave a cor-pului. Acolo unde viaţa şi sănătatea erau stăpîne, filmul arată cum corpul radiază şi străluceşte în lumină. Am avut prilejul să vedem persoane, a căror lumină se împrăştia pînă la zece metri. Printre cele nouăzeci şi opt de cazuri tratate, nici unui bolnav nu i-a trebuit mai mult de trei minute, spre a se lecui complet.

Tot ce am făcut noi a fost să le spunem: "Iată, concentraţi-vă întreaga atenţie asupra zonei întunecate, nu-i aşa? Nu daţi nici o atenţie luminii, nici zonelor luminoase, nici sursei de lumină. Acum nu vă mai sinchisiţi de aceste zone obscure şi concentraţi-vă atenţia şi gîndul pe lumină.". Fiecare din cei nouăzeci şi opt de pacienţi, ce fuseseră aduşi pe targă, s-au ridicat în picioare, complet lecuiţi. Nu e asta dovada ca fiecare se vindecă singur? Vă îngrijiţi singuri şi asta e tot.

Dacă folosim aceste expresii pozitive, vom vedea numaidecît, că nu există boală. I s-a dat un nume unei anumite maladii şi-l repetăm la nesfîrşit. Ori, gîndurile şi numele sunt lucruri şi, dacă le plasăm în plan absolut, în planul şi frecvenţa vibratorie cărora le aparţin, se instalează şi se manifestă cu perfecţiune. Este cazul tuturor invenţiilor, dar oamenii cred că trebuie să se dedice unor studii şi căutări şi să tot caute.

Am descoperit treaba aceasta în cercetările noastre. Nu avem table de

logaritmi, dar le calculam ori de cîte ori era nevoie. Avansam cu lucrarea şi, mai apoi, descopeream că am pornit pe o pistă greşită şi ne întorceam, luînd-o de la capăt. Eram ca nişte copii ce abia învaţă să facă primii paşi; acum însă, putem merge, deoarece dispunem de mijloace mecanice. Ne confecţionăm şi altele, pornind de la punctul în care am ajuns.

Spre a exemplifica cele spuse, iată o experienţă trăită. Aveam nevoie de un tînăr, pentru o treabă anume. Lucrasem mult într-o direcţie şi apa-rent, ne aflam la o răscruce, cînd tocmai a sosit acest tînăr de la Universita-tea din Columbia. Nu avea cunoştinţă de genul de lucrări de care ne ocupam, dar, în douăzeci şi cinci de minute ne-a rezolvat toate problemele. Ori, noi ne căznisem timp de patru ani, fără succes.

Ce s-a petrecut? În orice clipă, el ştia că ştie. Intrînd în biroul nostru, şi-a zis în sinea lui: "Cunosc situaţia" şi a găsit soluţia, doar ştiind că ştie.

Mi s-a mai întîmplat cîndva, ceva asemănător. S-a întîmplat la şcoala pregătitoare a Universităţii din Calcutta, la care am intrat la vîrsta de patru ani. Încă din prima zi, profesorul mi-a spus: "Iata aici alfabetul, ce părere ai?". I-am răspuns: "Nu ştiu". El a replicat: "Dar dacă ai să te opreşti aici, n-ai să ştii niciodată. Întoarce raţionamentul şi leapădă-te de acest "nu ştiu", întrucît tu ştii ce este.". Am urmat clasele acestei şcoli, apoi pe cele ale Universităţii din Calcutta, din care am ieşit ca absolvent la patrusprezece ani.

Totul e atît de simplu, încît nu mai sesizăm. Credem că, dacă mer-gem la Universitate, va trebui să ne cufundam în studiu, în căutări, în citate din cărţi. Tot ce s-a scris într-o carte este cunoscut de mult. Dacă adoptaţi această poziţie, veţi şti şi voi. Vă sprijiniţi pe o carte, ca pe o cîrjă, spre a progresa, în locul acceptării faptului că ele sunt continute şi de mult încorporate în voi. Voi sunteţi stăpînii. Voi stăpîniţi lucrurile. Totul este realizabil pe drumurile vieţii şi începem a înţelege, doar ridicîndu-ne deasupra stării noastre negative. Învăţăm treptat, că această stare nu ne-a fost de nici un folos şi atunci, de ce o păstrăm? Valoarea constă în a şti şi a fi ce trebuie exprimat şi, pornind de aici încolo, veţi începe a progresa.

Aproape toţi cei ce progresează, trecînd prin diferite planuri, adoptă acest comportament. Nouăzeci la sută dintre inventatori procedează aşa. În cursul ultimilor şase ani, am realizat mult mai mult, decît în cei douăzeci şi patru de ani anteriori.

Am trăit aceste experienţe şi chiar ceva mai mult. Ştiu exact cît s-au

dezvoltat. Şi asta doar pentru că ne ţinem ferm de ideea că ştim că acele lucruri le cunoaştem. Ele ne stau la îndemînă. Dacă o invenţie n-ar fi exis-tat niciodată, nimeni n-ar fi putut atinge frecventa vibratorie necesară spre a o aduce la lumină. Frecvenţa există, iar creierul se antrenează să gîndeas-că. Veti şti exact ceea ce doriţi a exprima. De aceea am progresat atît de mult.

Bineînţeles, sunt mai multe feluri în care se ajunge la ţintă, nu e nevoie să le amintesc. Numeroase persoane le cunosc, iar cei ce nu le cunosc, trebuie să se străduiască a şti că le cunosc şi să se menţină pe această idee. Ea vă va ajuta să treceţi peste orice piedică.

S-a spus de multe ori, că nimic nu e nou sub soare şi este foarte adevărat. Dacă n-ar fi adevărat, n-ar exista nici vibraţiile caracteristice, de a crede un lucru determinat. Toate cîmpurile sunt supuse anumitor influenţe vibratorii. Întreaga noastră viaţă este făcută din vibraţii şi, bineînţeles, noi le alegem într-o oarecare măsură; dar, cînd începem să înţelegem că ne putem sincroniza cu ele şi a ni le însuşi, atunci, toate aceste lucruri devin cît se poate de fireşti pentru noi. Aproape toţi inventatorii contemporani înţeleg că nu sunt pe cale de a expune ori înregistra ceva care, la un moment dat, să nu fi fost de mult exprimat, sub frecvenţă vibratorie. La fel este şi în literatură. Orice carte scrisă a fost de mult înregistrată sub frecvenţă vibratorie, la un moment dat. Nici un cuvînt rostit nu încetează de a exista. Totul subzistă în domeniul pe care-l numim cîmp energetic sau influenţă vibratoare.

"Iubirea" este un cuvînt a cărui influenţă vibratoare se apropie de cea a cuvîntului "Dumnezeu". Cunoaştem mii de vindecări făcute prin utilizarea lui. Orice boală cunoscută dă înapoi în faţa puterii Iubirii, pe care o exprimăm. Cuvîntul provoacă şi imagini şi modele remarcabile în jurul individualităţilor. Se poate vedea aproape sursa din care cresc sentimentele de iubire ale unor oameni. Seamănă cu o armură ce-l îmbracă.

Cu mulţi ani în urmă, unul din prietenii mei, un medic, a fost numit ofiţer de stare civilă într-o Rezervaţie de indieni Sioux. M-am dus în vizită la el şi m-a poftit să asist la o demonstraţie a vraciului Tribului. Mi-a spus că nu e vorba de un medic obişnuit. Într-o bună zi, acesta s-a izolat, spre a medita timp de cinci ani. Cînd s-a întors printre oameni, era gata ca vindecător.

A făcut mai întîi, încet, o mică demonstraţie. Şi-a cufundat braţul într-o oală cu apă clocotită şi şi-a jupuit o bucată de carne. Braţul era neatins. L-am revăzut

peste două luni după acest experiment; braţul era perfect sănătos.

În timpul celei de a doua demonstraţii, omul stătea drept şi liniştit. În picioare, la oarecare distanţă de trei din cei mai buni ţintaşi ai tribului. Doctorul N. şi cu mine am golit pistoalele, punînd alte gloanţe în locul lor, spre a fi siguri că nu suntem traşi pe sfoară. Oamenii au tras şi fiecare glonţ s-a turtit de pieptul omului ochit. Păstrez şi azi unul din aceste gloanţe turtite.

Apoi, omul s-a instalat în coliba - adăpost. Oricine era atins de vreo diformitate sau boală şi care venea la el, pleca pe deplin vindecat. Am fost de faţă de nenumărate ori. I-am devenit apropiat şi l-am întrebat cum procedează. Mi-a răspuns că e ca şi cum I-ai spune lui Dumnezeu că-L iubeşti. Acum, cînd scriu, omul se află în viaţă şi continuă opera sa de mare lecuitor. N-am citit niciodată nimic despre el în ziare. Trăieşte într-o singurătate absolută şi nu comentează public, niciodată, ceea ce face. Mi-a spus o dată: "Rolul meu în viaţă este să dăruiesc altora sentimentele de iubire pe care le pot eu exprima şi astfel, sunt pe deplin răsplătit.". Iată dar, un indian Sioux, de care au auzit prea puţini oameni, care îndeplineşte o adevărată misiune a Iubirii Divine, în tăcere şi cu dezinteres.

În Texas, cu mulţi ani în urmă, am auzit povestea unei fetiţe de cinci ani, care vindeca prin Iubire. M-am dus să o văd, şi mama ei mi-a spus că ea declara tuturor oamenilor că-i iubeşte. Micuţa spunea: "Zăresc Iubirea în jurul tuturor oamenilor şi în jurul meu.". De fiecare dată cînd auzea că cineva este bolnav, o ruga pe mama sa să o conducă la căpătîiul bolnavului şi, în aproape toate cazurile, cînd ea intra în încăperea bolnavului, acela se şi ridica din pat, perfect sănătos. Fetiţa şi-a desăvîrşit dezvoltarea, iar azi îndeplineşte o operă măreaţă.

Există multe cazuri asemănătoare. Am cunoscut unul din Olanda, unde creşte un trifoi roşietic de aproape 40 centimetri înălţime, cu flori magnifice, ce cresc pînă la pragul uşii de intrare în fermă. M-am dus în vizită la proprietarii fermei, într-o duminică după amiază, şi stăteam aproa-pe de intrare, cînd a apărut o fetiţă, ce a ieşit din casă, păşind pe deasupra florilor de trifoi, pe o distanţă de treizeci de metri. Nu atingea pămîntul de loc, nu făcea altceva decît că mergea pe flori, apoi s-a întors în acelaşi fel, spre a pune piciorul pe prag.

Am întrebat fetiţa cum face spre a merge aşa. A răspuns: "Nu ştiu. Dăruiesc Iubire tuturor. Iubesc acest trifoi şi el ma susţine.". Ne-am mărginit doar să consemnăm faptul, ca atare. Ne-a vorbit apoi despre tovarăşii ei de joacă, spunînd că-i iubeşte pe toţi şi că şi ei o iubesc. Nu i se putea, deci, întîmpla nimic rău.

Am păstrat legătura cu această fetiţă pînă la vîrsta de douăzeci şi unu de ani. Atunci a plecat în Belgia, unde i-am pierdut urma. Tatăl său mi-a spus că n-a auzit-o exprimînd altceva decît Iubire pentru toată lumea.

Această dragoste vindecă, şi fiecare din noi o poate experimenta. E foarte uşor să faci ca să radiezi iubire, cum făceau aceşti copii.

Mă aflam în Spania, în apropierea uneia din cele mai mari mine de aramă din lume, cînd o familie de ruşi a venit cu o fetiţă de unsprezece ani, al cărei tată de angajase la mină. Mi-au spus că fetiţa este înzestrată cu darul vindecării. De pildă, punea mîna pe o persoană şi spunea: "Te iubesc şi te iubesc atît de mult, încît boala s-a dus, iar în locul ei am pus Iubirea.". Şi am constatat că era exact. În cazul unei diformităţi, persoana devenea perfect normală. Am văzut un bolnav în ultimul stadiu de epilepsie. Fetiţa şi-a pus mîna pe el şi a spus: "Trupul tău e plin doar de Iubire şi nu văd decît lumină.". În mai puţin de trei minute, boala a dispărut complet. Lumina şi Iubirea ce emanau din această fetiţă erau atît de puternice, că le puteam vedea şi simţi.

Pe cînd eram copil, mă jucam într-o zi, cu alţi copii, pe lîngă casa noastră din Cocanada, pe coasta orientală a Indiei. Întunericul se apropia repede, deoarece în acea regiune nu există crepuscul. Un băiat a luat un băţ, cu care m-a lovit peste braţ. Mi-a fracturat amîndouă oasele şi braţul mi-a căzut inert. Bineînţeles, la început, a fost cît se poate de dureros, apoi gîndurile mi-au adus aminte de cele spuse de profesorul meu: "Mergi în taină şi pune mîna ta în mîna lui Dumnezeu, căci e mai mult ca o lumină şi mai sigur ca un drum cunoscut.". M-a înconjurat Lumina, iar durerile aproape au dispărut instantaneu. M-am urcat într-un bananier, spre a fi singur şi Lumina continua să mă înconjoare. Am luat-o drept o Prezenţă, dar nu uitam întîmplarea. În timp ce stăteam singur acolo, pe o cracă, mîna mi s-a vindecat de la sine. Am stat în copac toată noaptea; dimineaţa, nu se mai vedeau urmele fracturii braţului, afară de o mică umflătură, în locul unde oasele fuseseră zdrobite. Părinţii au crezut că s-au ocupat servitorii de mine, băgîndu-mă în pat. A doua zi, cînd le-am povestit cele întîmplate, nu le-a venit a crede şi m-au dus imediat la doctor. Acesta le-a spus că oasele fuseseră rupte, dat că s-au sudat perfect. De atunci şi pînă azi, n-am avut nici un fel de probleme cu mîna mea.

Am povestit simple întîmplări, cu titlul de exemple, deoarece ele sunt atît de simple şi naturale, încît fiecare poate face la fel. Am văzut un caz, în care, o clădire s-a ridicat, prin dragostea exprimată de un vast auditoriu.

Cum a spus nemuritorul Gautama Buddha: "E cu mult mai de preţ să-i consacri cinci minute Dragostei Divine, decît să aduci mii de vase cu mîncare şi mizerii, căci exprimînd Iubirea, ajuţi fiecare suflet din Univers.".

De bună seamă, dragostea contopeşte vorbele ce le rostim cu gîndurile şi sentimentele ce le nutrim. Vorbele sunt lucruri. Lucrurile sunt vorbe. Vă aflaţi acolo unde vă sunt gîndurile. Cînd ne deprindem a disciplina şi controla gîndurile şi sentimentele, şi dacă folosim doar cuvinte pozitive şi constructive, exprimate cu Iubire Divină, corpul şi Spiritul răspund şi corespund acestei stări de justeţe, folosirea şi alegerea cuvintelor avînd o importanţă capitală, dar şi sentimentul din care a izvorît este la fel de important, căci sentimentul este puterea motorie care dă viaţă cuvintelor. Aşa se manifestă Iubirea Divină. Asta nu înseamnă că trebuie să ne plimbăm, spunînd: "Iubire, Iubire, Iubire". E de ajuns să rosteşti oă dată cuvîntul, cu sentimentul respectiv, cu viziune, convingere şi acceptare, pentru ca Legea să răspundă numaidecît. "Înainte ca voi să cereţi, eu vă răspund.", spun Scripturile. Urmaţi învăţăturile lui Buddha: "Folosiţi Iubirea, concentraţi-vă asupra ei, răsfrîngeţi-o asupra voastră dimineaţa, la prînz şi seara. Cînd vă aşezaţi în faţa mesei, gîndiţi-vă la Iubire, resimţiţi-o şi hrana voastră va avea un alt gust.".

Printre perlele enunţate de Buddha, multe n-au fost niciodată tipărite. Poetul Tagore a citat multe din ele, în scrisorile lui. El ştia să le aplice şi să exprime Iubirea. El o cunoştea. El era. El este.

Dragostea este de departe lucrul cel mai important. Este poarta aurită a Paradisului. Rugaţi-vă să o înţelegeţi, meditaţi zilnic la ea. Ea înlătură spaimele şi este împlinirea legii, triumfînd asupra multor rele şi păcate. E invizibilă, dar biruieşte tot. Nu există azi, nici o boală pe care o doză suficientă de Iubire să nu o poată lecui. Nici o vîltoare nu poate sta în calea Iubirii. Nici un zid nu stă în calea Iubirii. Orice păcat poate fi răscumpărat prin Iubire. (extras din Ceata Ignoranţilor).

Întrebări şi răspunsuri

Întrebare: Cunosc un medic care a stat în India şapte sau opt ani. La întoarcerea în Statele Unite, a lansat o provocare Societăţii Medicale din ţinutul său. A cerut membrilor săi să-i aducă cît mai multe eprubete cu germeni virulenţi de febră tifoidă şi alte maladii. Le-a înghiţit conţinutul, suficient să omoare o armată

întreagă şi n-a păţit nimic. Am aflat mai tîrziu, că el putea controla conştient glanda tiroidă. Aparent, el ţinea sub control sistemul imunitar.
Răspuns: Da. Te poţi imuniza astfel, împotriva tuturor bolilor.

Întrebare: În ce măsură, controlul conştient al tiroidei influenţează activi-tatea care e esenţială în eliminarea efectelor bacteriilor?
Răspuns: În mare măsură, aciditatea este reglată prin controlul voluntar al glandei tiroide. Aceasta poate fi comandată şi stimulată să controleze aci-ditatea, în măsură aproape fără limite. Am auzit pe mulţi hinduşi, spunînd că, datorită acestui fapt, ei pot neutraliza bacteriile. Aciditatea le elimină, ucigîndu-le. Tiroida este stimulată prin anumite exerciţii, ce trebuie învă-ţate cu un expert în materie. Metoda lor are în vedere stimularea tiroidei, în aşa fel, încît să secrete cantitatea de fluide necesară nevoilor corpului.

Întrebare: Dar paratiroida serveşte la ceva?
Răspuns: Da. Ea este un auxiliar important. Ea controlează metabolis-mul calcarului sau al pietrei. Ea poate fi stimulată pînă acolo, încît calciul încorporat să fie suficient, spre a crea o noua dentiţie, la orice vîrstă.

Întrebare: Cum pot fi stimulate paratiroidele?
Răspuns: Principalul element al stimulării este concentrarea unei influ-enţe spirituale asupra tiroidei, exact subiectul discuţiilor noastre de azi.

Întrebare: Se poate aplica aceasta şi în domeniul oxidării şi controlului respiraţiei?
Răspuns: Exerciţiile spirituale ar trebui să însoţească respiraţia. Altfel spus, exerciţiul gîndirii prin disciplina spirituală.

Întrebare: Concentrarea înseamnă vizualizarea tiroidei care lucrează şi funcţionează perfect ?
Răspuns: Da, în ordine pefectă şi armonie perfectă.

Întrebare: Nu se stabileşte o asociere precisă între respiraţie, activitatea tiroidei şi oxidare, graţie poziţiei luate şi exerciţiilor de respiraţie?

Răspuns: Da. Poziţia şi exerciţiile de respiraţie sunt folositoare, spre a duce orice activitate corporală sub controlul unei influenţe spirituale. Nici o învăţătură nu recomandă aceste exerciţii, fără o activitate spirituală, mobi-lizînd şi gîndirea spirituală. Mulţi oameni pot pune în funcţiune şi întrebu-inţa aproape numaidecît aceste activităţi spirituale, din cauza unei influen-ţe speciale, pe care au învăţat să o folosească.

Întrebare: Ce sunt glandele suprarenale?

Răspuns: Suprarenalele se ocupă cu presiunea sanguină. Tiroida se ocu-pă de restul. Ea e controlată de glanda pituitară, iar aceasta se află sub controlul glandei pineale. De aceea, ar fi nevoie să deveniţi copil. În cursul

examenelor postume, se constată că glanda pineală s-a atrofiat mult. Cînd este cazul pentru cei vii, ei sunt rupţi de Regatul Ceresc. Glanda pineală este centrul primordial, ce controlează toate glandele endocrine. Ea este Stăpînul, acel EU SUNT al oricărui corp fizic.

Întrebare: Unii din marii Maeştri abordează acest subiect al ameliorării activităţii endocrinelor asupra energiei eterice şi respiraţiei?

Răspuns: Ei spun că, dacă acceptaţi prana sau energia eterică, acceptaţi şi influenţele spirituale. Referindu-se la aceste influenţe, ele reprezintă o activitate majoră. Ei spun că ele sunt cele ce animă gîndul tinereţii, la al cărui impuls, glandele pituitară şi pineală se pun imediat în funcţiune.

Întrebare: Socotiţi că Iisus i-a învăţat pe discipolii Săi acest mod de stăpînire a glandelor endocrine ?

Răspuns: Da, prin metoda creştină, care este Iubirea activă. El spunea că, de veţi fi copii, veţi pătrunde în Împărăţia Cerurilor.

Întrebare: Oamenii de ştiinţă ce descoperă metodele moderne ale biochimiei, sunt inspiraţi de către Maeştri?

Răspuns: Da. Aceste noţiuni sunt trasmise rasei umane, prin intermediul acestor oameni de ştiinţă, spre folosul omenirii.

CAPITOLUL AL ŞAPTELEA

Realitatea

Hinduşii spun că dacă Dumnezeu vrea să Se ascundă, se ascunde în om. Este ultimul loc în care omul să se gîndească a-L căuta.

Marea dificultate a maselor omeneşti de azi, este aceea că ele încearcă să devină ceva ce există de mult în ele. Căutăm şi iar Îl căutăm pe Dumnezeu în afara noastră, mergem la conferinţe, reuniuni, în grupuri, citim tot felul de cărţi, dăm ascultare profesorilor, personalităţilor şi căpeteniilor, cînd Dumnezeu sălăşluieşte în noi, în permanenţă. Dacă oamenii ar renunţa la ideea de a încerca, acceptînd-o pe cea a existenţei, ar căpăta numaidecît Conştiinţa perfectă a Realităţii.

Iisus a spus de nenumărate ori, că nimeni nu-i mai presus de aproapele său, că fiecare este un Dumnezeu - om, cu potenţialul tuturor atributelor şi însuşirilor.

L-am ţinut pe Iisus timp de secole departe de noi, crezînd că aparţi-ne unei alte categorii de fiinţe decît noi. Ori el nu se deosebeşte cu nimic de noi şi n-a pretins niciodată că este în stare să facă minuni. Ceea ce a fost categorisit drept minuni, nu era decît îndeplinirea legii naturale. Şi asta s-a demonstrat astăzi. Nu era vorba decît de evenimente naturale, care trebuie să se petreacă şi se petrec pentru fiecare dintre cei ce se supun Legii.

Fiecare dintre noi este capabil să stăpînească greutăţile ce se ivesc în timpul lucrului, şi le dăm la o parte, deci nu există. Oricît de necrezut ar părea, dar este un fapt stabilit. Ne atragem greutăţile asupră-ne, prin propriile noastre gînduri eronate.

Imaginaţi-vă că aceste gînduri şi vorbe nu ne-ar fi aparţinut niciodată, că n-am fi auzit de ele niciodată, şi că ele nu fac parte nici din vocabularul, nici din universul nostru de preocupări. Cunoaştem astăzi patru limbaje diferite, care nu conţin nici un cuvînt negativ, nici un termen pentru trecut sau viitor.

Toate se petrec acum şi aici, împlinit şi dus pînă la capăt. Dacă reuşim să ne conformam acestei idei şi să fim de acord cu ea, ne vom ridica numaidecît deasupra negativismului şi consecinţelor acestuia. Numele dat lucrurilor şi sentimentul cu care-l exprimăm, este cel mai important. Vorbele, sentimentele şi stările negative nu au nici un fel de putere, în afara celei pe care le-o atribuim noi, individual. Îndată ce încetăm de a le mai furniza energie, îşi încetează existenţa, deci nu mai există.

Am demonstrat fără putinţă de tăgadă că, din cauza cuvîntului "Dumnezeu", ce figurează în Biblie, această carte a dăinuit aşa cum ştim. Numărul de Biblii ce se vînd azi în întreaga lume, este cu mult mai mare decît al oricărei alte cărţi. Dacă acest singur cuvînt determină supravieţuirea unei cărţi, un lucru neînsufleţit, cum va acţiona el, dacă-l folosim legat de propria noastră formă omenească? Este inutil să ne plimbăm rostind "Doamne, Doamne". Rostiţi-l doar odată, cu convingerea sinceră şi precisă, incluzînd expresia a ceea ce doriţi să realizaţi, şi n-aveţi nevoie să mai repetaţi. De ce? Pentru că vă aflaţi exact în reţeaua vibratorie care stabileşte răspunsul la cerere. De aceea Biblia dăinuieşte. Ne desfăşurăm lucrările sub egida acestui simplu cuvînt. Cel mai important lucru este să nu negăm, orice ar fi, ci a fi de acord cu împlinirea dorinţelor noastre.

Anumiţi hinduşi circulă ţinînd un braţ ridicat în aer şi repetînd: "Om mani padme Om". După cîtăva vreme, braţul începe a se lungi şi ei nu mai pot să-l lase în jos. La fel se vor petrece lucrurile, dacă ne învîrtim în cerc, rostind: "Doamne, Doamne". Putem gîndi acest cuvînt, ştiind cu certitudine, că el ne aparţine. Noi suntem efectiv ceea ce dorim să exprimăm şi nu avem nevoie să o repetăm la nesfîrşit. Pur şi simplu, noi suntem acea dorinţă.

Cea mai mare greşeală omenească este aceea de a încerca să devii Dumnezeu, cînd, de fapt, eşti Dumnezeu. Omul caută în afara sa, ceea ce se află în sine. Nu trebuie făcută încercarea de a deveni, ci pe aceea de a fi Dumnezeu, ceea ce proclamăm ritos. Dacă nu credeţi cu adevărat, încercaţi să o credeţi măcar pentru o vreme, să spunem două sau trei săptămîni. Vă sfătuiesc să o rostiţi doar o singură dată, sa ştiţi şi apoi să continuaţi de a fi. Depinde de dvs. Totul vă stă la dispoziţie.

Cerul este armonia omniprezentă în fiecare individ, acolo unde se găseşte el. Aveţi toată libertatea de a alege. Prin gîndurile şi sentimentele voastre, îl puteţi transforma în infern, ceea ce nu e prea greu. Dimpotrivă, dacă vreţi să folosiţi timpul dedicat infernului, creînd cerul şi prezentîndu-l aici şi acum, îl veţi vedea manifestîndu-se.

Aduceţi-vă mereu aminte, că Dumnezeu este în străfundul vostru. Este cea mai mare binecuvîntare pentru oameni. Priviţi-l pe aproapele vostru, ca şi cum v-aţi privi pe voi înşivă. Pe Hrist pe fiecare chip. Nu e doar cel mai mare privilegiu, dar şi cel mai bun antrenament, spre a-L descoperi pe Hrist în fiecare fiinţă pe care o vedem sau o cunoaştem. Doar o clipă e de ajuns spre a vă solidariza cu cel de alături şi veţi vedea cît este de minunată această comuniune. Veţi sfîrşi prin a

accepta existenţa lui Hrist în fiecare. Noi suntem toţi la fel şi mereu asemănători Lui.

Revenind la vorbe, gînduri şi sentimente negative, cunoaştem azi o asociaţie de 2500 de persoane, care au călătorit cu toate mijloacele de transport cunoscute, pe distanţe de mii şi mii de kilometri, fără a fi avut vre-un fel de accident. Majoritatea acestor persoane locuiesc în Statele Unite, în care asociaţia a luat fiinţă, sub egida a patru iniţiatori.

Fiecare din voi poate ţine sub control furtunile şi condiţiile meteorologice, ca şi celelalte elemente naturale. Prea puţin interesează natura lor, voi sunteţi potenţialii lor stăpîni şi trebuie să şi deveniţi ca atare. În loc de aceasta, ne lăsăm dominaţi de ele şi ne subordonăm tuturor condiţiilor, situaţiilor şi circumstanţelor. Oricare persoană prezentă în această sală ar putea, dacă ar lua iniţiativa, să stăpînească orice situaţie, doar ştiind că-i stă în putere.

Animalele sunt foarte sensibile la unele lucruri. Ele reacţionează cînd vă gîndiţi cu drag la ele şi chiar cînd le trimiteţi un gînd duios altora. Cîinii recunosc numaidecît sentimentele.

În Alaska, în care am efectuat mult timp întreţinerea cailor de acces pentru poştă, aveam mai mult de 1100 de cîini, înainte de a ne folosi de avioane. Ei bine, imaginaţi-vă că fiecare din oamenii noştri ajunsese pînă acolo, încît să nu folosească biciul. Cîinii erau atît de ascultători, dacă nu-i certai şi nu-i asmuţeai.

Am făcut nouă călătorii cu cîinii, pe distanţe de 3000 de kilometri. De două ori, nu am schimbat nici un cîine, pe tot parcursul şi, cu toate eforturile, am ajuns toţi la punctul terminus, în perfectă formă fizică. Toată lumea m-a întrebat cum de am reuşit o asemenea performanţă. Pur şi simplu îi lăsam în pace, îi încurajam, le spuneam că totul se va petrece cu bine, că merg foarte bine, etc. Tovarăşii mei de drum mi-au urmat exemplul şi urmările s-au văzut. Dacă nu vă temeţi de un animal, dacă nu-l maltrataţi, ci dimpotrivă, îl felicitaţi şi-l încurajaţi, va reacţiona de minune.

De cum rostim un cuvînt negativ, extragem energia din noi şi o investim în acest cuvînt. Ne autosugestionăm, atribuindu-i o valoare de fapt şi doar această înrîurire hipnotică ne îmboldeşte să tot repetam acest cuvînt, pînă la saţietate. Dacă încetăm de a-i mai îngădui acestui cuvînt negativ să ne hipnotizeze, dacă refuzăm a-l mai repeta şi gîndi chiar, el va dispărea total din universul nostru.

Dacă ne lepădăm de ideile de bătrîneţe, de slăbire a vederii, de imperfecţiuni

corporale, aceste situaţii negative nu se vor mai întipări în forma noastră fizică. Trupul se reînnoieşte continuu şi asta este adevărata înviere. Asta se petrece la fiecare interval de nouăzeci de zile, în întreaga fiinţă umană. Prin propriile noastre gînduri şi sentimente şi vorbe, întipărim aceste idei. Ne trădăm noi înşine. Îl trădăm pe Hrist din noi, de fiecare dată cînd folosim formula: "Eu nu pot". Cînd folosim o vorbă negativă, Îl trădăm pe Hristul nostru interior. Deci, înălţaţi laude lui Hrist, binecuvîntaţi trupul pentru felul cum funcţionează, mulţumiţi Cerului pentru nenumăratele lui binecuvîntări şi fiţi în orice clipă, manifestarea vie a Legii.

Întrebări şi răspunsuri

Întrebare: Cum Îl văd hinduşii pe Iisus, în comparaţie cu Buddha?
Răspuns: Ei spun că Buddha este Calea către Iluminare, dar că Iisus este Iluminarea.

Întrebare: De ce este aşa de greu de menţinut gîndul pe un ideal?
Răspuns: Noi, occidentalii, nu suntem educaţi la fel cu orientalii. Acolo, şi copiii primesc o educaţie spirituală. Li se arată că, dacă şi-au fixat un ideal, trebuie apărat acest ideal, pînă ce el se va îndeplini. Educaţia în lumea occidentală, este puţin diferită. Ni se îngăduie să ne treacă prin cap, orice fel de gînd, ceea ce disperseazǎ forţele. Dacă nutriţi un ideal, păstraţi secretul, fără a-l dezvălui nimănui, înainte de a se fi împlinit şi consolidat într-o formă. Păstraţi mereu în spirit, lucrul pe care trebuie să-l realizaţi, şi nu cel pe care doriţi a-l realiza. Asta limpezeşte gîndul. De cum am permis infiltrarea unei alte idei, am devenit un "dublu gînditor". Exprimîndu-ne energia spre un singur ideal, suntem un "gînditor simplu". Nu trebuie nici să ne agităm, nici să ne încăpăţînăm. N-avem decît să ne concentrăm o cli-pă asupra idealului, dirijînd întreaga energie asupra lui, fără a o mai risipi. Apoi, mărginiţi-vă a mulţumi pentru îndeplinirea dorinţei şi pentru că ea există aici şi acum.

Întrebare: Trebuie să înţelegem că L-aţi văzut personal pe Iisus şi i-aţi strîns mîna?
Răspuns: Da, şi multi alţii, pe care-i numim Maeştri. Aceştia nu pretind a fi

diferiţi de noi, de dvs., ori de mine. Chiar şi cei care trag trăsuricile (coolies), indieni, Îl recunosc pe Iisus din Nazareth. Nu e nici un mister la mijloc. Portretele Îl arată ca pe un om obişnuit, aureolat de o mare lumină. Nimic confuz, în ce-i priveşte pe aceşti Maeştri. Ei sunt diferiţi, iar caracte-rul le este prestigios.

Întrebare: Cum se face că în India, coolies Îl văd pe Iisus ?

Răspuns: Coolies i-au acceptat existenţa şi trăiesc cu această convingere, cîtă vreme noi trăim într-un climat de neîncredere, neacceptînd şi necrezînd că El există cu adevărat. Nu am nici un fel de viziune fizică. Dacă ne dedicăm în întregime principiilor, nu ne putem abate din drum. Intuiţia este un factor ce trebuie transformat în convingere.

Întrebare: Pentru ce Iisus n-a apărut uneori, în Statele Unite ?

Răspuns: El nu se localizează şi, fără nici un dubiu, El lucreaza şi aici şi în India.

Întrebare: Iisus a suferit cu adevărat pe Cruce?

Răspuns: Nu. Cineva atît de luminat cum este El, nu poate suferi fizic. Dacă nu ar fi vrut să treacă prin această experienţă, el ar fi putut respinge energia torţionarilor săi şi asta i-ar fi distrus pe crucificatorii săi. El, însa, a arătat calea.

Întrebare: Iisus a mai trăit mulţi ani aici, pe pămînt, după crucificarea Lui?

Răspuns: Nu avem ştire despre acest lucru şi nici să Se fi retras din trupul Său. El trăieşte şi azi, în acelaşi trup pe care-l poate vedea oricine intră în legătură cu El.

Întrebare: Vreţi să spuneţi că o persoană cu numele de Iisus din Nazareth a apărut în ţara noastră?

Răspuns: Da. Natural, dacă nu-L numim după numele Său. El n-ar fi aici, cu noi.

Întrebare: Oare, dintr-o consideraţie specială, dvs. sunteţi în măsură să propovăduiţi învăţătura Maeştrilor?

Răspuns: Nu ne bucurăm de nici un fel de privilegii, în comparaţie cu dvs. Cînd sunt întrebaţi dacă în Statele Unite există Maeştri, ei spun că există, mai mult de o sută cincizeci de milioane.

Întrebare: Dacă avem nevoie de El, Iisus ni Se arată?

Răspuns: El se află totdeauna, acolo unde este nevoie de el. Cînd a spus: "Eu sunt întotdeauna cu voi", asta a vrut să spună.

Întrebare: Hrist are semnificaţia Principiului vieţii ?

Răspuns: Semnificaţia este Dumnezeu - Principiu ce se scurge în fiinţa individului.

CAPITOLUL AL OPTULEA

Biruinţa asupra morţii.

"Yoghinul mort trăieşte încă". Erau titlurile de o şchioapă ale paginilor ziarelor din Los Angeles, care publicau ştirea morţii lui Paramahansa Yogananda, fondatorul instituţiei SELF REALIZATION FELLOWSHIP (S.R.F.) (Frăţia Cunoscătorilor Sinelui), din Los Angeles, California.

Tehnicienii morţii au dat la iveală azi, surprinzătoarea istorie a lui Paramhansa Yogananda, al cărui cadavru era întins aici, la sediul central al S.R.F. Ei spun că, din punct de vedere tehnic, nici după douăzeci de zile de la deces, nu era mort. Administratorul cimitirului a declarat că trupul lui Yogananda, care a murit în cursul unei alocuţiuni rostite la hotelul Baltimore, a fost examinat zi de zi, de către colaboratorii săi, pînă la 27 martie, dată la care sicriul de bronz a fost sigilat. "Lipsa oricărei urme de descompunere a cadavrului lui Paramhansa Yogananda, reprezintă cel mai extraordinar caz din experienţa noastră.", aşa scrie administratorul cimitirului, într-o scrisoare adresată S.R.F.

Referindu-ne la trupul lui Yogananda, subliniem că nu ne aflăm în faţa nici unui miracol. Noi am mai văzut corpuri neînsufleţite, rămase în aceeaşi poziţie - după cum ni s-a spus - timp de şase sute de ani. Stră-stră-bunicul meu a vazut cîndva, de mult, un astfel de trup. Lucrurile s-au petrecut la nord de frontiera Caşmirului şi Pakistanului de azi, iar trupul respectiv era mereu acolo, tot aşa. El fusese lăsat acolo, în semn de protest ce creştea în India, mai întîi împotriva invaziei Mahomedanilor, apoi împotriva căsătoriei copiilor, apoi împotriva sistemului de

caste ce s-a întins în întreaga Indie. Corpul, fiind lăsat la locul lui, am avut prilejul să-l văd şi eu, în urmă cu patrusprezece de ani (către 1937 sau 1938). Mă aflam în apropiere, în cursul primului război mondial. La vremea respectivă, aproa-pe două sute de soldaţi englezi au fost luaţi prizonieri în munţii din nordul acelui loc şi era nevoie să străbată ţara în deplină siguranţă. Cînd au ajuns pe pămîntul Indiei, după ce au trecut frontiera, au zărit corpul. Căpitanul lor petrecuse mulţi ani în India şi nutrea un mare respect pentru hinduşi, care şi ei îl respectau. Le-a povestit soldaţilor că, dacă vor să vadă trupul, trebuie să facă un popas aici, dar că trebuie să-şi dea cuvîntul de onoare că nu vor încerca să atingă trupul, conformîndu-se astfel, dorinţei populaţiei. Atît de mare a fost numărul persoanelor ce l-au văzut, încît pietrele ce înconjurau baldachinul sub care era aşezat, şi pe care se aşezau vizitatorii, erau roase.

După ce soldaţii au privit corpul, s-au îndepărtat puţin, spre a-şi pregăti tabăra de noapte. Cînd şi-au isprăvit treaba, unul din sergenţi i-a cerut căpitanului voie să lipsească puţin (ştiu întreaga poveste din gura căpitanului). Căpitanul i-a răspuns sergentului: "Cred că ştiu ce vrei să faci. Vrei să încerci să atingi trupul. În acest caz, dacă nu-mi dai cuvîntul de onoare, că nu vei încerca o astfel de tentativă, refuz să te învoiesc.". Sergentul şi-a dat cuvîntul de onoare, a obţinut permisiunea şi s-a dus să privească corpul. Pe atunci, sub-ofiţerii purtau o mică cravaşă. El s-a dus către corp şi a încercat să-l atingă cu această cravaşă, căzînd mort pe loc. Căpitanul mi-a spus că sunt primul om care află întîmplarea. Bineînţeles, am crezut, la început, că cineva care sta de pază, a tras asupra sergentului, spre a se răzbuna, dar căpitanul mi-a spus că s-a dus imediat la faţa locului, spre a examina corpul sergentului, asupra căruia nu s-au găsit nici un fel de urme de răni. A făcut raportul, înaintîndu-l Ministerului de Război de la Londra, iar raportul se află şi acum în arhivele acestuia.

În laboratorul nostru, am experimentat condiţiile a ceea ce numim moarte. Dovezile n-au depins de impresiile noastre personale, dar au fost înregistrate de o cameră, care lua mii de imagini pe secundă. O imagine este suprapusă pe un punct luminos, care se deplasează vertiginos. În afara fotografiei, filmul retrasează o aglomerare de puncte luminoase, din care extragem imaginea completă. O reproducem apoi, mărind-o enorm şi încetinim filmul, spre a-l putea proiecta pe un ecran obişnuit. Îl putem supune razelor X şi astfel, vedem formarea completă a unui element de viaţă.

Am fost vizitaţi de multe persoane atinse de boli, care, după cîte ştiau, nu le mai permitea supravieţuirea, decît cîteva ore. S-au oferit voluntar să stea sub observaţiile noastre. Un medic de serviciu, surprinde clipa în care survine ceea ce se chemă moarte. Un cîntar înregistrează o pierdere în greutate de aproximativ 300 grame. Emanaţia luminoasă a corpului este vizibilă pînă deasupra cîntarului.

Acum ştim că elementul de viaţă este dotat cu inteligenţă, cu mişcare şi voinţă, încît orice obstacol i-am pune în cale, el îl traversează, trece prin el. Va trece prin plafonul încăperii. Am controlat, instalînd patru camere, în diferite locuri. Cînd camera de la nivelul solului îl pierde din vedere, cea de deasupra capta imaginea şi demonstra emanaţia de energie ce urma. Reaşezam placa de interferenţă deasupra corpului şi împingeam la o parte toată instalaţia. Emanaţiile treceau prin zid. Cînd aparatul dintr-o parte a peretelui pierdea emanaţia, cea de cealaltă parte a zidului o capta.

Am construit un interferometru în formă de con, din aluminiu, plumb şi aliant, a cărui bază acoperea corpul, înainte ca elementul vital să-l părăsească. În trei cazuri, în mai puţin de un minut după aplicarea interferometrului, cadavrul a revenit la viaţă.

Cînd a revenit la viaţă, corpul nu mai purta nici un fel de urme de boală, imunizîndu-se pe deplin împotriva acestei maladii. Nu ştiam ce se petrece.

Unul din grupul nostru lucrează acum cu acest interferometru. Prevedem că viitorul ne va îngădui să demonstrăm raţiunea pentru care elementul vital a acumulat o energie sporită. Cînd se întoarce în corp, prevalează noi condiţii. Cele trei persoane de care am vorbit, erau atinse de ciuma neagră. Una dintre ele s-a dus să lucreze cu pestifere, spre a dovedi că este imunizată. Cea de a doua a rămas temătoare, iar noi n-am insistat să plece. Cu toate acestea, vindecarea ei datează de şapte ani şi n-a mai suferit de nimic. Cît despre a treia persoană, nu mai înţelege nimic din ceea ce facem, aşa că nu ne poate fi de folos.

Înainte ca elementul vital să părăsească corpul, noi putem demonstra că vibraţiile sunt atît de scăzute, încît nu mai poate rămîne în el. Este atunci total eliminat. Dar, înainte de eliminare, îşi păstrează voinţa creată în acelaşi timp cu el şi începe a asimila energie. În scurt timp, el se poate insera într-un corp nou, oricare ar fi circumstanţele. Nu putem afirma cu toată certitudinea acest lucru, dar credem că multe corpuri sunt reconstituite în interval de la o oră la trei ore, după experienţa morţii.

În cazul corpului întins vreme de şase sute de ani, cu activitate neîntreruptă, s-a emis ideea că acest om opera activ într-un alt corp. Ne-am şi dus, pînă la urmă, acolo unde presupuneam a se afla acel om, într-un alt corp. Am făcut fotografii şi le-am comparat cu una din cele ale corpului în activitate continuă. Asemănarea era identică.

Am mai văzut şi un alt corp. Cu totul, am văzut patru. Ştiam că mulţi oameni îşi transportă corpul dintr-un loc în altul, mult mai rapid decît o permit mijloacele de transport normale. În consecinţă, am pregătit patru oameni cu patru aparate, care să poată fotografia în acelaşi timp, cele patru sosii ale omului, în stare de activitate suspendată. Cînd fotografiile au fost adunate, am constatat că absolut toate erau identice cu cea a omului culcat. Subiecţii erau din acelaşi model.

Ni s-a spus de mii de ori că trupurile se reconstituie. Dacă cineva duce o viaţă normală, cînd survine moartea, el îşi poate abandona trupul, spre a reconstitui imediat un altul. Este limpede că definiţiile privind moartea trebuie privite într-un alt mod. Aceasta este o stare de lucruri pe care am atras-o asupra-ne noi înşine, spre a putea trece la un nivel mai ridicat, cu mai multe posibilităţi.

Iisus a spus de multe ori, că devenim ceea ce iubim mai mult. Dacă ne socotim limitaţi, asta se întîmplă pentru că ne place să fim mărginiţi. Ori, orice fiinţă umană este capabilă să-şi adore perfecţiunea; în practică, adoptînd acest comportament, el poate depăşi limitele.

Se spune azi, că trupul rezistă la orice. Dacă gîndurile diriguiesc principiul lui Dumnezeu, punem în joc puterea ce ne înconjoară şi o consolidăm în aşa fel, că nimic nu o poate atinge.

Perfecţiunea există, ea este mereu activă şi cînd ne identificăm cu ea, ea operează numaidecît. În multe cazuri, vedem luminozitatea ce emană din trupul unui individ şi, dacă fotografiem această lumină, apare pe imagine. Lumina este viaţa sau intermediarul în care există viaţa.

Este totodată evident că, în loc să accepţi bătrîneţea drept ţel, cum facem de obicei, ne gîndim la tinereţe şi progresînd după un comportament pozitiv bine determinat, ajungem la această stare. Există în lume bărbaţi şi femei ce au atins tinereţea veşnică. Mulţi filosofi orientali spun că: "Dacă adoraţi tinereţea, puritatea şi perfecţiunea, la fel de deschis cum aţi adorat senectutea, veţi atinge aceste idealuri. În fapt, nici nu puteţi face altfel.". Noi însă, nu încercăm să discredităm bătrîneţea în nici un fel, ci doar să arătăm modul de gîndire ce duce acolo. Nu valorează mai

mult să-i reve-dem pe oameni în deplină tinereţe, frumuseţe şi perfecţiune ce o exprimă, mai degrabă decît în starea de bătrîneţe? Adevăratul ideal se naşte într-un corp, care a admis că este creat după Chipul Creatorului sau Divinitatea pe care omul o acceptă ca fiind a sa, atinge expresia cea mai sublimă a tinere-ţii, frumuseţii, purităţii.

Avem capacitatea de a ne trasa singuri linia de conduită ce o vom urma. Admitem că suntem în stare, dar avem un comportament nepotrivit. Dar dacă ne orientăm catre perfecţiune, aceasta va surveni obligatoriu. Nimeni nu îndeplineşte ceva, fără a se contopi cu acel ceva, cu ţelul său, uitînd de toate celelalte circumstanţe. Să rezumăm printr-un fapt simplu de tot. Dacă exprimăm limpede şi pozitiv faptele ce le avem de îndeplinit, ele îşi ating repede scopul. Un singur ţel! O singură direcţie! Nu-i îngăduiţi gîndului să o ia razna spre idei negative, nici o clipă.

Am văzut multe schimbări şi vindecări, rezultate pozitive extrase dintr-un anturaj negativ, fără a se rosti o singură vorbă măcar. Ceea ce ne-a demonstrat că Principiul se manifestă în afara oricărei expresii de gînd pozitiv. Dar este obligatoriu ca gîndul să fie orientat mereu către o concluzie pozitivă. Noi îi socotim drept Maeştri, pe toţi aceia care au acumulat puterea de îndeplini orice lucru după voie, deoarece ei au devenit stăpînii forţelor naturii. Ei nu se comportă ca şi cum perfecţiunea ar fi un fenomen rar. Perfecţiunea este o stare naturală ce poate fi atinsă urmînd căile naturale - întotdeauna.

Trupul este, desigur, indestructibil. Noi suntem aceia care îi îngăduim să se distrugă. Gîndurile şi sentimentele sunt cele ce imprimă corpului ideea de bătrîneţe, de boală şi descompunere. Se ştie foarte bine astăzi, că fiecare din celulele noastre se reînnoieşte în mai puţin de un an. Unul dintre cele mai mari sofisme învăţate de umanitate, este cel al celor şaptezeci de ani. Cunoaştem bărbaţi şi femei în vîrstă de mai mult de două mii de ani. Or, dacă cineva poate trăi mai mult de două mii de ani, înseamnă că poate trăi veşnic. Este exact ceea ce gîndea şi Iisus, cînd a spus: "Ultimul duşman ce trebuie răpus este moartea.".

Iisus a spus că Tatăl este Principiul, graţie căruia omenirea se poate realiza, că Viaţa trebuie trăită şi că nu există nici o taină în faptele Sale şi învăţăturile Sale.

Principiul nu poate fi schimbat. Puteţi să nu ţineţi seama de el în vecii vecilor, dar de cum vă veţi racorda la el, veţi regăsi condiţiile perfec-ţiunii. Trupul va înregistra numaidecît rezultatul deciziei luate. Oricine cunoaşte şi utilizează acest principiu, nu va ezita să meargă pe apă. Vi s-a spus de multe ori că, dacă cineva îşi

dă osteneala, reuşeşte ceea ce şi-a propus, toată lumea poate proceda în mod similar. Puterea a existat întotdeauna şi va exista întotdeauna. De ce este ignorată? Pentru că îi ridicăm în cale stavila ignoranţei noastre şi a neîncrederii.

Forţa care determină funcţionarea unei maşini, poate face ca produsele acestei maşini să se concretizeze numaidecît. Vorbim la mari distanţe, graţie telefonului. Există mulţi oameni, care fac la fel, fără a recurge la nici un aparat. Telepatia este recunoscută ca un fapt real. Telepatia conţine o mare forţă. Este Dumnezeu vorbindu-I lui Dumnezeu. Mulţi vor spune că aceste cuvinte constituie un sacrilegiu, dar ea este tot atît de adevărată, pe cît de adevărat este că trăim azi. Trebuie ca omenirea să înveţe, într-un final, că este de preferat să trăieşti veşnic sub înrîuriri pozitive. Atunci vom face pasul decisiv înainte.

Grupul nostru nu e singurul care a formulat aceste concluzii. Multe persoane şi grupuri acţionează în acelaşi sens. Aderarea la această linie de conduită, duce la o armonie totală, o unitate totală, acolo unde ea se va pune în practică.

Puţin interesează dacă marea majoritate a lumii crede sau nu în această stare de lucruri. Faptele vorbesc de la sine. Cînd Iisus a spus că El a învins moartea, acesta era Adevărul. Constatînd acest Adevăr azi, mii şi mii de persoane vor şti că trupul este nemuritor, curat, perfect, curat şi indestructibil. Misterul a dispărut, iar noi ne aflăm în pragul înţelegerii totale.

Întrebări şi răspunsuri

Întrebare: Mai cunoaşteţi şi alte persoane, în afara Maeştrilor, care au ajuns să stăpînească complet bătrîneţea şi moartea?
Răspuns: Da, mulţi oameni au realizat acest lucru şi îl puteţi realiza şi dvs. Doar să ştiţi că sunteţi Stăpînul, şi veţi fi. Am văzut oameni întinerind. Cunoşteam sexagenari cu părul alb şi care păreau bătrîni. Au renunţat complet la aniversări, la orice idee raportată la vîrstă, iar azi par a avea patruzeci de ani.

Întrebare: Ce putem face pentru copiii care, la şcoală învaţă într-un fel, la biserică li se spune altceva, iar acasă noi le spunem adevărul?
Răspuns: Îi puteţi învăţa pe copii, fără a-i perturba. Amintiţi-le mereu citate ale Adevărului şi ei şi le vor însuşi şi le vor aprofunda mai mult decît pe celelalte. De

pildă: "Hrist este totul în voi". Veţi vedea ce vă vor răspunde. Mulţi copii au percepţii mult mai fine decît adulţii şi decît îşi închipuie adulţii.

Întrebare: Într-o carte mai veche a dvs. aţi afirmat că, dacă ne cufundăm atenţia către interior, putem efectiv să ne ridicăm viziunea mai sus şi literalmente să-L vedem pe Iisus.
Răspuns: Cînd Îl veţi vedea pe Hrist, veţi fi siguri că Îl veţi vedea pe Iisus. Hrist este în fiecare, în orice loc, cînd vă contopiţi cu El.

Întrebare: L-aţi văzut pe Iisus în carne şi oase şi aţi vorbit cu el, sau a fost doar o plăsmuire mentală?
Răspuns: Nu, nu a fost o nălucă. El este viu şi real şi-l putem filma, ca şi pe dvs.

Întrebare: Întrucît omul este esenţialmente o fiinţă spirituală şi caută neîncetat Lumina, cum va fi el în stare să recunoască Adevărul, în aceste vremuri moderne, în care sunt atîtea credinţe şi învăţături diferite şi atîtea contradicţii?
Răspuns: Omul este Spirit. Nu contează ce-i opunem noi Spiritului. Împotriva acestei evidenţe nu există contradicţie sau argumente. Doar gîndurile noastre se opun.

Întrebare: Cînd Îl chemăm pe Hrist în ajutor, este adevărat că ne aude, că ne vine în ajutor?
Răspuns: Iată ce a spus în legătură cu aceasta: "Rugaţi-vă Hrist-ului vostru.". El este cel mai aproape de voi. El este voi. Rugaţi-vă lui Hrist interior. Nu contează dacă-L chemaţi, deoarece El îşi dăruieşte timpul întregii umanităţi. Facem greşeala de a-L căuta pe Hrist în afara noastră. Să ne rugăm mai întîi Hrist-ului din noi. Atunci ruga noastră se împrăştie în întregul Univers şi tot ceea ce cerem este al nostru.

CAPITOLUL AL NOUALEA

Legea îmbelşugării (aprovizionării)

Repetarea mantras-urilor (rugăciuni) este hipnotică, iar oamenii îşi decid propriile lor limitări, bazîndu-se pe forţa afirmaţiei. De cum spunem: "Am nevoie

de cutare", noi barăm drumul multor drumuri, pe care nu le recunoaştem şi n-am deschis decît o singură cale de expresie. Doar dacă dorinţa noastră n-a fost formulată cu plenitudinea unei vieţi în expansiune, materializarea ei poate lua forme neaşteptate. Insistînd asupra dorinţei, poţi chiar să agravezi nevoia propriu-zisă, în loc de a o satisface. De cum stăvilim libera scurgere a substanţei, prin afirmaţia limitativă, împiedicăm îndestularea lui Dumnezeu să se manifeste perfect.

"Eu sunt belşugul.". Aceasta este marea formulă, care furnizează totul. Ea deschide toate căile de expresie, neblocînd niciuna. Ea recunoaşte prezenţa lui Dumnezeu în toate cele şi unitatea conştientă a personalităţii cu sursa a tot ce este bine. Veţi vedea că aceasta este şi învăţătura lui Iisus. El vorbea mereu de belşug, fără nici un fel de limite.

"Eu sunt Cunoaşterea". "Eu sunt Armonia". Folosirea acestor formule revitalizează energia corporală, încît va avea drept consecinţă o nouă concepţie despre belşug, cunoaştere, armonie. Folosirea acestor formule în viaţa de fiecare zi, nu provoacă nici un fel de pierdere a energiei.

Dacă cineva are bunuri din belşug, trebuie să aibă şi ceilalţi. Dacă ne conformăm acestui principiu, învăţăm curînd că, dacă o singură persoană este săracă, nimeni altul nu poate prospera. Dacă ne închipuim că suntem săraci, este pentru că ne-am izolat de acest val de belşug, ce curge liber şi pentru că ne-am ridicat imaginea idolului sărăciei.

Noi am crezut şi i-am făcut şi pe alţii să creadă, că suntem o părticică dintr-un tot. Dar fiecare este cufundat în acest tot, fără de care, acest tot nu ar reprezenta o unitate perfectă. Dacă unul s-ar desprinde, unitatea n-ar mai exista. Îndată ce am înţeles că suntem una cu Întregul, descoperim că exprimăm acest lucru din interior.

Adorarea lui Dumnezeu din toată inima şi cu toată puterea, ne eliberează de orice încătuşări. Nimeni nu poate fi izolat. Este posibil ca, de pe acum, să şi resimţiţi acest resentiment de uniune cu belşugul lui Dumnezeu. Prima hotărîre este aceea de a vă debarasa de sentimentul limităţii pe care ni l-am creat şi alimentat noi singuri. Trebuie parcurse mai multe etape, bine definite, spre a ajunge la acest punct.

Nu există situaţii fără ieşire, asupra cărora să nu putem acţiona. Fericirea, prosperitatea, belşugul ne aparţin tuturor. Cea mai mare piedică este dezvăţul.

Cînd mulţimea Îl batjocorea, îi dădea atenţie Iisus? Nici cea mai mică atenţie.

Cînd îi vedea pe oameni căutînd lucruri la care îşi închipuiau că erau îndrituiţi, dar pe care le şi posedau, El îi sfătuia să stea liniştiţi, spre a vedea Slava lui Dumnezeu. El continua, spunînd că omul este stăpînul întregii creaţii, astfel: "Mergeţi în pace". I-a învăţat pe ucenici să recunoască că sunt liberi. Datorită acestei afirmaţii, au ajuns discipoli şi apostoli, pornind de la străfundurile vieţii. Cînd Iisus îşi alegea un discipol printre pescari, îl socotea pescar? Nicidecum. El îl socotea ucenicul Său, "pescari de oameni". Îi spunea: "Urmeaza-Mă!". Le-a cerut ucenicilor să urmeze Calea Sa, care I-a permis să ajungă la nivelul la care se află. Totul s-a petrecut cu mare umilinţă, el explicînd clar că egoismul nu putea pătrunde în Împărăţia Cerului.

Analiza regulilor ce domnesc azi în lume, pe planeta noastră, arată că false discordii ne fac să credem că suntem despărţiţi de vecinii noştrii şi că nu suntem decît indivizi distincţi în Marele Plan al existenţei. Dar nimeni nu poate fi exclus din acest Plan, iar Planul continuă a se manifesta. Fiecare individ este la fel de necesar pentru întreg, ca şi atomii pentru alcătuirea unei celule. Doar cînd, prin modul nostru de viaţă vom exprima din nou armonia existenţei, vom înţelege că n-am fost despărţiţi niciodată, nici îndepărtaţi de şi din această unitate a Totului.

Iisus ne-a învăţat în cuvinte simple, că răgazul vieţii noastre nu este moartea, ci ceva cu mult mai cuprinzător. Fiecare dintre noi este o unitate, ce operează armonios în Marele Principiu, în care fiecare individ se află în deplin acord cu propria-i zestre, dotare. În consecinţă, dacă veţi parcurge învăţăturile lui Iisus, veţi vedea că El a spus: "Eu sunt Dumnezeu", şi că fiecare individ poate afirma acelaşi lucru. Aceasta nu reprezintă o fracţiune a principiului, ci Principiul însuşi.

Doctrinele religioase au pus prea adesea accentul pe teorie, în locul practicii. Repetarea acestui fel de înţelegere limitată a Adevărului şi obiectelor fizice, a dus la pierderea semnificaţiei noastre spirituale. Cînd Iisus a fost întrebat în legătură cu răspunsul la rugăciune, El a răspuns că, dacă o rugă nu este ascultată, înseamnă că ea nu a fost bine formulată. Veţi constata că, dacă vă menţineţi sincer pe declaraţii pozitive, nu e nevoie să vă slujiţi de cuvinte. Dacă aţi înţeles, în forul dvs. interior, că belşugul există pentru dvs., materializarea lui va veni instantaneu. Şi atunci, nu aveţi nevoie de nici un fel de sugestie exterioară. Sunteţi în deplină armonie cu Principiul. De cum vă gîndiţi la o situaţie, v-aţi şi contopit cu ea. Dacă vă racordaţi cu francheţe la situaţia respectivă, nu este nevoie să formulaţi nici un fel de cerere. Ea este îndeplinită înainte de a o cere. Iisus a spus: "În timp ce ei cer, Eu am auzit".

Apoi, mai departe: "Înainte de a se rosti cuvîntul, dorinţa s-a îndeplinit.".

La ce bun să tot cerem ceea ce este de mult fapt îndeplinit? De cîte ori poate fi stabilită o situaţie? Este nevoie să ne rugăm pentru ceva ce ne aparţine? Nu. Puteţi urmări pas cu pas viaţa celor mai mari oameni şi vedeţi cum au acceptat ei lucrurile. Modurile de împlinire exista deja în străfundurile fiinţei lor, în subconştient. Eliberaţi de orice sentiment de frustrare, au fost capabili să realizeze ceea ce deja exista.

Doar prin acceptarea non-diviziunii reprezenta Principiul. Cum să ne aflăm în nevoie, dacă, în loc de nevoie, punem cuvîntul Dumnezeu? Principiul este armonios şi lucrează după legi precise, cu care oamenii trebuie să înveţe a acţiona, la rîndul lor.

Întrebări şi răspunsuri

Întrebare: Spuneţi că nu este nevoie să repetăm rugăciunea, pentru un lucru de care avem nevoie.
Răspuns: Reînnoirea rugăciunii implică un grad de îndoială. Dacă apucăm pe calea cea bună, dominăm toate îndoielile şi toate temerile. Dacă lucrul n-ar fi fost îndeplinit, nu ne-am fi gîndit niciodată la el.

Întrebare: Cu alte cuvinte, trebuie să căutăm să cunoaştem şi apoi, să ne construim o imagine mentală a îndeplinirii?
Răspuns: Da, categoric. Dacă luăm drept soluţie Gîndul Divin, ne sunt deschise toate căile. Dacă ne proiectăm noi înşine soluţia, stăvilim toate căile, în afară de cea a noastră. Gîndul omenesc face greşeli. Gîndul Divin, niciodată.

Întrebare: Pentru ce noi nu putem întinde mîna şi totul să se materialize-ze, cum fac Maeştrii?
Răspuns: Pentru că noi nu vrem să o facem. Pentru că ne spunem că nu suntem în stare să o facem. Întindeţi mîna şi mulţumiţi. Aşa a făcut Ilie, şi azi se procedează aşa, sub milioane de forme.

Întrebare: În ce fel v-au ajutat Maeştrii în lucrările dvs?

Răspuns: Vă pot spune că fără ajutorul lor, treaba n-ar fi fost făcută nicio-dată şi cu atît mai puţin continuată. Nu a fost nevoie să apelăm niciodată, la nici o organizaţie sau persoană din afara propriului nostru grup de lucru. Fără ajutorul Lor, n-am fi ajuns pînă la capăt, chiar dacă am fi avut banii necesari. De multe ori, am urmărit nişte piste spre care ne-a dus deducţia, dar de fiecare dată a trebuit să ne întoarcem la deducţiile lor, la concluziile lor, care se bazau pe cunoştinţe de chimie şi mecanică, proprii vechilor civilizaţii.

CAPITOLUL AL ZECELEA

Adevărul vă redă libertatea

Iisus a spus că Adevărul ne eliberează. Dacă vă menţineţi în acest curent liber al puterii universale, nimic nu vă poate atinge şi, cu atît mai puţin vă pasă sau vă imobilizează.

Hrist este Dumnezeu ce se scurge şi pătrunde în interiorul individului. Orice se află în acest curent, îi stă la dispoziţie, iar Principiul curge cu el odată.

Cum se face că această putere a devenit statică, inactivă şi neutră, la mulţi dintre noi? Simplu: din pricina atitudinii noastre faţă de ea. Compor-tamentul actual al unui individ poate bloca folosirea aceste puteri pentru totdeauna, deşi aceasta continuă a curge în continuare, în Univers. Dacă cineva devine conştient de acest curent ce-l traversează, îi poate da o expresie conştientă.

Cînd Iisus a vorbit despre unitatea Sa cu Tatăl, El ştia că toţi oamenii pot ajunge acolo unde a ajuns El. Adevărul ne eliberează de orice constrîngeri negative, în care noi ne putem elibera, schimbîndu-ne felul de a gîndi. Iisus a schimbat modul de exprimare a acestei libertăţi. El ştia că omenirea va progresa către împliniri din ce în ce mai mari, aşa ca şi indivi-dul să poata sesiza Adevărul.

Deocamdată nu facem altceva, decît începem a înţelege cîte ceva din posibilităţile noastre. În toate domeniile ştiinţifice, intervin schimbări mari. Oamenii de ştiinţă invaţă că, dacă vor consimţi să lucreze sincer, pornind de la Principiu, vor ajunge mai rapid şi mai uşor la rezultatele cercetărilor lor. Asemenea atitudine îi scuteşte de a merge pe ghicite. Degradarea noţiunii de Dumnezeu înseamnă moarte. Nu există moarte, decît dacă Îl umileşti pe Dumnezeu. Iisus ne-a arătat calea spre a ne întoarce la Dumnezeu, spunînd: "Să-L iubeşti pe Dumnezeu

din toată inima ta, din tot sufletul tău şi cu toată puterea ta, cu toate gîndurile tale". În degradarea noastră, am adorat elemente exterioare, înlesnind apariţia idolilor, cărora ne-am închinat. Trebuie cercetat Dumnezeu, care se află în noi şi apoi să Îl înfăţişăm lumii întregi.

Am fost adesea întrebaţi cine ne-a autorizat să răspîndim ideile şi învăţătura noastră. O puteţi descoperi singuri, luînd o Biblie iudaică şi un dicţionar, traducîndu-vă singuri. Veţi găsi, în primul capitol al Genezei, o istorie completă, de milioane de ani de evoluţie. Veţi constata că omenirea a trecut prin mari perioade. Deformînd învăţăturile originale, i s-a spus că ea se află în afara legii lui Dumnezeu, trăind într-o ambianţă materială, în care era silită să muncească. Dar Dumnezeu nu s-a lepădat niciodată de om. Omul este cel ce a creat iluzia unei existenţe supusă morţii, în care trebuie să-L cîştigi pe Dumnezeu de partea ta, prin rugăciuni şi prin acceptarea formaţiunilor religioase.

Cu toate acestea, pe orice poziţie ne-am situa, noi nu putem altera perfecţiunea. Ea este predominantă. Puţin îi pasă Principiului cum vă edificaţi trupul, cu propriile gînduri. Edificînd un trup imperfect, nu modificaţi în nici un fel Principiul. Poţi fi bîntuit de tot felul de îndoieli, dar, într-o bună zi, Adevărul tot va birui. Cînd ne lepădăm de îndoieli, ne regăsim în Perfecţiunea căreia îi aparţinem. Iisus a spus că suntem salvato-rii noştri. Cum poate o iubire crescîndă să ierte orice? Cum este posibil ca un Principiu determinat să ierte orice? Este important ca noi înşine să ne iertăm pentru despărţirea aceasta.

Marea rasă umană de azi este pe cale de a accepta porunca de căpetenie a lui Hrist - aceea de a-L vedea în fiecare individ. Dacă ne îndreptăm total spre Hrist - Principiul, ducînd o viaţă creştinească, mai degrabă decît a gîndi negativ, vom deveni conştienţi de gradul ridicat la care am ajuns - încît am putea modifica natura întregii umanităţi. Trebuie să fim pregătiţi a face faţă acestei situaţii. Dacă o acceptăm, o vom recunoaşte, cum şi noi suntem cunoscuţi.

Trăim într-o epocă ce desăvîrşeşte ciclul în care Hrist devine predominant. El biruie întotdeauna. Toată Biblia vorbeşte despre întoarce-rea la Hrist, adică o perioadă, în care fiecare dintre noi Îl va reprezenta pe Hrist.

Dacă suntem de acord, corpul nostru devine corp de lumină. Atunci vom începe a folosi forţele de care am fost inconştienţi atît de îndelungată vreme.

Am trecut prin ceea ce se cheamă Vîrsta de Aur a filosofiei naturale, care a atins apogeul secolului al nouăsprezecelea. Suntem pe deplin conştienti de

minunile naturii, de perfecţiunea Planului Divin pe care ea o proiectează şi de faptul că Divinitatea există în fiecare individ. Ea există de asemeni în fiecare arbore, plantă sau floare, în întreaga viaţă vegetală. Cît despre minerale, cu toate că au viaţă, s-au format interior, într-o sferă de influenţă total diferită.

Pe măsură ce umanitatea a învăţat să folosească şi să ţină sub control activ toate facultăţile mentale, oamenii vor descoperi că gîndul conţine întreaga însuşire de a comanda, de a crea total şi de a aduce la viaţă orice atom sau planetă. Atunci, toată substanţa se manifestă. Acest factor este Inteligenţa Supremă, Dumnezeu - Inteligenţa, care pluteşte în jurul nostru, pătrunde totul şi este creatoarea tuturor lucrurilor. Omul s-a menţinut în această stare de Divinitate de cînd lumea, stăpîn efectiv şi creator al tuturor lucrurilor. Dar, de cum se deviază de la acest plan măreţ şi nobil, gîndul poate crea o ploşniţă, un vierme sau un animal vicios, care se vor înmulţi şi vor tulbura umanitatea, putînd chiar să-l distrugă pe creator sau o parte a umanităţii. Chiar dacă milioane de oameni se vor folosi de asemenea gînduri răufăcătoare, ideile nu vor afecta în nici un fel planul în întregul lui. Ele pot afecta aparent o parte a omenirii, dar plenitudinea echilibrului Divin menţine fără greş acordul total, fără original, aşa fel ca nici un atom să nu stea decît unde îi este locul.

Este oare chiar atît de greu de înţeles, că totul provine dintr-o celulă originală spre a sfîrşi în Inteligenţa Infinită, această Divinitate ce guvernează orice lucru şi prin intermediul acestora? Aşa că să adorăm această Inteligenţă, singura şi unica cauză. Identificîndu-ne cu ea, vom sfîrşi prin a înţelege limpede mecanismele, înţelegînd totul.

Dacă ne menţinem cu tenacitate pe aceste coordonate, acceptînd-o ca pe un fapt, un adevăr absolut, ne curăţăm de orice mizerie a existenţei noastre. Principiul Divin manifestat, care este Hrist, se dobîndeşte selectiv, la alegere. El este creaţia oricărei rase omeneşti, adevăratul Hrist, în orice formă. Aceasta este creaţia imaculată, pe care Maria a prevăzut-o şi concep-ţia totală a oricărui nou-născut. Adevăratul Hrist se perpetuează pe parcursul întregii umanităţi. Aceasta este, deci, veşnică şi fără de moarte, adevărata existenţă a lui Dumnezeu.

Priviţi minunile creaţiei şi ale naşterii. Întorceţi-vă cu 800 de milioane de ani în trecut, dacă vreţi, şi veţi regăsi Principiul Divin, Hrist în fiecare individ remarcabil al umanităţii de atunci. Reveniţi la vremea noastră şi-l veţi regăsi la fel, pătruns de autoritate, dominant şi la fel de justificat, ca şi în antichitate. Nu contează în ce măsură a fost disimulat de gîndirea ignorantă, negativă şi mortală a oamenilor.

De cum s-a zărit doar o geană a acestui Adevăr, ce sustine totul şi este susţinut de către tot, curentul de gîndire este deschis influenţei lui binefăcătoare.

Numai această influenţă a stabilit şi menţinut stratul gros de ozon din înălţimi, deasupra Terrei, formînd un scut protector, ce filtrează razele soarelui, lăsînd să treacă doar atîta căldură şi lumină, cîtă este necesară menţinerii vieţii pe această planetă. Cînd oamenii vor lua notă de această activitate benefică şi de ceea ce reprezintă ea pentru fiecare dintre ei, principiul Hristic se va instaura în întreaga umanitate. Vor vedea atunci Unicul şi Supremul Dumnezeu - Principiu - Inteligent, ce guvernează totul cu dreptate şi înţelepciune. Nu-şi vor mai făuri falşi dumnezei şi nu le vor mai plăsmui imaginea.

Acest Adevăr total sau unitate de intenţii, nu poate fi dezaxată în nici un fel, de nici un fel de izbucniri de mînie sau stari de tensiune emotivă. Ele se menţin liniştite deasupra furtunii. Nici cînd ne deschidem gîndurile către acest Adevăr, pacea lui nu poate fi tulburată, mai ales cînd îl lăsăm să ne pătrundă fiinţa. Gîndurile ni se satureaza de acestă influenţă Divină, încît recunoaştem lesne că ne simţim alţi oameni, că suntem contopiţi şi că doar noi suntem cei ce au biruit timpul şi spaţiul. Ne întoarcem în magnifica grădină a lui Dumnezeu - Principiu - Inteligent, la noi acasă, pe acest tărîm, în care toate frumuseţile cerului există şi au existat întotdeauna, minunatul paradis a lui Dumnezeu, din fiecare formă ome-nească.

Îndreptaţi-vă direct către voi înşivă, spre a-L găsi pe Dumnezeu. Dacă procedaţi astfel, din toată inima, ştiind că, efectiv, voi sunteţi Dumnezeu, întreaga voastră fiinţă, veţi afla răspuns la orice întrebare, veţi fi de neclintit, veşnici şi atotştiutori. Acolo vă veţi simţi ca acasă şi veţi descoperi, de asemeni, că voi sunteţi orice alt lucru, că pe toate le cunoaşteţi, că sunteţi capabili să le exteriorizaţi şi că sunteţi întregul Adevăr. E bine să ţineţi seama că toţi oamenii sunt la fel, că au acelaşi privilegiu ca şi voi. Dacă socotiţi că aţi ajuns pînă acolo, încît să fiţi stăpînii oricăror obstacole, vă puteţi deplasa oriunde doriţi, invocîndu-L pe Dumnezeu în orice. Nu vor exista nici un fel de limite în gîndurile voastre pentru ceilalţi.

Cîtă vreme este necesară spre a efectua aceste tranziţii? Exact vremea, timpul, pe care îl acordaţi voi înşivă. Dacă hotărîţi să se îndeplinească într-un minut, în acest răgaz de timp se va împlini. Bucura- ţi-vă din toată inima în Dumnezeu, care sunteţi voi şi debarasaţi-vă de temeri de limitări. Mai amintiţi-vă că o clipă este o întregă eternitate.

Doamne, îţi mulţumesc pentru belşugul vieţii şi luminii, îmbelşugate şi

libere, pentru plenitudinea perfectă, bogăţia, puterea şi libertatea fără margini.

Rostind această rugăciune, gîndiţi-vă totdeauna la templul trupului vostru şi să ştiţi că forma corporală ce contemplaţi este Dumnezeu. Cînd vă priviţi trupul, priviţi templul perfect şi complet a lui Dumnezeu.

Trupul este primul templu ce a luat naştere sub o formă. El este, deci, cel mai curat templu în care poate sălăşlui Dumnezeu. Şi atunci de ce să nu iubim şi să adorăm acest templu? Făcînd-o, trebuie să fiţi pe deplin conştienţi că acest trup este templul lui Dumnezeu, căci adevărata adoraţie, constă în arta de iubi, a gîndi şi a accepta.

Nu a existat niciodată un templu material, construit de mîna omului, care să se poată compara cu acest Templu al lui Dumnezeu. Oamenii au desenat chipuri şi au construit forme concepute de imaginaţia lor, dar ele sunt departe de a putea manifesta măcar, fie şi una din funcţiunile acestui magnific templu corporal. Nu există pe lume, nici un laborator care să poată face mecanic, ceea ce laboratorul natural al trupului face automat. Acesta din urmă, absoarbe hrana, o transformă în viaţă sau produce o formă vie, care perpetuează specia. O maşină n-ar şti nici să îndoaie un muşchi, cu atît mai puţin să gîndească, să se deplaseze, să acţioneze, să vorbească, să perceapă prezentul, trecutul sau viitorul. Omul este însă capabil să edifice, să construiască, să meargă, să înveţe, să realizeze proiecte, să ajute posteritatea şi să manifeste ceea ce este bine şi nobil, onorabil şi minunat.

Reflectaţi. Există undeva, în afara corpului uman, vreun templu care să poată manifesta toate aceste calităţi, fără a fi dotat, în prealabil, de marele şi gloriosul templu al trupului, primul şi unicul templu nezidit de mîna omenească? Este de mirare că tocmai Dumnezeu a ales această măreaţă formă corporală, simţindu-se acasă în această formă Divină, acest Templu al lui Dumnezeu, care se reînnoieşte mereu el singur?

Să ne gîndim puţin şi să căutăm a afla cum şi de ce acest trup a ajuns în asemenea stare de degradare. Indivizi înşelători, ignoranţi, nelegiuiţi, plagiatori vorbind în stînga şi în dreapta despre Adevărul real, au răspîndit ideea că trupul este slab, păcătos, imperfect, inferior, anormal, supus bolilor, pieirii şi morţii, că el a fost conceput în nelegiuire, că s-a născut în păcat. Au folosit toate gîndurile şi expresiile posibile, existînd în vocabularul unor oameni imorali.

Să începem prin a reflecta şi analiza trecutul, spre a vedea unde şi cînd şi cum ne-au atras treptat, aceste învăţături spre vîrtejul păcatului, al duplicităţii, al

bolii, al eşecurilor şi, în sfirşit, al celei mai ruşinoase dintre ele - moartea. Să examinăm cu claritate roadele acestei perfidii şi să vedem în ce măsură ne-a dus ea la degradarea formei perfecte a corpului lui Dumnezeu.

De aici încolo, să iertăm din toată inima, să uităm această perfidie, să o înlăturăm din viaţa noastră, din gîndurile noastre, din faptele şi întreaga noastră experienţă. Apoi, să nu încetăm de a ierta şi a uita pînă cînd şi ultima rămăşiţă a acestei triste experienţe nu va fi fost să fie total eliminată din subconştientul nostru. Prin procesul gîndurilor noastre subconştiente, îndelung şi mereu repetate, a fost posibilă imprimarea lor, ca şi o fotografie, sub influenţa vibraţiilor. Ele sfîrşesc prin a ne repeta la infinit aceste amintiri, pînă ce credem că ele reprezintă Adevărul.

O fotografie de a dvs. sau a unui prieten, ori a unei terţe persoane, nu este decît înregistrarea vibraţiilor formei corporale celui interesat. Exact în acelaşi fel, forma gîndurilor (formele vibratoare ale vorbelor rostite) este înregistrată în subconştient, iar aceasta din urmă este cel ce o repetă. Să reflectăm doar o clipă, la modul în care ne-am deprins să primim, să credem, să adoram aceste contra-adevăruri degradante.

Apoi să ne închipuim doar o clipă, că n-am auzit niciodată aceste vorbe mincinoase şi că, deci, nu fac parte din vocabularul nostru. Atunci nu le-am fi admis niciodată, nu le-am fi cunoscut, nici învăţat, nici iubit.

Dacă ne simţim în stare să învăţăm şi să credem în aceste vorbe, ne vom simţi mai abitir în stare să ne dezvăţăm de ele, alungîndu-le, ori de cîte ori apar, ori ni le repetă subconştientul. Spuneţi-le simplu: "Sunteţi iertate, deci daţi-mi pace.". Apoi, adresaţi-vă subconştientului: "Elimină toate aceste noţiuni şi nu mai înmagazina decît adevărul, pe care îl exprim eu.".

Cum o să puteţi descrie tinereţea, frumuseţea, puritatea, Divinitatea, perfecţiunea şi bogaţia, fără a le avea, a le cunoaşte, a le simţi şi ale exprima în gînduri, în vorbe şi în fapte, da, adorîndu-le. Făcînd-o, impri-maţi pe gîndul subconştient, iar acesta o reflectă după imaginea ce i-aţi înfăţişat-o, graţie vibraţiilor ce i le-aţi impregnat. Veţi descoperi rapid, că subconştientului nu îi este greu să repete acele adevăruri pe care i le transmiteţi, la fel cum i le-a repetat şi pe cele false. Cu cît mai multă dragoste imprimaţi subconştientului adevărul, cu atît mai mult vă va răsplăti el.

Sunteţi stăpînul acestui domeniu, căci iertînd şi apoi renunţînd la anti-adevăruri, le-aţi supus. V-aţi situat deasupra şi dincolo de ele. Ele sunt iertate şi

uitate.

Vorbindu-i subconştientului şi ştiind că ceea ce îi spuneţi reprezintă Adevărul, el o va reflecta. Dacă ceea ce îi spuneţi nu reprezintă Adevărul, nu aţi avea trup şi nu aţi fi în stare de a gîndi, de a acţiona, de a mişca, de a vorbi, de a simţi, de a vedea, de a auzi, de a înţelege, de a respira sau a trăi.

Cel mai mare avantaj al omenirii este să ştim cu toţii că suntem la fel, că toţi aveam aceleaşi forţe ce nu ne-au fost răpite niciodată. Chiar dacă alţii au denaturat aceste gînduri şi concepţii ale acestei forţe, aceste gînduri denaturate nu i-au schimbat, nici nu i-au diminuat, cîtuşi de puţin, din structură. Într-adevăr, dacă ne orientăm spre gînduri, vorbe şi fapte, conform Adevărului, descoperim această putere curgînd în trupul nostru şi simţim măreţia reacţiei.

Vă stă în putere să realizaţi acest lucru. I-aţi îngăduit spiritului de limitare să vă domine gîndirea. Spargeţi cochilia în care v-aţi închis şi veţi deveni Libertatea însăşi.

"Aflaţi Adevărul şi Adevărul vă va elibera.".

Întrebări şi răspunsuri

Întrebare: Este adevărat că aţi fost în India şi că aţi trăit experienţele corporale descrise în cărţile pe care le-aţi publicat?
Răspuns: Nu am fost niciodată în stare să călătoresc în astral, şi nu am folosit alt procedeu, decît metoda fizică pe care o cunoaştem azi. Experienţele noastre au avut loc într-adevăr, în realitate, pe plan fizic.

Întrebare: Dacă ştiţi că Iisus poate fi contactat oriunde, de ce aţi mai mers în India să aflaţi aceste adevăruri?
Răspuns: Dar noi nu pentru asta am plecat în India.

Întrebare: V-aţi deplasat personal - desprinzîndu-vă de corp-trupul fizic sau astral?
Răspuns: Nu ştiu nimic despre corpul astral. Trupurile noastre fizice au fost adesea transferate. Nu am fost niciodată în stare să descoperim cum anume, dar numai simplul fapt că el se produce, este o dovadă că el se poate reproduce. E de ajuns să procedezi în mod corespunzător.

Întrebare: Lipsa iertării limitează puterea dragostei noastre?
Răspuns: Iubire, iertare şi principiul nu au limite. Le putem îndrepta în orice direcţie şi în orice împrejurări. Renunţaţi la condiţii şi adoptaţi principiul. Dacă ştim să iertăm, ne şi întoarcem pe deplin la principiu.

CAPITOLUL AL UNSPEZECELEA

Oamenii au mers cu Maeştrii

Cred că mulţi dintre voi au semănat seminţe şi au sădit plante, observîndu-le, apoi, evoluţia, cu iubire. Plantele reacţioneaza foarte repede. Luther Burbank n-a trimis niciodată vre-o plantă din grădina sa, fără ca aceasta să nu reacţioneze la vocea sa. George Washington Garver proceda la fel. Aveam şase ani, cînd l-am cunoscut pe Luther Burbank. Spunea întotdeauna că Iisus lucra mereu alături de el, ceea ce li se părea o exagerare mamei şi tatălui său, întrucît nu-l înţelegeau.

Într-o duminică după amiază, l-a întovărăşit pe tatăl său, în vizită la un vecin. Au luat-o pe o scurtătură ce trecea peste un lan cultivat cu cartofi. Ca toţi copiii, Luther alerga înaintea tatălui său. Era tocmai pe vremea cînd înfloreau cartofii. Una din tulpini crescuse mai înaltă decît suratele ei. Luther s-a oprit, privind-o. Tatăl său l-a ajuns din urmă, spunînd că floarea oscila înainte şi înapoi. Băiatul îi spuse: "Ea îmi vorbeşte, în felul ei, tată.". "Ei bine, povesteşte tatăl său, am crezut că băiatul aiurează, i-am spus să se grăbească şi am ajuns la vecin.". Cît timp am stat în vizită, lui Luther îi era gîndul doar la întoarcere. În sfîrşit, către trei şi jumatate, am plecat către casă. Am trecut prin aceleaşi locuri, prin cîmpul cu cartofi. Băiatul s-a repezit la aceeaşi floare. Vremea era liniştită, nu mişca nici frunza. Cînd tatăl său l-a ajuns din urmă, băiatul stătea cu ochii ţintă la floarea ce a început din nou a se mişca încoace şi încolo, iar băiatul i-a zis: "Tată, aş vrea să rămîn aici, Iisus îmi vorbeşte şi mă învaţă ce să fac". Tatăl său l-a adus acasă, silindu-l să-şi facă treburile ce le avea de făcut, trimiţîndu-l apoi la culcare. La scurt timp, l-a văzut pe băiat furişîndu-se pe scară, spre a ieşi din casă. L-a trimis de trei ori înapoi în pat. La ora unsprezece, în acea seară, părinţii erau convinşi că băiatul a adormit.

A doua zi dimineaţă, nici urmă de Luther. Tatăl s-a dus în căutarea lui şi l-a

găsit pe cîmp, învelit bine într-o cuvertură, dormind dus lîngă tulpina florii de cartof. La deşteptare, i-a spus tatălui său: "Tată, Iisus a vorbit cu mine toată noaptea. Mi-a spus că trebuie să am grijă de acest bulb, pînă la maturitate, să-l păstrez şi să-i plantez seminţele primăvara viitoare. Cînd se va dezvolta, va rodi un cartof, care mă va face vestit în întreaga lume.". Ceea ce s-a şi întîmplat întocmai.

Luther Burbank a procedat la fel cu cactusul. A cules unul cu smochina lui de soiul Barbarie, punîndu-l într-o cuşcă de sticlă, spre a-l proteja. Timp de cinci luni şi jumătate, şi-a petrecut cîte o oră, aşezat în faţa cuştii şi vorbind cu cactusul, aproximativ cam aşa: "Acum, că te afli la adăpost, nu mai ai nevoie de ţepi, lasă-i să cadă". După şase luni şi jumătate, toţi ţepii căzuseră. Luther Burbank avea cactusul fără ţepi.

Avea obiceiul să spună: "Da, lucrez şi vorbesc cu Iisus şi El cu mine, El mă învaţă. El îmi spune ce am de făcut.".

x x x x x x x

F. L. Rawson era unul din fraţii lui Rawson-Rawson, unul din cei mai mari ingineri englezi. Ziarul Daily Mail i s-a adresat, pentru o expe-rienţă creştină (Ştiinţa Creştină) şi a făcut o treabă atît de remarcabilă, încît toţi au rămas tablou. Iată începutul relatării sale: "Nu există nimic mai desăvîrşit ca Dumnezeu în desăvîrşita lume a lui Dumnezeu. Omul este întruchiparea lui, transmiţînd ideile lui Dumnezeu celor din jurul său, cu uşurinţa şi în perfectă ordine.".

Într-o zi, ducîndu-mă în vizită la D. Rawson, la Londra, stăteam la fereastră, privind pe stradă. La Londra, de mulţi ani, circulau nişte trăsuri pe două roţi, trase de un singur cal. Ne uitam la lucrările de construcţii de pe cealaltă parte a străzii. Un cal, trăgînd o trăsură cu două roţi, cobora strada. Deodată, se opri, dînd îndărăt. Căruţaşul s-a dus pe spate, apoi brusc, fără ca măcar să-ţi poţi da seama ce se întîmplă, s-a ridicat brusc coşul căruţei, iar pietrele toate s-au prăvălit peste căruţaş. D. Rawson a comentat astfel: "Numai Dumnezeu poate fi la mijloc.". Căruţaşul părea a ieşi teafăr dintre pietre, fără nici o zgîrietură.

Un alt fapt s-a petrecut în aceleaşi împrejurări. Calul nu a făcut decît ceea ce se aştepta de la el, dar stăpînul a început să-l bată. D. Rawson s-a mărginit să bată în geam, spre a-i atrage atenţia căruţaşului. Calul a traver-sat numaidecît strada, punînd botul pe geam.

În timpul războiului din 1914, F. L. Rawson comanda o sută de oa-meni. Pînă la sfîrşitul războiului, nici unul din cei de sub comanda sa, n-a fost nici măcar zgîriat, cu toate că participaseră la lupte grele. Rawson se bizuia pe această afirmaţie: "Nu există altceva în afară de Dumnezeu".

x x x x x x x x

Putem povesti la nesfîrşit ce se petrece cînd adoptăm o purtare justă faţă de orice. Dacă ne ferim de un lucru, spunînd că e imposibil, se va găsi numaidecît altcineva, care să facă repede acel lucru. Aşa se întîmplă în aproape toate cazurile.

Alexandre Graham Bell este cel mai bun exemplu. Familia noastră îl cunoştea bine. Locuia la Jamestown, în statul New York. Mergea pe jos o sută de kilometri, între Jamestown şi Bufallo, spre a se întîlni cu tatăl meu şi cei doi fraţi ai săi, ce erau pe atunci mici bancheri în Bufallo. I-a rugat să-l împrumute cu 2000 de dolari, spre a putea asista la cursurile Institutului Tehnic din Boston, să-şi perfecţioneze aparatul inventat şi să-l instaleze în 1876, pe Cîmpia Centenarului din Philadelphia. L-au împrumutat cu suma cerută. Cînd administratorii băncii au auzit de împrumut, i-au cerut tatălui şi unchilor mei să-şi dea demisia, atît de siguri erau că Bell nu va reuşi nimic. Nici o invenţie a telefonului. S-au montat cabine pe terenul Centenarului. Plătind un franc, oamenii puteau intra în cabine, spre a-şi chema prietenii aflaţi în alte cabine, vorbind între ei. Acest mic aparat a stîrnit atîtea interese, încît a adus atîta cîştig, cît n-a înregistrat întreaga Expoziţie a Centenarului.

Cum se vede, cînd îţi stopezi gîndul, nu ai parte de beneficii.

Alexander Graham Bell avea o fire încîntătoare. Dacă n-avea bani, asta se întîmpla din pricina ajutoarelor pe care le dădea orbilor. De cum avea un bănuţ, îl cheltuia pentru ei.

x x x x x x

Dr. Norwood avea obiceiul să spună micii lui congregaţii, că va face o mică plimbare prin pădurea din apropierea bisericii, unde se va întîlni cu Iisus, mergînd împreună.

Dr. Norwood oficia într-o bisericuţă din Noua Scoţie. Nu erau decît douăzeci şi nouă de pescari şi familiile lor, în acel sat. Ştirea despre spusele lui, s-a răspîndit

şi am auzit şi noi despre ea. Ne-am dus la faţa locului, cu intenţia de a face fotografiile. Le-am făcut cu un aparat Bell şi Howell, cu o lentilă obişnuită, şi pastrăm aceste fotografii.

Ceva mai tîrziu, Dr. Norwood a fost mutat la biserica Sfîntului Bartholomeu, din oraşul New York. După numai cinci luni, biserica a devenit neîncăpătoare, trebuind să se instaleze megafoane afară, pentru ca întreaga asistenţă să-l poată auzi.

În cursul unei slujbe de sfîrşit de un, timp de o oră consacrată vindecărilor, Iisus a fost văzut de după altar, traversînd naosul principal al bisericii. Am vorbit cu mai mult de cinci sute de persoane, ce se aflau de faţă şi l-au văzut trecînd. Iată şi îndrumarea Sa: "Pregătiţi-vă să manifestaţi iubire pentru întregul Univers.".

x x x x x x x

Chelaş-ii din India (cuvioşi), au o foarte frumoasă rugăciune, în care veţi vedea că nu se află nici o cerere. "Eu trec astăzi peste toate situaţiile, rămînînd cufundat în Dumnezeu şi în bogăţia lui Dumnezeu. Hrist biruitorul este de faţă, contopit cu bogăţia lui Dumnezeu, în tot ce face în această zi. Acum ştiu că sunt copilul suprem al lui Dumnezeu. În orice voi face, rămîn cufundat în Dumnezeu şi în Iubirea Divina a lui Dumnezeu! Dumnezeu! Dumnezeu! Dumnezeu! Flacăra Iubirii pătrunde fiecare atom al fiinţei mele. Eu sunt acea flacără aurită a lui Dumnezeu. Revărs această flacără Divina, în întregul trup fizic. Hrist biruitorul vă salută. Dumnezeu e Tatăl meu. Pace! Pace! Pace! Stăpîneşte marea pace a lui Dumnezeu.".

CAPITOLUL AL DOISPREZECELEA

C R E D O

ŢELUL este Dumnezeu. Puteţi începe ziua cu Dumnezeu, consacrîndu-i primul vostru gînd, în străfundul fiinţei voastre. Îngăduiţi-mi să vă spun că ţelul a fost de mult îndeplinit şi este pentru totdeauna. Toţi sunteţi Divini. Imaginea Divină, Dumnezeu, Hrist al lui Dumnezeu, Dumnezeu - bărbat, Dumnezeu - femeie.

Mai precizez că nimeni şi nimic nu vă poate sili să vă gîndiţi la toate acestea. Trebuie să vină ca o ofrandă a liberului vostru arbitru, a Dumnezeului vostru interior.

Cînd Dumnezeu - Eu - Sunt este unit cu viaţa şi forţa universală, şi cînd toate forţele lor se centrează pe întreaga mea natură, devin receptiv la desăvîrşita energie a lui Dumnezeu şi o pot transmite tuturor formelor. Totul este atît de concret, încît totul devine armonios şi desăvîrşit. Eu ştiu că toate sunt în acord cu viaţa infinită şi cu libertatea şi pacea lui Dumnezeu.

Gîndul mi se îndreaptă către Înţelepciunea şi Inteligenţa Infinită. Fiecare facultate a trupului meu întreg poate fi exprimată prin gîndurile mele şi întreaga umanitate poate face la fel.

Inima se umple de pace interioară, de Iubire şi de bucuria lui Hrist Biruitorul. Inima e deschisă de către Iubirea Divină, care ştiu că umple toate inimile. Viaţa lui Dumnezeu îmbogăţeşte fluxul meu sangvin şi îmi umple trupul de curăţenia Vieţii Divine.

Mă simt impregnat de viaţă, după fiecare respiraţie. Plămînii absorb viaţa, iar ea vitalizează fluxul sangvin.

Dumnezeu - stomacul - meu este energia digestivă a vieţii inteligente şi atotputernice. Fiecare organ al corpului este îmbibat cu sănătate şi întregul organism funcţionează perfect.

Ştiu că toate organele mele sunt străbătute de Inteligenţa Divină. Toate sunt conştiente de rolul lor şi functionează împreună, pentru sănătatea şi armonia întregului meu corp.

Dumnezeu - Eu - Sunt energia ce umple întregul spaţiu. Îmi trag permanent această energie a vieţii Divine ce ma înconjoară. Eu ştiu că Dumnezeu este această Inteligenţă iubitoare şi nespus de înţeleaptă, ce mă impregnează cu această viaţă Divină. Înţeleg deplina dominare de către Dumnezeu, prezenţa ce sălăşluieşte în forma mea trupească.

Îi aduc laude lui Dumnezeu, pentru perfecţiunea lecuitoare a vieţii. Totul este viaţa, iar eu îngădui întregii vieţi să se manifeste.

Hrist Biruitorul "Vorbele mele sunt Spirit şi Viaţă", şi, de asemeni: "Dacă cineva îmi ascultă vorbele, nu va vedea moartea niciodată.".

Hrist Inteligent, Hrist Biruitor transmite din plin Iubirea, Universului întreg.

Gîndul Suprem este Totul. Eu Sunt Gîndul Suprem, Eu Sunt Înţelepciunea,

Iubirea şi Puterea Supremă. Din adîncul inimii mele, înalţ glasul cu recunoştinţă, fericit că sunt Înţelepciunea sublimă şi fără margini. Tînjesc să atrag către mine această înţelepciune, spre a deveni conştient de această înţelepciune infinită.

Amintiţi-vă că GÎNDURILE şi VORBELE ROSTITE SUNT LUCRURI. Strigaţi-vă bucuria de a fi liberi, total eliberaţi de orice constrîngere. Apoi să ŞTIŢI că sunteţi liberi şi vă urmaţi calea în deplină libertate.

M-AM NĂSCUT DIN NOU, ÎN PERFECTA PUTERE A GÎNDULUI SUPREM DE DUMNEZEU. EU SUNT DUMNEZEU.

Să mergem pretutindeni, înţelegînd că raţiunea de a fi constă în împărtăşirea bucuriei sufletului - Lumina Iubirii - semenilor noştri. Aceasta este o nesperată favoare. Cîtă vreme iradiem iubirea fără margini a lui Dumnezeu, spre atîtea alte suflete, ne bucurăm împreună cu Duhul Sfânt. Ne dovedim astfel dragostea faţă de întreaga umanitate. A vădi şi a cunoaşte toate acestea, echivalează cu a vădi sş cunoaşte pe Hrist Biruitorul, în omenire. Asta ne dă puterea de a vindeca, şi înţelepciunea lui Iisus.

x x x x x x

În cursul conferinţelor din ultimii doi ani ai vieţii sale, Spalding recita adesea un poem al lui John Gillepsie Magee, un pilot al Aviaţiei Regale Canadiene, doborît asupra Angliei la 11 decembrie 1941, la vîrsta de nouăsprezece ani.

Cu puţin înaintea morţii sale, John Magee i-a trimis mamei sale poemul intitulat ZBOR ÎNALT, ce a devenit repede cunoscut în întreaga lume şi care şi acum este socotit ca cel mai reuşit poem închinat celui de al Doilea Război Mondial.

Întrucît ţinea mult la acest poem, credem că lui Spalding i-ar fi plăcut ca acest poem să fie inclus în acest volum. Iată-l:

ZBOR ÎNALT

Oh! Am depăşit graniţele mohorîte ale Terrei
Şi am dansat în înaltul cerului, pe aripile argintii ale rîsului.

M-am urcat către soare, am luat parte
La joaca desmăţată a norilor risipiţi.
Am făcut sute de lucruri, la care voi nici n-aţi visat.
M-am răsucit, legănat, dat peste cap.
Sus în înalt, în tăcerea însorită.
Plutind, am fugărit vîntul ce urla,
Mi-am îndreptat aparatul fierbinte, printre
Săli aeriene fără temelie.
Din ce în ce mai sus, în albastrul nebunesc şi strălucitor,
Am trecut cu graţie peste înălţimi
Măturate de vînt
Unde nicicînd n-a zburat o ciocîrlie sau un vultur.
Şi, în timp ce un gînd tăcut revelator mi-a venit,
Am străbătut sanctuarele înalte ale spaţiului,
Am întins mîna şi am atins faţa lui Dumnezeu.

S f i r s i t

1986 - Nantes pentru editia Robert Laffont